

Trượt Chân

Contents

Trượt Chân	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	9
3. Chương 3	17
4. Chương 4	26
5. Chương 5	34
6. Chương 6	43
7. Chương 7	54
8. Chương 8	63
9. Chương 9	72
10. Chương 10	82
11. Chương 11	90
12. Chương 12	100
13. Chương 13	107
14. Chương 14	115
15. Chương 15	123
16. Chương 16	130
17. Chương 17	138
18. Chương 18: Vĩ Thanh	144

Trượt Chân

Giới thiệu

Thể loại: Danmei. Giới thiệu: Cổ trang, giang hồ, 1×1, HE. Nhân vật chính: Đoạn Vô Văn x Chung Minh. Edit:

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/truot-chan>

1. Chương 1

“Ồi!”

Phanh.

Ba.

Nhanh như chớp xẹt.

Thật là không ra thể thống gì! Chỉ đi cầu thang mà cũng bị trượt chân, từ lầu hai lao xuống hôn sàn lầu một, trên đầu còn nổi lên cục u to đùng như cái bánh bao.

“Shit!”

Chung Minh choáng váng mặt mày, hùng hù hỏ hỏ ôm đầu ngẩng lên trừng mắt dữ tợn về phía cái bậc thang góc lầu hai đã hại y bị ngã — Oa!! Đây là cái gì?!

Nữ nhân có bộ ngực lớn nhất y từng nhìn thấy trong đời đang đứng bên cầu thang, xoa xoa thắt lưng tựa cái ầm trà, dùng ánh mắt còn hùng hổ hơn y gấp mấy lần nhìn xuống, tựa như y thiếu nàng mấy trăm vạn không bằng. Nếu không phải Chung Minh xác định mình chưa từng thiếu ai ngàn ấy tiền, cũng chưa từng gặp qua người này, y thật sự sẽ nghĩ nàng là đến đòi nợ. Kỳ quái, trên người nàng mặc cái kiểu quần áo gì vậy? So với cách ăn mặc của các tú bà kỹ viện trong phim truyền hình cổ trang nhiều tập cũng không khác bao nhiêu. Hơn nữa, theo y nhớ, thường tú bà lộ ra loại biểu tình nhe nanh múa vuốt này đều là khi các cô nương không nghe lời hoặc có ý đồ chạy trốn...

“Mang tiểu tử ấy lại đây cho ta.” Trong khi Chung Minh còn không sao hiểu được đang có chuyện gì, đây là nơi nào, nữ nhân này rốt cuộc là ai, mình có phải hay không đang nằm mơ, cùng một đồng những thắc mắc khác, Ngực Lớn đã lạnh lùng mở miệng.

” Rõ.” Một đám người vạm vỡ đồng thanh hô lên, xách Chung Minh như xách một con gà mang lên lầu. Xem cách ăn mặc của bọn họ, cùng bọn bảo tiêu giống nhau như đúc.

Ba.

Ngực Lớn giơ tay tát cho Chung Minh một cái thật kêu, rồi sau đó chậm rãi nói: “ Đại môn Di Hương Viện chúng ta là nơi dễ dàng đi ra như vậy sao? Tiểu tử, lão nương hôm nay phải cho ngươi nếm mùi lợi hại, để xem ngươi về sau còn dám chạy hay không!”

Đau quá, đây quả nhiên không phải mộng.

“Con mẹ nó ngươi có bệnh à?!” Nếu không phải bị mấy tên đại hán phía sau chế trụ, Chung Minh nhất định sẽ xông lên mà hảo hảo giáo huấn xú nữ nhân này một bài. Tuy rằng y cơ bản chỉ là một tên thư sinh, cũng chưa từng động thủ với nữ nhân, nhưng đối với những người không chút lý lẽ, y từ trước đến nay đều không nương tay. “Ta căn bản không biết ngươi! Cái gì Di Hương viện?! Nghe cũng chưa từng nghe qua!!”

“Yêu...” Ngực Lớn nũng nịu kéo dài thanh âm, khiến Chung Minh nghe thấy cả người phát run. “Cũng dám cùng lão nương tranh luận, không nghĩ tới ngươi ngã một cú xong lá gan lại to thêm như vậy. Cho dù ngươi có cố ý giả ngu lão nương cũng không buông tha! Đưa y về phòng cho ta, ngày mai y sẽ phải đi tiếp khách!!”

” Tiếp, tiếp khách?!” Thừa dịp Chung Minh tận lực trợn mắt há hốc mồm, hai tên đại hán đã một tả một hữu nhấc hai tay y, nửa tha nửa ném vào một gian phòng, lại đóng cửa đánh “rầm” một cái, đi kèm với tiếng khóa trái lại.

” Uy!!” Chung Minh lấy lại tinh thần xoay người bò về phía cửa hô mấy tiếng, thấy không có ai trả lời, liền đẩy tấm màn gỗ bên cửa sổ lên, ngoài cửa sổ là hai tên đại hán đang nhe răng trợn mắt. Y dùng lực đóng cửa lại, sờ sờ nửa bên mặt vừa bị đánh đau, bắt đầu tò mò đánh giá gian phòng mình đang ở.

Phòng lấy hồng nhật làm tông màu chính, la trướng lụa mỏng, nhất mực kiều diễm. Bên trong trừ bỏ giường còn có một cái bàn tròn bằng gỗ, trên bàn bày một ngọn nến cùng một khay trà, ở giữa là một ấm trà và hai cái chén, hai bên cạnh bàn an trí hai chiếc ghế nhỏ. Gần giường có một bàn trang điểm, gắn một chiếc gương đồng bên trên. Nơi này nhìn thế nào cũng giống phòng của một nữ hài tử, hơn nữa còn tựa như thời cổ.

Lom lom ngắm mình trong gương, Chung Minh sợ hãi lạnh cả người, bóng hình phản chiếu trong gương như ẩn như hiện một thân sa y khinh bạc – đi?? ta lúc nào thì đổi quần áo? Như thế nào lại không khác biệt lắm so với xú nữ nhân kia? Chẳng lẽ ... một lần nữa hướng mắt lên soi xét, Chung Minh thiếu chút bị dọa đến ngất xỉu. Mặt của ta, một cái mặt thiếu niên tô son điểm phấn đầy yêu mị – Này, này là ai vậy? Lòng mi dài cong vút, mặt đỏ như mông khỉ, cả người ẻo lả!! Tuy rằng bộ dáng của ta đích thực không mấy nam tính, mặc kệ thế nào cũng là nam nhân...không đúng, người trong gương tuổi tác so với chính mình nhỏ hơn một chút. Chung Minh nhớ rõ bộ dáng mình năm mười sáu, mười bảy tuổi chính là thế này (đương nhiên, y cũng nhớ rõ mình từ nhỏ đến lớn chưa từng một lần phấn son trang điểm). Này, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Cho dù trở lại mười sáu mười bảy tuổi cũng là ở trường học chứ không phải “Di Hương viện” quỷ quái gì đó như vậy. Nghe xú nữ nhân kia nói cái gì “tiếp khách” linh tinh, hay nơi đây chính là...không thể nào...

Nhớ tới không khí quỷ dị vừa rồi, Chung Minh không tự chủ được mà liên tưởng đến những tiểu thuyết xuyên không từng xem qua trước đây. Chính là, tiểu thuyết chỉ dùng để thưởng thức, ở thời điểm đọc sẽ thấy thú vị, chứ không phải chính mình ở thời điểm này cũng vui vẻ như vậy. Rõ ràng đang ở trong nhà chơi game cùng tên bạn từ thuở bé La Phương Lăng, chẳng qua chỉ đi xuống bếp tìm nước uống không cần thận ngã cầu thang, như thế nào lại đến cái địa phương mạc danh kì diệu này?

Y sở dĩ không cho rằng mình đang nằm mơ, là vì hết thấy sự việc vừa mới phát sinh đều quá mức chân thực, trên mặt còn đang âm ỉ đau. Chung Minh luôn là người có thể chấp nhận sự thật, tuyệt đối sẽ không lừa mình dối người. Trước mắt y chỉ có thể xác định thân thể này không phải của mình, bởi vì lúc năm tuổi y từng vô ý bị đâm vào tay, tuy không bị thương nặng, bắt quá từ đó về sau lòng bàn tay trái liền có một vết sẹo nhợt nhạt không thể biến mất, mà người này trong lòng bàn tay chẳng có vết tích gì. Như vậy, chủ nhân của thân thể này cuối cùng đã đi đâu? – Chung Minh bình tĩnh tự hỏi. Bộ não thiên tài học viện y khoa XX nổi danh cả nước bắt đầu hoạt động, chẳng lẽ đây chính là cái gọi là...trao đổi linh hồn? Ta tới thời cổ đại, còn y...sẽ không chạy tới cơ thể của ta đi – nghĩ tới đây, Chung Minh nhin không được cảm thấy mọi sự đều hoang đường muốn chết.

Ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến một trận ồn ào, một tiếng nói mềm mại đáng yêu uyển chuyển từ từ vang lên, cùng lúc đó có tiếng cười của bọn đại hán bên cửa sổ: “Phương cô nương...”

Kế tiếp là một chuỗi cười duyên, kết tiếp...

Chi.

Theo âm thanh mở khóa, cửa cũng nhẹ nhàng mở ra, một đại mỹ nhân phong tình vạn chủng khoảng mười bảy mười tám tuổi chậm chậm bước vào, ánh mắt nhìn thẳng Chung Minh. Tuy chính mình đã gặp qua không ít mỹ nữ, nhưng người mỹ đến tận xương thể này vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.

“Người chảy nước miếng.” Đại mỹ nhân xoay người đóng cửa lại, cười tủm tỉm với Chung Minh.

“Di??” Chung Minh theo bản năng lau lau miệng, lập tức hiểu được bị mắc mưu, còn mỹ nhân kia sớm đã cười đến run rẩy cả người, gấp bụng lại không thẳng lưng lên được.

“Người thay đổi rồi.” Trong chốc lát, mỹ nhân ngừng cười, nghiêm trang nói: “Ta nghe nói người hôm nay dám cùng mụ mụ tranh luận, cho nên lên lại đây nhìn xem người có gì khác ngày thường.”

“Người là ai?” Chung Minh trực tiếp hỏi, “nơi này là nơi nào?”

“?!” Mỹ nhân ngậy người nhìn y đến nửa ngày, “Người làm sao vậy? Có phải đầu bị thương nặng hay không?”

“Ta...” Chung Minh tròn mắt xoay động, “ta vừa rồi bị ngã một cái, về sau chuyện gì cũng không nhớ, ngay cả chính mình là ai cũng không biết.”

“Cái gì?!” Mỹ nhân đầu tiên còn lấp bắp kinh hãi, sau đã mỹ nhân như tơ cười cười, “Ôi, tỷ tỷ ta thật sự đã coi thường người, không nghĩ người còn có thể đùa giỡn như vậy. Người nói không nhớ rõ, vậy tỷ tỷ tốt bụng sẽ nói cho người nghe. Nơi này gọi là Di Hương viện, là thanh lâu nổi danh nhất Dương Châu. Ta là Ngọc Phương, hồng bài đầu bảng ở đây, về phần người tên Linh Nguyệt, năm nay mười sáu tuổi, một tháng trước bị cha thiếu bạc bán vào. Mụ mụ dành hơn một tháng tìm người dạy người học ca múa thành tài, hiện tại đang định dùng người kiếm tiền, người lại nhân cơ hội muốn chạy, làm sao không khiến nàng cảm tức vạn phần? Đây là lần đầu tiên, cho nên chỉ đánh người một bạt tai, nếu còn có lần sau, có thể ngay cả chân cũng bị đánh gãy.”

Trong mắt nàng hiện lên một tia đau buồn, hiển nhiên là nhớ về chuyện cũ thương tâm trước kia. “Ta khuyên người vẫn nên ngoan ngoãn nghe lời, đừng tưởng lời nói dối đã quên hết thấy có thể giúp người thoát khỏi vận mệnh,” nàng an ủi nói, “ta biết người thực sợ hãi chuyện mây mưa, bất quá mỗi người lần đầu tiên đều là như vậy. Nghe lời tỷ tỷ, đừng chạy nữa, chỉ cần vượt qua lần đầu tiên, về sau dần dần sẽ quen.”

“Hô...” Chung Minh nhẹ nhàng thở ra, nguyên lai...may mắn mình còn chưa có “làm” qua. Ở thế kỷ hai mốt, y luôn luôn không thể làm chuyện đó với bạn gái, cùng lắm cũng chỉ mới hôn môi mà thôi. Bất quá y không phải không biết cái gì là giao hợp, mà kỹ viện tự nhiên là nơi chuyên môn làm cái việc “giao tế” này. “Đúng rồi,” y nghĩ đến một vấn đề, “hiện giờ là triều đại nào?”

“Người ngay cả cái này cũng quên?” Ngọc Phương trào phúng nói, “hiện nay là năm Vĩnh Lạc thứ năm,

người còn muốn tiếp tục giả ngu, ta sẽ không tiếp chuyện nữa đâu.” Dứt lời liền lắc mông đẩy cửa mà ra, theo sau đó ngoài cửa truyền đến âm thanh khóa lại.

Vĩnh Lạc – không phải là năm Minh Thành Tổ Chu Lê cầm quyền sao? Chung Minh suy sụp ngồi thừ trên ghế, xem ra chính mình phỏng đoán quả nhiên đích xác, vì cái gì mà một con người mới ngã xuống lại bị ném tới thời cổ đại? Trước kia mình cũng không phải chưa ngã lần nào, sao lần này...mắt thấy bằng bác sĩ sắp đến tay, lại hóa thành bọt nước. Vì cái gì ta con người đầu óc thiên tài, được gọi là ngôi sao mới của giới y học, một thanh niên tư thái oai hùng hiên ngang, ngọc thụ lâm phong lại rớt vào thời cổ? Càng không hay ho chính là, vì cái gì muốn cho ta cầm rẽ ở đây??!! Cự nhiên còn bị buộc đi tiếp khách, có làm hay không, ta chính là nam nhân, dựa vào cái gì cho nam nhân khác thương??!! Tuy rằng đối với đồng tính luyến ái không có thành kiến, bất quá Chung Minh luôn luôn cho rằng mình không có khuynh hướng đó, với y mà nói, vô luận là nữ nhân hay nam nhân, chỉ sợ so ra đều kém sức hấp dẫn của y học – bạn thân La Phương Lăng luôn lấy cái này ra cười nhạo y.

Hiện tại rốt cuộc nên làm gì bây giờ? Nghĩ đến đây, y rất nhanh xốc lại tinh thần, trước mắt việc quan trọng là làm thế nào chạy thoát khỏi phòng giam mới đúng, còn những chuyện khác đợi chạy thoát xong rồi sẽ lo sau. Chính là, đại môn khóa quá chặt chẽ, ngoài cửa sổ lại có hai tên môn thần canh giữ, làm cách nào mới có thể đi ra ngoài?

Nóc nhà đột nhiên truyền đến một tiếng động, Chung Minh kỳ quái ngửa đầu nhìn, chỉ thấy mấy tấm ngói đã bị gỡ ra, theo ánh sáng chiếu vào hiện lên một thân ảnh cao lớn. Người nọ phẩy tay một cái, liền đem mái ngói quay về chỗ cũ, sau đó hai chân nhẹ nhàng, lặng yên không một tiếng động dừng trên mặt đất, khiến cho Chung Minh trợn mắt há mồm. Oa! Khinh công mà võ hiệp tiểu thuyết miêu tả hẳn là như vậy đi, quả thật là ấn tượng đến ngây người!

Ngay tại lúc người nọ nhảy vào phòng, trên nóc nhà lại vang lên một trận ồn ào, giống như có người đang hô to gọi nhỏ cái gì mà “dừng cho hắn chạy thoát!”, “mau đuổi theo!!” linh tinh nào đó.

Coi bộ vẫn là võ lâm báo thù a. Chỉ mới xem trên TV những chuyện kích thích như vậy, hôm nay cư nhiên lại gặp trong hiện thực, Chung Minh thật đúng là không biết nên khóc hay cười, bởi vì y phát hiện có một đôi con ngươi sáng quắc như chim ưng đang lạnh lùng nhìn y, trong ánh mắt lộ ra sát khí, khiến cho y có cảm giác đang bị độc xà theo dõi, cả người nổi da gà.

“Ách...” nhất thời không biết nói cái gì mới tốt, Chung Minh chỉ ngượng ngùng sờ sờ đầu, “xin chào.”

“...” Người nọ quan sát Chung Minh từ trên xuống dưới, khuôn mặt anh tuấn lạnh lùng dần dần nhiễm thượng vài phần khinh thường, trầm mặc không nói.

Nhìn biểu tình của người này cũng biết hắn đang nghĩ cái gì, Chung Minh tức giận hung hăng trừng mắt ngó qua, lại thấy trên vai nam nhân còn cắm nửa mũi tên nhọn, thần sắc đại biến.

“Ai nha!” y đang định kêu lên thất thanh, lại nhìn thấy ánh mắt cảnh cáo của nam nhân bèn đè thấp giọng, “người bị thương!” Có ý tốt bụng muốn cứu người, Chung Minh xông lên phía trước nắm lấy...Di? Vì sao phía trước cái gì cũng không có?

Một thanh chủy thủ sắc bén từ phía sau lưng dí sát vào cổ Chung Minh, cảm thấy một mảnh lạnh lẽo, hô hấp Chung Minh cũng ngừng hẳn, không dám cử động một ly.

“Uy...lão huynh...” Y lấy lại bình tĩnh, cẩn thận chậm rãi nhấn rõ từng chữ, “ta với người không cừu không oán, người ngàn vạn lần đừng uống sát người vô tội.”

Uống sát người vô tội? Khóe môi nam nhân tay cầm chủy thủ phía sau Chung Minh gợn lên một mặt cười, mấy năm nay chết trong tay hắn còn thiếu người vô tội? Hiện nay thêm một người cũng chẳng sao. Trên tay hơi hơi dùng lực, đang chuẩn bị đưa y đến Diêm La điện hảo hảo nghỉ ngơi, lại nghe thấy tiểu tử này nói:

“Uy, ta không có ý tứ gì khác, ta chỉ là muốn thay người đem tên rút ra, rồi giúp người băng bó miệng vết thương một chút thôi. Người làm gì mà hung dữ như vậy?”

“...Phải không?” Thanh âm vị nam nhân mặt lãnh kia vẫn lạnh như băng cùng tràn ngập mỉa mai, “người nói muốn giúp ta chữa thương?” Ý miệt thị trong lời nói lập tức khiến cho Chung Minh nổi trận lôi đình.

“Hừ,” y từ trong lỗ mũi hừ một tiếng, “người đừng quá coi thường người khác, ta chính là y...khụ...thầy thuốc...”

“Nga?” Nam nhân thân hình vừa chuyển, đột nhiên xuất hiện trước mặt Chung Minh, “người trừ bỏ bồi nhân trên giường còn có thể xem bệnh sao?” Nói xong, ngả ngón nhéo cằm Chung Minh một cái.

” Người đừng quá phẫn!” Lui nhanh về phía sau hai bước cố sức gạt bỏ cảm giác ghê tởm vừa dâng lên trong ruột, Chung Minh chán ghét nói, “nếu người muốn cái vật kia vẫn ở trong thân thể cũng không sao, dù gì người đau chỉ có người thôi.”

“...” Nam nhân yên lặng ở bên Chung Minh, thật lâu sau, âm trầm nói, “tiểu tử, nhìn không ra người còn có gan lớn thế.”

“Người...” Chung Minh lại lui về phía sau, cảnh giác hỏi, “người muốn làm gì?”

“...Lại đây.”

” Làm gì?”

” Người không phải muốn thay ta trị thương sao?” Nam nhân một phen bỏ đi ngoại sam, chậm rãi ngồi xuống đầu giường.”Tiểu tử, tốt nhất người nên cam đoan những lời vừa nói đều là sự thật, bằng không...” Ý tứ uy hiếp của y biểu thị rõ ràng, “coi chừng cái đầu trên cổ người.”

“...” Chung Minh không nói lời nào đi ra phía trước, cẩn thận quan sát vai trái bị trúng tên tới tận xương

của nam nhân, sau đó lẳng lặng vươn tay. “Đạo.”

Nam nhân chậm rãi đưa thanh trủy thủ trong lòng bàn tay cho Chung Minh, tay phải nắm ngón co lại, chăm chú nhìn đối phương, chỉ cần y hơi có cử động kì lạ sẽ lập tức táng mạng.

Chung Minh thuận thực dùng dao khai mở miệng vết thương, một tay dùng sức rút mũi tên ra: “Người có thuốc chữa thương không?”

Nam nhân cẩn thận rút một bình sứ từ trong ngực đưa qua, Chung Minh mở nắp bình, một cổ mùi thơm ngát bay lên mũi. Y nhanh chóng đem dược xoa trên miệng vết thương, xé vạt áo thành băng gạc lưu loét băng bó vết thương lại. Rút tên, thoa dược, băng bó, trước sau không đến năm phút đồng hồ, đối với cao thủ y thuật từ nhỏ mà nói chỉ là việc dễ như trở bàn tay.

Sau khi Chung Minh đã đem hết thủy lo xong, nam nhân mới thoáng thả lỏng đề phòng, thu hồi hữu chưởng vẫn vận sức chờ phát động, trong đôi mắt đen thâm trầm xẹt qua một tia thần nhiên mà hữu ý.

” Nguyên lai người không có nói sai.”

“Ta còn biết quý sinh mạng,” Chung Minh một bên chà lau vết máu dính vào ngón tay, một bên trả lời, “việc gì phải đi lừa người?” Y liếc mắt nhìn nam nhân đang ngồi bất động bên người, không khỏi bội phục nói, “bất quá người cũng thật kiên cường, ngay cả thuốc mê còn chưa dùng mà không rên một tiếng, thật lợi hại.”

” Thuốc mê?”

” Chính là một loại thuốc...khụ...giúp ngừng đau đớn.” Chung Minh ngắn gọn giải thích.

” Hừ,” nam nhân hừ lạnh một tiếng, “Lạc Dực ta chưa bao giờ thêm dùng cái loại đó.”

” Nguyên lai người kêu Lạc Dực a,” Chung Minh theo thói quen vươn tay, “xin chào, ta tên là Chung Minh.”

Lạc Dực lạnh lùng nhìn vào tay y: ” Muốn ta trả tiền sao?”

” Ách...” Chung Minh vội vàng rút tay về, “không, không phải...đây là...một cách chào hỏi.”

” Nga?” Lạc Dực dùng ánh mắt kì lạ nhìn y, ” Người nói người là...”

” Chung Minh.” Chung Minh nhắc lại.

” Các người vừa mới làm gì vậy?!” Dưới lầu bỗng nhiên truyền đến những tiếng bước chân hỗn độn, tiếp theo ngoài cửa vang lên giọng nói chua loét của tú bà kỹ viện. “Cư nhiên nhân lúc lão nương chạy xuống dưới lầu mà đi tìm náo nhiệt! Nếu Linh Nguyệt tiểu tử kia chạy mất, để xem lão nương có xẻo thịt lột da các người ra không!!”

” Đã rõ, đã rõ.” Bọn đại hán vâng vâng dạ dạ nói.

Cái gì?? Vừa nghe thấy thế, Chung Minh hồi hận đến mức ruột gan xanh lè, vừa rồi chính bản thân cũng bị giật mình nên mới không lưu ý động tĩnh ngoài cửa sổ, nếu sớm biết hai tên đại hán kia không ở đó, chính mình còn ngồi ở chỗ này làm chi?

Ba.

Cửa sổ bên ngoài mở ra, một cổ gió lạnh thừa cơ len vào, đem ánh nến mờ nhạt thổi đến lung lay sắp tắt.

Chung Minh đột nhiên xoay người, vừa vặn đối diện với hai con mắt đang nổi giận đùng đùng của tú bà.

” Yêu...” Nữ nhân ngực lớn lại kéo dài thanh âm, “nguyên lai ngươi không chạy a, vậy mới là bé ngoan.” Bà ta vẻ mặt ôn hoà nói, “Linh Nguyệt a, ngươi thế là tốt rồi, hảo hảo chờ mong ngày mai đi.” Nói xong, ra lệnh cho hai đại hán đem cửa sổ lần thứ hai đóng lại, còn chính mình lắc lắc cái eo uốn éo rồi đi.

” Nguyên lai ngươi tên là Linh Nguyệt.” Lạc Dực từ sau cửa sổ hiện ra, nhìn trên nhìn dưới xem xét Chung Minh, “ngươi không muốn ở lại nơi này sao?”

” Ai muốn ở lại cái nơi quỷ quái này?!” Chung Minh có chút buồn nản nói, “ta nếu có thể chạy đã sớm chạy. Còn nữa,” y lại thanh minh, “tên ta không phải Linh Nguyệt, ta tên là Chung Minh.”

” Linh Nguyệt,” Lạc Dực làm ngơ, khóe môi cong lên thành một điệu cười xấu xa, “có muốn ta giúp ngươi một phen không?”

” Ngươi...” tuy rằng thấy hắn gọi mình “Linh Nguyệt” thập phần bất mãn, nhưng nghe được có thể đi ra ngoài, Chung Minh vẫn là hoan hỉ nhượng đôi lông mày, y quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, không cố ý mà đề thấp ngữ thanh. “Ngươi thật có thể..... cứu ta ra ngoài?”

” Đương nhiên.” Lạc Dực ngạo nghễ nói. “Bất quá ta có một điều kiện.”

“Điều kiện?” Chung Minh dò xét nhìn hắn, có điểm cho là không đúng lắm – người này khẳng định không hiểu cái gì gọi là tri ân báo đáp, cũng không ngấm lại, chính mình vừa mới thay hắn rút tên trị thương, hiện tại chẳng qua nhờ hắn giúp một việc nhỏ, thế mà còn nói đến hai chữ điều kiện.” Điều kiện gì?” y miễn cưỡng hỏi.

” Chỉ cần người đáp ứng từ nay về sau trở thành nô bộc của ta, ta liền lập tức mang người ra ngoài.” Lạc Dực nhấn mạnh từng câu từng chữ, giọng nói tràn ngập ý uy hiếp. “Người của Phi Ưng Bảo không có ai dám động vào.”

Nô bộc? Phi, rất muốn hỏi một chút vết thương của Lạc Dực trên vai rốt cuộc là ai ” động” vào, bất quá Chung Minh cũng biết nếu hiện tại hỏi, chỉ sợ chính mình sẽ không thoát khỏi nơi đây, lập tức phải kiềm chế lửa giận đang dâng đầy, không lên tiếng.

” Người không muốn?” Lạc Dực tựa hồ thực kinh ngạc khi thấy phản ứng của Chung Minh – phải biết rằng cả nước cao thấp cơ hồ không ai không biết đến Phi Ưng Bảo, ” Phi Ưng Bảo” ba chữ này tượng trưng cho quyền lực cùng tài phú, người làm việc trong bảo tài năng so với người khác đều lớn hơn ba phần.

Người này là cái ý tứ gì?! Chung Minh trợn mắt, hần cứ nhiên còn dùng loại ánh mắt ban ơn nhìn mình – không phải khinh người quá đáng sao?! Đợi đến lúc y rốt cục hiểu được nam nhân trước mặt thật sự nghĩ như thế, không khỏi đương trường ghen hống nhìn trần trời – nguyên lai trên thế giới còn có người tự đại như vậy, độc đoán như vậy, tự cho là đúng như vậy, hôm nay chính mình thật sự đã được mở rộng tầm mắt.

“...Ta nguyện ý.” Chung Minh trừng mắt xoay động – vô luận thế nào, vẫn là trước hết nghĩ cách ra ngoài rồi nói sau, y cũng không muốn ở lại kỹ viện, làm nô bộc so ra vẫn tốt hơn nhiều.

Vì thế, vào một đêm tối đen như mực, mới từ hiện đại trượt chân ngã vào thời cổ, linh hồn bất hạnh của Chung Minh lại đi theo một người lai lịch không rõ ràng (theo chính hần nói là thiên hạ đệ nhất bảo chủ Phi Ưng bảo) lên theo mái nhà Di Hương viện trèo ra, biến mất vào màn đêm mờ mịt.

2. Chương 2

Trên đường trở về Phi Ưng Bảo, Chung Minh rốt cuộc nhìn thấy những kẻ truy đuổi Lạc Dực. Những người này có cả nam lẫn nữ, cả đẹp lẫn xấu, tuy rằng tất cả đều hướng về phía Lạc Dực, bất quá hơn phân nửa không có sát ý, dường như chỉ muốn bắt sống mà thôi. Chính là Lạc Dực trời sinh lãnh khốc, chẳng quản đối phương ý đồ ra sao đều ra tay như nhau. Vết thương trên vai hần trải qua vài ngày điều dưỡng đã tốt hơn phân nửa, lại được chiếu cố sạch sẽ lưu loét, so với lúc ở nhà cũng không kém là bao. Hần đối với kẻ địch ngoan lệ tàn ác khiến cho Chung Minh thực chịu không nổi, đối phương rõ ràng đã không còn sức phản kháng, hần vẫn xuống tay ra đao, trong mắt kẻ lấy việc cứu người làm thiên chức như Chung Minh tự nhiên là vạn phần tàn nhẫn.

Hơn nữa, trên đường đi Chung Minh còn phát hiện Lạc Dực làm cho mình chán ghét hơn bất cứ ai. Hần là người phi thường chuyên quyền độc đoán, không chấp nhận người khác có nửa điểm ý kiến. Mỗi lần Chung Minh muốn trình bày một chút quan điểm của mình, đều bị hần lạnh lùng bác bỏ: “Người hầu chỉ cần phụng dưỡng chủ tử cho tốt là được, chủ tử làm cái gì, người hầu cần bản không có tư cách xen vào.” Huân thị này đương nhiên khiến cho một người đến từ thế kỷ hai mốt luôn luôn tự chủ như Chung Minh cực kì bất mãn.

Cục diện truy truy chạy chạy đả đả sát sát này khi sắp tiến vào cảnh giới Kí Bắc thì có điều thay đổi, ở sâu trong rừng rậm hiểm thấy dấu chân người (bình thường có rất nhiều vụ mưu sát đều phát sinh tại đây), Chung Minh và Lạc Dực bị bao vây bởi tả hữu khoảng hai mươi tên, đứng đầu là một thiên tiên mỹ nhân thanh lệ tuyệt tục, Ngọc Phương trong Di Hương viện mặc dù mị thái hàng nghìn hàng vạn, tư sắc xuất chúng, nhưng không có được sự cao nhã xuất trần, không thể sánh bằng. Không nghĩ tới người chủ mưu phía sau tấm màn lại là một nữ tử trẻ tuổi xinh đẹp như thế, Chung Minh thầm than.

”Lạc lang.” Mỹ nữ khẽ mở miệng, ngữ thanh như khóc như tố, vẻ mặt ai oán dị thường. “Thương thế của người thế nào? Hơn mười ngày không thấy, Sở Nhân thật là nhung nhớ.”

“Hừ,” Lạc Dực hừ lạnh một tiếng, “Vết thương của ta còn không phải do Triệu bang chủ ban tặng?!”

“Người...” Mỹ nữ cả người chấn động, mâu trung tràn đầy vẻ không thể tin. “Người gọi ta...là gì?”

“Triệu Sở Sở, Triệu bang chủ.” Lạc Dực thần sắc bất động, lãnh đạm như trước.

“Người...” Triệu Sở Sở cả kinh lui vài bước, thân mình run rẩy: “Quả nhiên... người vẫn hận ta đến một tiền kia...”

“Nếu trước đó không có người kê đơn, bản bảo chủ sao lại trúng tiễn?” Lạc Dực khinh miệt nói, “Người cũng biết một tiễn này hậu quả là gì?!” Ngữ trung hân tràn ngập ý uy hiếp nồng đậm.

Lời vừa nói ra, tất cả bốn phía đều thất sắc.

“Lạc bảo chủ,” một nam nhân trung niên da mặt trắng nõn, râu dài phiêu phiêu trong đám người nói, “Tệ bang chủ lần này làm việc quả thật quá mức qua loa, bất quá Lạc bảo chủ trên đường cũng đã giết của tệ bang hơn mười người, chúng ta có thể bỏ qua hay không, làm như...”

“Vương hộ pháp lời ấy sai rồi,” Lạc Dực phát phát tay cắt ngang lời đối phương, “Bản bảo chủ chỉ đáng từng ấy thôi sao? Mấy chục con người thì là cái gì? Ta bị thương một cánh tay, nói gì cũng phải bồi đáp mấy trăm mạng người mới đủ.”

“Người...” Vương hộ pháp sắc mặt giận dữ.

“Lạc lang,” Triệu Sở Sở buồn bã nói, “Chẳng lẽ người thật tuyệt tình như vậy sao?”

“Tuyệt tình chính là người,” Lạc Dực thần nhiên nói, “Nếu người dùng chính tánh mạng mình trao đổi, làm cho bản bảo chủ hả giận, ta liền tha chết cho mấy trăm dư khẩu, thế nào?”

Oa! Chiêu này thật là hiểm a, Chung Minh nghe được liền hấp một ngụm khí lớn. Người này thật sự là động vật máu lạnh, ngay cả tình nhân cũ của mình cũng không chút lưu tình, nói giết là giết.

“Ta...chính là...muốn lưu người lại mà thôi...”

“Lưu ta lại?!” Lạc Dực cười lạnh, “Bản bảo chủ chán ghét thứ đó, người có tư cách nào nói những lời này?!”

“Người...” Triệu Sở Sở tức thì lê hoa đài vũ, Vương hộ pháp tức giận đến râu tóc đều dựng ngược.

“Nói như vậy hơi quá đáng đi.” Chung Minh nghe thấy thế không nhịn được nữa.

“Người nói cái gì?” Lạc Dực nguy hiểm nheo nheo hai mắt, dùng một loại ánh nhìn âm trầm lạnh đến tận xương tủy mắt với Chung Minh.

“Ta nói người hơi quá đáng!” Chung Minh ngẩng đầu, “Cho dù nàng bắn người một tiễn, cùng lắm thì bắn trả lại! Người cần gì phải nói như vậy?! Nam nhân mà nhỏ nhen thế khó nhìn quá đi.”

Lúc này tất cả tầm mắt đều tập trung trên người Chung Minh, mọi người nhìn bộ dáng y như nhìn một người sắp chết. Trên giang hồ chưa từng có ai dám nói với bản chủ Phi Ứng bảo “Thập diện Tu La” Lạc Dực như vậy.

“Một tên nô tài cũng dám đi bên vực kẻ yếu?” Kỳ quái chính là Lạc Dực cư nhiên không có phát hỏa, chỉ nở nụ cười âm lãnh, “Người thật ra rất có hảo tâm, nói như vậy, người cảm thấy nàng bị bản bảo chủ từ bỏ thật đáng thương?”

“Ta không để ý đến việc này.” Chung Minh lắc lắc đầu, “Đây là tình cảm của các người, chia tay là chuyện của các người, một ngoại nhân như ta làm gì có tư cách xen vào?”

“Nga?” Lạc Dực có chút ngoài dự đoán, “Vậy người mới vừa rồi nhiều chuyện cái gì?”

“Ta chỉ cảm thấy làm người nên phóng khoáng một chút, việc gì cũng đừng quá so đo, như vậy sống mới vui vẻ được.” Chung Minh nhún vai, “Người không nghĩ vậy sao?”

“Hảo.” Lạc Dực cười đến quỷ dị, “Nếu người hầu của bản bảo chủ đã nói thế, ta cũng sẽ không so đo nhiều nữa. Hôm nay chỉ giết những kẻ đuổi đến đây, còn lại ta đều tha mạng.”

Cái gì?!

Chung Minh còn chưa kịp mở miệng, cuộc tàn sát đã bắt đầu, đợi đến khi y lấy lại tinh thần, trên mặt đất đã sớm nằm la liệt, trừ bỏ hai người còn đứng bên ngoài, bốn phía không ai sống sót.

“Lạc...lang...” Triệu Sở Sở một tay băng bó, khó nhọc nói, “Người... thực... ngoan...tâm...như vậy...khụ khụ khụ...” Nàng mãnh liệt ho một trận, rồi bỗng nhiên cuồng tiếu đứng lên, trong tiếng cười lạnh như

băng rơi xuống hai hàng nước mắt. “Ha ha ha...giang hồ đồn đại quả nhiên không sai... người...thật sự lãnh...huyết...vô...tình...” tiếng cười chưa tắt, người đã khí tuyệt ngã xuống đất.

Một trận gió núi thổi lại, Chung Minh chỉ cảm thấy quanh thân cao thấp bằng thấu vào xương, hàn triệt tâm phế.

Từ sau “vụ án rừng rậm giết người”, Chung Minh rất ít khi nói chuyện cùng Lạc Dực, bình thường cũng tận lực giảm bớt tiếp xúc với hắn, chỉ ở thời điểm bắt đắ dĩ mới miễn cưỡng gật đầu. Trong mắt Chung Minh, không gì có giá trị và quan trọng hơn mạng người, nhìn thấy Lạc Dực tâm ngoan thủ lạt, sự phẫn nộ, chán ghét cùng sợ hãi tự nhiên ngày càng gia tăng, chính mình nhất định phải nghĩ ra cách sớm thoát ly khỏi tay người này.

Lạc Dực không thêm để ý đến thái độ của Chung Minh, tình cảm của một tên nô bộc nho nhỏ có là gì? Lạc Dực hắn cũng không phải lần đầu tiên bị người khác chán ghét, số người muốn giết hắn xếp ra có thể dài hơn mười dặm, đến bây giờ không phải chính mình vẫn sống tốt sao? Hắn còn nhớ rõ phụ thân trước lúc lâm chung đã nói với hắn: đối với người khác nhân từ, chính là đối với mình tàn nhẫn, cho nên, trừ bỏ chính mình, người nào cũng không đáng tin tưởng. Hắn đã dựa vào điều này mới có thể sống đến bây giờ, nếu không đã sớm chết không biết mấy trăm lần. Chẳng qua chỉ là một luyến đồng ở kỹ viện chuyên đón khách bán rẻ tiếng cười, căn bản không rõ giang hồ hiểm ác thì biết cái gì? Nếu ngày nào đó làm cho mình phiền lòng, muốn giết y so với bóp chết một con kiến còn không dễ dàng hơn?

Cứ như vậy, hai người vừa đi vừa tính toán, ít ngày sau liền tiến vào khu vực Kí Bắc

Phi Ưng bảo.

Chung Minh ngẩng đầu nhìn ba chữ rồng bay phượng múa, không khỏi âm thầm cảm thán Phi Ưng Bảo nhìn vẻ ngoài thật có khí phách.

Bảo tường thanh chuyên thể trúc cao lớn uy nghiêm, lấy Chung Minh mà so, ước chừng cao đến bảy tám thước. “Phi Ưng bảo” ba chữ khảm trên bảng hiệu ở giữa bảo môn, trên tường số lỗ châu mai nhiều không đếm xuể. Đại môn bằng đồng sơn hồng hết sức bắt mắt, ở hai bên cửa ngồi chồm hổm hai con thạch sư sống động. Bên trên thành lâu tứ phía đều là diêm sừng, từ trên cao nhìn xuống, Phi Ưng bảo đồ sộ, khí thế to lớn sừng sững đứng dưới trời xanh, khiến Chung Minh nhìn không rời mắt, tán thưởng không thôi. Kiến trúc cổ đại thật là thú vị, khiến đời sau không khỏi bội phục sức sáng tạo cùng năng lực thực tiễn của nhân dân lao động thời cổ.

“Thất thân cái gì?” Lạc Dực nghiêm mặt trừng mắt nhìn tên người hầu đứng dưới ngựa đang ngẩn người, “Còn không mau đi.”

“A?” Chung Minh lúc này mới phục hồi tinh thần, phát hiện mình vừa ngây ngốc hồi lâu, vội vàng theo nam nhân cao lớn phía trước đi vào bảo môn.

Vào trong bảo mới biết, bên trong quả thực to lớn không kể xiết, phóng chừng lái xe đi một vòng cũng phải mất hàng giờ, Chung Minh đi theo Lạc Dực cước bộ không ngừng nghỉ, rốt cục đến lúc vào được nội đường,

y đã sớm mệt tới mức không thở nổi.

“Đây là gã sai vặt bản bảo chủ mang về từ Di Hương viện,” Lạc Dực cũng không quản Chung Minh có thở được hay không, một phen túm lấy thân thể thon gầy của y, đối với những người đứng trang nghiêm hai bên đại sảnh để hoan nghênh bảo chủ trở về lạnh lùng nói, “Từ tổng quản, dẫn y đi xuống tẩy rửa rồi an bài ở Huyền Ưng các.”

“Vâng.” Từ tổng quản là một nhân vật nhả nhặn trên dưới ba mươi, hần cung kính thì lễ với Lạc Dực, rồi tiến lên vỗ vỗ vào vai Chung Minh, cười nói, “Đi thôi.”

Cái gì mà “dẫn y đi xuống tẩy rửa”? Cui ta là trư à? Chung Minh bất mãn bĩu môi, đương nhiên, y không dại gì đem cảm xúc biểu lộ ra ngoài. Cùng Lạc Dực ở chung nhiều ngày như vậy, Chung Minh đối với tính tình Lạc Dực nhiều ít cũng có chút hiểu biết. Nếu muốn lên chuồn ra khỏi Phi Ưng bảo, phải làm cho Lạc Dực thả lỏng cảnh giác, mà muốn cho Lạc Dực thả lỏng cảnh giác, phương pháp đơn giản nhất chính là đừng ngộ nghịch cũng đừng chống đối hần, tốt nhất làm cho hần coi ngươi không tồn tại, sau đó muốn làm cái gì đều thuận lợi hơn nhiều. Chính là, vì cái gì Từ tổng quản lại nhìn mình bằng ánh mắt cổ quái như vậy? Cái loại ánh mắt làm cho toàn thân người ta nổi da gà này khiến Chung Minh cảm thấy cực kì khó chịu. Bất quá, đến lúc được ngâm mình trong một đục dưng thật to đầy nước ấm, cảm giác không thoải mái tạm thời đều bay biến lên chín tầng mây.

“Này...” chỉ tiếc, đứng ngoài mộc dưng còn có một đại tổng quản vô cùng hiếu kỳ lại đặc biệt nhiều chuyện, “Ngươi tên là gì?”

“Chung Minh.”

“Nga, ngươi và bảo chủ của chúng ta quan hệ như thế nào?”

“Quan hệ làm thuê.” Tuy đã đáp ứng làm nô bộc của hần, bất quá ta cũng không nói làm trong bao lâu, miễn cưỡng xem như người làm thuê cũng được.

“Nga,” Từ tổng quản vẻ mặt chợt tối lại, “Bảo chủ chúng ta...hần rất lợi hại đi?”

“Ngô.” Đích xác rất lợi hại, chính là một ma vương giết người không chớp mắt.

“Ta xem ngươi cũng rất lợi hại, bằng không như thế nào chịu được, thật sự nhìn ngươi không thể chỉ nhìn tướng mạo a!” Từ tổng quản rất là cảm thán.

Này có cái gì không chịu đựng được? Chung Minh nghi hoặc cẩn thận ngẫm nghĩ, nhất thời nổi trận lôi đình, đây chính là cái gọi là “thượng bất chính hạ tắc loạn”, nói một chút đã như vậy! Phi Ưng bảo không có một người là chính nhân sao, chỉ toàn ý nghĩ tà môn.

“...Ta xem bảo chủ hần là thích ngươi, nếu không cũng sẽ không cho ngươi ở Huyền Ưng các. Nơi đó chính

là cấm địa của bảo chủ, trước đây ta chưa gặp qua người nào có thể đi vào. Nói vậy công phu của người nhất định không tồi.” Từ tổng quản hướng về phía Chung Minh chớp mắt vài cái, trên mặt còn mang theo một ý cười thâm loạn, “Sau này nên tiếp tục nỗ lực.”

Ta phi, Chung Minh thiếu chút một quyền đánh qua, bất quá cuối cùng y tỉnh ra đúng lúc, nơi này là địa bàn của người khác, hơn nữa y không quên đây là cổ đại, người ở đây tựa hồ đều có võ nghệ cao cường. Cho nên, y cố gắng áp chế một bụng tức giận, khéo miệng cười một cái so với khóc còn khó coi hơn: “Người yên tâm, ta nhất định sẽ cố gắng.” Chỉ cần có cơ hội ta nhất định sẽ rời khỏi chỗ quỷ quái này, đến lúc đó tất không phải nhìn mặt lũ biến thái các người!

Dưới sự giám thị của Từ đại tổng quản, tẩy rửa tắm tấp xong, Chung Minh bước sang một bên mặc vào bộ quần áo sạch sẽ đã được chuẩn bị. May mắn quần áo nơi này so với Di Hương viện, cũng so với tưởng tượng của Chung Minh bình thường hơn nhiều. Bởi vậy, đại thần y tương lai, một thân áo xanh như tên sai vặt bị mang tới Huyền Ứng các để chờ bảo chủ sai phái.

Huyền Ứng các.

Thư phòng lầu một.

Chung Minh cố ý bày ra vẻ mặt sụp mi thuận mắt, một bên rửa thềm trong lòng một bên lắng nghe Lạc bảo chủ “huấn thị”.

“...Việc này mỗi ngày đều phải làm, hiểu chưa?” Lạc Dực vừa lòng xem xét thiếu niên mấy ngày gần đây có vẻ kính cẩn nghe lời, trong đôi mắt lạnh lùng lộ ra một tia đắc ý.

“Đã biết.” Chung Minh cúi đầu đáp.

“Được rồi.” Không biết tại sao, nhìn thấy bộ dáng thiếu niên cúi đầu nghe lệnh, Lạc Dực lại cảm thấy vô cùng chướng mắt. Nguyên lai người này cũng giống những kẻ khác, mới vài ngày ngắn ngủn đã biến thành bộ mặt nô tài. “Người đi xuống đi.” Hắn không kiên nhẫn phát phát tay.

“Vâng.” Thời khắc gian nan rốt cục đã qua, Chung Minh trong lòng thở hắt ra một hơi thật dài, sau đó chậm rãi xoay người, nhanh chóng ly khai căn phòng khiến kẻ khác hít thở không thông. Y không chú ý tới, đúng lúc y bước ra khỏi cửa, mâu trung Lạc Dực đột nhiên thoáng hiện một tia quang mang tràn ngập ý nghiên cứu tìm tòi.

Thực ra, những việc Lạc Dực phân phó Chung Minh phải làm cũng không nhiều lắm, chỉ có dọn dẹp một chút đình viện, sửa sang lại phòng cộng thêm pha trà, hầu hạ mặc quần áo và một số việc vặt. Chung Minh ngày ngày cũng coi như thanh nhàn, đặc biệt vào lúc không có mặt Lạc Dực. Hơn nữa, nhờ phúc từ cái miệng rộng của Từ tổng quản, mọi người ở Phi Ứng bảo đều hiểu hàm nghĩa của cái gọi là “gã sai vặt bên người”, người ta cứ việc khinh thường nhưng không thể trách, dám đến tìm hiểu rõ ràng cho tới bây giờ chưa có một ai.

Vì Lạc Dực mỗi ngày đều bề bộn công việc, có khi thậm chí đêm cũng không về, thời gian Chung Minh và hần gặp mặt càng lúc càng ít. Nghe nói hần mấy ngày này đều ở Tụ Vân đường cùng các vị Đường chủ thương thảo công vụ, lại nghe nói vài ngày tới hình như có một vị khách trọng yếu sẽ đến. Tuy rằng không biết tin tức từ miệng Từ tổng quản có đáng tin cậy hay không, nhưng Lạc Dực nhiều việc là sự thật, cho nên Chung Minh mỗi ngày đều thực sự vui vẻ. Làm cho y cao hứng nhất chính là khi quét tước đình viện chợt phát hiện ra mấy vị thảo dược. Không nghĩ tới tại nơi đây cư nhiên còn có thể nhìn thấy đồ tốt như vậy. Nghiệp tinh vu cần, Chung đại thần y tự nhiên sẽ không buông tha, mới mười mấy ngày đã đem căn phòng nhỏ chuyên dành cho người hầu của mình biến thành phòng thí nghiệm dược phẩm.

Một ngày trời trong nắng ấm, ánh mặt trời sáng lạn, Chung Minh đang ở trong phòng hết sức chăm chú phối trí dược vật, bỗng nhiên nghe thấy bên ngoài truyền đến một trận ồn ào. Không cam lòng buông xuống bán thành phẩm trong tay, y cẩn thận đóng cửa phòng cất bước đi ra nhìn xem có chuyện gì.

“Uy,” Một giọng nữ sắc nhọn ngạo mạn, vênh váo tự đắc không khách khí hỏi, “Người chính là tên tiểu quan từ Di Hương viện phải không? Hừ,” Lời nói vô lễ nối tiếp sau bởi một tiếng cười lạnh, “Nhìn qua cũng chỉ có thể thôi, còn không biết đã dùng thủ đoạn gì để dụ dỗ mê hoặc Lạc đại ca!”

Chung Minh lạnh lùng xem xét người đối diện, chỉ thấy hai cô gái chừng mười sáu mười bảy tuổi lỗ mũi hướng lên trời đang đứng ở cửa đình viện Huyền Ứng các, mà người nói chuyện chính là nữ tử mị tục đáng người cao gầy, xiêm y đỏ rực.

“Tiêu tử nói đúng.” Cô gái áo vàng diện mạo thanh tú một mặt khinh thường đánh giá Chung Minh, một mặt tức giận bất bình nói, “Xem tiểu tử này cả người không có mấy lượng thịt, bộ dáng gió thổi là ngã sao có thể so với Tiêu tử người? Thật không rõ Lạc đại ca đến tột cùng tại sao lại coi trọng y?!”

Có làm hay không a, vô duyên vô cớ gặp tai bay vạ gió. Chung Minh vô cùng căm tức, chưa nói tới y không phải tình nhân của Lạc Dực, cho dù phải, cũng tuyệt không dễ dàng tha thứ cho người khác mạo danh kì diệu ác ý công kích.

“Nhị vị tiểu thư,” y ngoài cười nhưng trong không cười, “Ta xem nhị vị sáng sớm hôm nay đại khái là ăn rất no rồi mới đi đúng không?”

“...” Hai nữ tử nhìn nhau, đều là một bộ dáng không hiểu đầu cua tai nheo. Một lúc lâu sau, cô gái áo vàng bỗng nhiên nghĩ ra, hốt hển dùng đầu ngón tay mảnh khảnh oán hận chỉ hướng Chung Minh, “Người...người mới là ăn no rửng mỡ! Ta nhất định phải đem chuyện người vũ nhục chúng ta nói cho Lạc đại ca, làm cho hần đến xử trí người!”

Vị Hồng y thiếu nữ có chút trì độn kia đến giờ phút này mới tỉnh ngộ, nhất thời tức giận đến sắc mặt đại biến, đôi môi run rẩy: “Người, người người lá gan thật lớn! Dám nhục mạ chúng ta! Người không biết bốn cô nương là ai sao?! Hừ, bất quá là tên nam sủng thôi, người cho rằng mình trong mắt Lạc đại ca có giá trị lắm sao?! Chờ đến khi người bị hần chán ghét, bốn cô nương nhất định sẽ cho người nếm thử tư vị sống không bằng chết!”

Cũ rích.

Chung Minh nhàm chán ngoáy ngoáy lỗ tai, quả thực là tục khó dần nổi. Y rất cục hiểu vì sao trong phim truyền hình, những vai diễn phản diện tràn ngập ghen tị và xấu xa, một lòng muốn chia rẽ nhân vật chính, mỗi lần phát ngôn đều giống nhau. Nguyên lai mấy trăm năm trước con người đã bắt đầu nói như vậy, thật sự là rất không sáng ý. Y lười biếng che miệng ngáp một cái: “Nhị vị tiểu thư, muốn khóc muốn nháo muốn sống muốn chết xin cứ tự nhiên, ta còn có việc phải làm, không tiện phụng bồi.” Nói xong liền cất bước quay đi.

“Người...người đây là cái thái độ gì?!” Hồng y thiếu nữ cước bộ vừa chuyển, ngang ngược kiêu ngạo đứng trước mặt Chung Minh, “Quả thật là không coi ai ra gì, cuồng vọng tự đại đến cực điểm! Đừng ý vào Lạc đại ca bây giờ còn sủng người liền thị sủng sinh kiều, đợi cho...”

“Ta bị hấn chán ghét, người nhất định sẽ cho ta ném thử tư vị sống không bằng chết.” Chung Minh mở to hai mắt, “Ta nói vậy có đúng không?”

“Ách...” Tiêu đại tiểu thư á khẩu nửa ngày nói không nên lời.

“Please.” Chung Minh nhú mày, xem người này tuổi tác không lớn, nói chuyện như thế nào lại cùng a mao mẹ nó giống nhau như đúc? “Được rồi,” y dễ dãi nói, “Ta nói cho các người nghe, ta đối với ‘Lạc đại ca’ của các người căn bản một chút hứng thú cũng không có. Hơn nữa, ta không phải cái gì ‘nam sủng’ của hấn, ta chỉ là một hạ nhân thực bình thường thực bình thường thực bình thường thực không địa vị mà thôi.”

Nghे thấy lời ấy, hai vị đại tiểu thư trên mặt không hện mà cùng hiện ra một biểu tình trước sau khó có thể tin. Bất quá, Chung Minh cũng không có cơ hội cùng các nàng giải thích nhiều lời, vì đúng lúc đó y nghe thấy một thanh âm, một thanh âm trầm thấp âm lãnh...

“Phải không?”

Trước sân hoa mai đứng lặng một người, một nam nhân cao lớn anh tuấn, khuôn mặt không chút biểu cảm. Thấy người này, vẻ mặt hai cô gái đầu tiên có điểm xấu hổ cùng cứng ngắc, một lúc sau, lại đều ửng đỏ gục đầu xuống, làm ra một bộ thẹn thùng. Ách, tóc gáy Chung Minh trong nháy mắt đều dựng cả lên.

“Nhị vị cô nương như thế nào lại đến đây?” Lạc Dực vẻ mặt vẫn lạnh lùng như cũ, “Không phải vì nơi này quá lớn nên bị lạc đường chứ?”

“Ách...” Nhìn lẫn nhau, cô gái áo vàng lặng lẽ kéo kéo ống tay áo hồng y thiếu nữ, hai người liên tục gật đầu, trăm miệng một lời, “Đúng vậy, đúng vậy.”

“Ta thấy nhị vị cô nương đi dạo nửa ngày cũng đã mệt mỏi, xin mời nhị vị tới Bích Vân hiên nghỉ tạm một chút.” Lạc Dực trầm giọng gọi, “Người đâu.”

“Có.” Một đại hán áo xanh lập tức xuất hiện ở cửa, hướng về phía Lạc Dực khom mình hành lễ.

“Mang hai vị cô nương quay về Bích Vân hiên, cũng đừng làm cho nhị vị lại lạc đường.”

“Vâng. Nhị vị cô nương, thỉnh.”

“Kia...Lạc đại ca, chúng ta đi trước, đợi lát nữa người nhất định phải tới xem chúng ta a.” Nhìn thấy khí thế của Lạc Dực, hai cô gái cũng không dám đứng lại nhiều lời, chỉ phần nộ cùng lưu luyến không rời, cẩn thận bước theo đại hán áo xanh ra khỏi viện môn.

“Ta còn nghĩ người đã trở nên nghe lời,” Lạnh lùng quét mắt nhìn Chung Minh đứng ở giữa sân, Lạc Dực không khỏi châm chọc nói, “Nguyên lai vẫn là người một chút lễ phép cũng không biết! Xem ra chủ nhân ta đây chưa dạy dỗ người thật tốt.”

“...”

“Làm sao vậy?” Lạc Dực cười lạnh, đột nhiên đi ra phía trước dùng sức nhấc cằm Chung Minh lên, nhìn thẳng vào đôi con ngươi ngày thường trong suốt mà giờ lại uẩn ẩn tức giận. “Ta hỏi người, người mới vừa rồi nói đối với ta một chút hứng thú cũng không có, chính là nói thật?”

Nguyên lai là tự tôn bị đả kích a, Chung Minh bưng tỉnh đại ngộ, bất quá điều này đích thực là thật.

“Phải.” Y trả lời không chút do dự.

“Không sao,” khóe miệng Lạc Dực đột nhiên hiện ra một ý cười tà mị nguy hiểm. Thừa dịp Chung Minh chưa kịp phản ứng, hần phút chốc đem thân thể tinh tế mềm dẻo của y hướng về phía phòng nhỏ đi tới. “Ta sẽ khiến cho người có hứng thú.”

3. Chương 3

Một mạch đưa Chung Minh vào phòng, Lạc Dực liền một tay đặt y lên giường, sau đó dùng lực đè ép xuống.

Chung Minh trong lòng hô to không ổn. Vừa thấy trong mắt Lạc Dực tràn ngập dục vọng chinh phục cùng động tác xé rách xiêm y nóng vội của hắn, không cần hỏi cũng biết cái tên hung tàn lãnh khốc này muốn làm gì. Y tự biết lượng khí lực mình, dù có liên tục liều mạng giãy dụa, chính là vô luận đầm đá cần xé thể nào cũng đều không thoát ra được. Đây là lần đầu tiên từ khi trở về thời cổ đại Chung Minh chân chính gặp nguy hiểm, mồ hôi lạnh theo lưng y chảy xuống – nếu không nghĩ ra biện pháp, chính mình thật sự sẽ xong đời.

“Hỗn trưởng...” tránh thể nào cũng không thoát khỏi gông cùm xiềng xích phía trên. “Buông!”, y khó thở, rốt cục nhận không được lên tiếng hô to.

“Sao phải làm bộ làm tịch như thế?” Cho rằng toàn lực chống cự của thiếu niên dưới thân là thủ đoạn lật mềm buộc chặt, nam nhân cười nhạt, thanh âm tràn ngập tình dục chậm rãi truyền đến bên tai. “Yên tâm đi, ta sẽ cho ngươi hưởng thụ khoái hoạt đến mức tận cùng, so với người khác tuyệt đối mạnh hơn, những người khác nhân ngươi từng hầu hạ qua đều không thể so sánh được.”

Cảm giác được ngón tay dọc theo da thịt lõa lồ từ đầu vai mình chậm rãi đi xuống, phần thân thể trực tiếp tiếp xúc với không khí lập tức nổi da gà, mắt thấy đầu Lạc Dục một tắc một tắc lại hướng về phía mặt mình, Chung Minh chỉ cảm thấy cả dạ dày giống như sóng lớn ngập trời bốc lên không thôi, dần dần tràn tới cổ họng, không thể nhịn được nữa rốt cục há mồm phun ra.

“Ngươi!!”

Lọt vào trận công kích của đồng uế vật, Lạc Dục vừa sợ vừa giận. Tuy hắn nhảy lên đúng lúc, không rơi vào hoàn cảnh chật vật bị phun đầy đầu đầy mặt, song cũng tránh không được bị đánh một chút vào quần áo. Lúc này hắn rốt cục mới hoàn toàn hiểu ý cự tuyệt của đối phương.

“Ta xem ngươi là chán sống rồi!” Lạc Dục biến sắc, trong đôi mắt thâm trầm hiện lên một tia tức giận hung ác nham hiểm, khuôn mặt vốn anh tuấn lạnh lùng giờ đây tràn ngập hắc tuyến.

“Khụ khụ...” Chung Minh vẫn nửa quỳ ở đầu giường che miệng nôn khan không ngừng, căn bản không rảnh để ý đến lời nói của Lạc Dục.

“Thật to gan.” Thấy thế, Lạc Dục giận dữ cười, trên trán gân xanh bạo khởi. Không ổn! Hắn bỗng nhiên tỉnh táo lại, chính mình vốn không phải loại người hành động theo cảm tính, “thập diện Tu La” của Phi Ung bảo buồn vui mừng giận không hiện ra mặt nổi danh giang hồ, hôm nay lại bị một tên luyến đồng nho nhỏ xuất thân thanh lâu dựa cửa bán rẻ tiếng cười dễ dàng khơi mào tức giận, đây là chuyện phi thường không ổn cùng không khôn ngoan. Người như vậy, quả thật nên sớm bỏ đi, chỉ cần người này không ở lại, như vậy tình tự của mình sẽ không bị ảnh hưởng. Đồng tử hắn một trận co rút, một cổ lãnh huyết sát khí tỏa toàn thân.

“Bảo chủ,” có người ở ngoài viện cao giọng bẩm báo, “Đoạn giáo chủ đã tới.”

“...Đã biết.” Nhìn chằm chằm Chung Minh thật lâu, Lạc Dục rốt cục thu hồi sát ý, khóe miệng nổi lên một ý cười cổ quái. Cũng tốt, nghe nói tên Đoạn Vô Văn là tên lỗ mãng háo sắc không kể nam nữ, rõ ràng... “Bảo Từ tổng quản ra trước đãi khách, ta lập tức ra ngay.” Trên mặt hắn rất nhanh khôi phục lại biểu tình bí hiểm nguyên thủy.

“Tuân lệnh.” Bên ngoài vang lên tiếng trả lời cung kính, sau đó có tiếng bước chân dần rời xa.

“Coi như ngươi gặp may.” Hướng về phía Chung Minh lộ ra nụ cười khiến kẻ khác lạnh đến tận xương, Lạc Dục xoay người đẩy cửa bước ra ngoài.

Phanh. Tiếng đóng cửa thật mạnh nói lên cơn giận của người nào đó còn sót lại chưa nguôi.

Hồ.

Thật cẩn thận nghiêng tai lắng nghe, đến khi nghe thấy Lạc Dực lên lầu, xuống lầu sau đó chân chính ra khỏi viện môn, Chung Minh mới thở ra một hơi thật dài, cả người hư thoát ngã xuống giường. Lúc này y mới phát hiện trái tim mình không ngừng loạn đập như trống đánh. Nguy hiểm thật, bất quá, sự tình tuyệt không thể kết thúc đơn giản như vậy. Thời gian y ở cùng Lạc Dực tuy rằng không dài, nhưng cũng đủ làm cho Chung Minh hiểu rõ thái độ làm người của hắn. Người này có thù tất báo, bằng không sẽ không vì một vết thương nhỏ của mình mà đòi người khác bồi thường bằng tính mạng cả một bang phái. Chỉ không biết lúc này đây, hắn đến tốt cùng tính làm như thế nào?

Vô luận ra sao, không thể tiếp tục ở lại địa phương quỷ quái này. Chung Minh ngẫm nghĩ một lát, bèn chậm rãi ngẩng đầu lên, ánh mắt mang theo lo lắng cùng sâu muộn chạm vào đồng chai lọ trên bàn bồng sáng ngời. Một khi đã như vậy, có nguy hiểm cũng phải thử một phen.

Cho đến lúc chạng vạng, trong thời gian ngắn vất óc trải qua nhiều lần thực nghiệm, Chung Minh rốt cục điều phối xong một ít thuốc bột, liền cẩn thận đổ vào tiểu bình sứ nửa ngày mới tìm ra trong mấy ngăn tủ, tiếp đó đóng miệng bình lại nhét vào trong lồng ngực, vừa lòng gật đầu. OK, hết thủy đã chuẩn bị sắp xếp xong. Trang phục cổ đại có lợi thế đặc biệt dài rộng, mảnh khảnh như Chung Minh trên người dù giấu bảy tám cái bánh mì cũng không có ai phát hiện ra, huống chi chỉ là mấy bình thuốc nhỏ. Hiện tại vạn sự sẵn sàng, chỉ thiếu gió đông...nga, không đúng, là chỉ thiếu người để thí nghiệm thuốc.

Cốc cốc cốc.

Ngoài phòng truyền đến một hồi đập cửa.

Nghe thấy thanh âm này, chỉ biết người tới khẳng định không phải cái tên họ Lạc biến thái kia, bởi vì tên đó mỗi lần vào phòng người khác chưa bao giờ biết gõ cửa.

“Mời vào.” Đối với người có lễ phép, Chung Minh cũng luôn luôn lễ phép đáp lại.

“Chung...Linh Nguyệt,” đại tổng quản xuất hiện ở cửa, vẫn như cũ hé ra gương mặt cười hì hì. Sau khi biết được “nghệ danh” của Chung Minh từ chỗ Lạc bảo chủ, hắn không xưng hô Chung Minh với y nữa. “Bảo chủ ra lệnh cho người chuẩn bị, ta đưa người đi gặp khách nhân.” Nói xong còn đưa qua một bộ xiêm y sạch sẽ. “Thay vào đi.”

“Khách nhân?” Chung Minh trong lòng rung mình, không rõ Lạc Dực lại có chủ ý gì, tạm thời quyết định vẫn là lấy bất biến ứng vạn biến. “Ta biết rồi.” Y vươn tay tiếp nhận quần áo. “Ta lấy cái này.” Nói xong, một mặt xoay người cởi chiếc áo khoác xanh, thay vào một thân xiêm y màu vàng, một mặt âm thầm cảm thán may mắn vừa rồi đem được bình đặt ở bên trong nội y.

“Ách...ta nói,” liếc mắt nhìn chần ãm nhẵn nhúm vẫn dính uế vật do Chung Minh vội vàng chế được mà chưa kịp quét tước, Từ tổng quản rốt cuộc kiềm chế không được ý tốt muốn quan tâm, thừa dịp Chung Minh đương thay quần áo bắt đầu nói bóng nói gió. “Người hôm nay thế nào lại đắc tội với bảo chủ? Ta xem hắn từ lúc ra khỏi viện sắc mặt rất khó coi, có phải hay không...người hầu hạ không tốt, làm hắn sinh

khí...”

“Sinh khí?” Chung Minh nhún vai. “Ta mỗi lần gặp đều thấy hắc dài mặt ra, có ngày nào mà không sinh khí a?”

“Cái này người không hiểu.” Từ tổng quản vẻ mặt kiêu ngạo nói. “Đây đúng là cá tính độc đáo của bảo chủ. Hơn nữa, nói thế nào hắc cũng là đệ nhất đệ nhị mỹ nam tử chốn võ lâm, người đừng xem bảo chủ chúng ta trời sinh lãnh khốc vô tình, hắc càng lạnh lùng, các cô nương bạch đạo hắc đạo càng bị hắc hấp dẫn đến thần hồn điên đảo không thể kiềm chế, vậy mới là lợi hại.”

Cái gì lợi hại? Chung Minh hừ lạnh, bất quá là đùa giỡn mà thôi, có gì đặc biệt hơn người?

“Ha ha,” Từ mỗ nhân đứng phía sau lưng Chung Minh đương nhiên không nhìn thấy thiếu niên mâu trung khinh thường, ngược lại càng nói càng hăng say. “Người có biết không, bảo chủ chúng ta trong chốn giang hồ có danh hiệu ‘thập diện Tu La’, sau khi hắc mới mười bốn tuổi mà một đêm đã diệt sạch mười hai bang phái, chém giết hơn trăm nhân khẩu...”

Ách, trách không được lãnh khốc tàn bạo lại biến thái như vậy, nguyên lai từ nhỏ đã tâm ngoan thủ lạt. Chung Minh mi tâm chớp vài cái, nhanh chóng chuyển chủ đề: “Đúng rồi, người nói muốn dẫn ta đi gặp khách nhân, khách nhân đó là ai?”

“Nga, nói đến người này a...” Từ tổng quản bày ra một bộ dáng hề hề thần bí. “Đây cũng là đệ nhất đệ nhị mỹ nam tử trong chốn võ lâm.”

“Từ tổng quản,” Chung Minh nhắc nhở, “Người vừa rồi còn nói bảo chủ các người mới là đệ nhất đệ nhị mỹ nam tử chốn võ lâm.”

“Đúng vậy,” Từ tổng quản gật đầu. “Hai người bọn họ đều là mỹ nam tử trên đời khó gặp, chỉ là khí chất bất đồng. Đoạn giáo chủ kia bề ngoài xem ra tao nhã hữu lễ, kì thật là người lòng dạ thâm sâu.” Hắc thực cổ quái nói, “Nguyên lai trong chốn võ lâm số thiếu niên nam nữ mê luyện hắc cùng số người mê luyện bảo chủ chúng ta giống nhau nhiều không kể xiết, chính là sau đó mới biết hắc cư nhiên có loại ham mê...tra tấn người khác, cho nên hiện giờ mới ra nông nổi thiếu người hỏi thăm. Hắc hắc.” Hắc không cố ý đè thấp thanh âm. “Người có hiểu ý ta không?”

“Hiểu.” Chung Minh thay xong bộ xiêm y tươm tất, xoay người lại thần nhiên nói. “Người nói chính là tính ngược đãi đi? Có vài người có loại ham mê này.” ‘Người tâm ngư, mã tâm mã’, những lời này quả nhiên chính xác, khách nhân của kẻ biến thái sao có thể bình thường được?

“A?” Từ tổng quản nửa hiểu nửa không xem xét Chung Minh, dò từ trên xuống dưới, nhất thời sợ hãi than lên. “Quả thật là người đẹp vì lụa a, nguyên lai bộ dạng người đúng là không tồi, khó trách bảo chủ sủng người như vậy.” Lòng mi tinh tế trong Di Hương viện đã dần dài ra, xứng hợp với đôi mắt đen láy sáng ngời, khiến cho bề ngoài nhu nhược của thiếu niên lại thêm vài phần anh khí.

Sủng ta? Chung Minh âm thầm cười lạnh, chỉ sợ hấn hiện tại hận không thể lập tức giết ta đi?

“Linh Nguyệt này,” Từ tổng quản một bên dẫn đường phía trước, một bên vẫn nhin không được liên miên cần nhân. “Ta biết người thực được sủng ái, nhưng ngàn vạn lần không được thụ sủng sinh kiều đắc tội bảo chủ, nếu không có thể người sẽ bị...”

Cứ như vậy, trong tiếng nói không ngừng của Từ đại tổng quản, Chung Minh lần đầu tiên bước vào Lâm Nguyệt lâu chuyên dùng để tiếp đón khách quý của Phi Ưng bảo.

Lầu một đại sảnh.

Bên ngoài gió đêm phơ phất, bóng cây lay động. Gió tháng ba, cho dù là phương Bắc, cũng có chứa mấy phần se lạnh.

Trong phòng bố trí xa hoa, bốn phía rường cột chạm trổ, cả đại sảnh đèn đuốc sáng trưng.

Thời điểm Chung Minh đi vào đại sảnh, chủ nhân cùng tân khách đã uống quá ba tuần rượu, nhìn trên bàn tàn canh nguội lạnh, Chung Minh đột nhiên nhớ tới chính mình còn chưa có ăn cơm.

“Linh Nguyệt,” Ngữ thanh lạnh như băng trước sau như một, Lạc Dực cao thấp quét mắt vài lần nhìn Chung Minh sau khi đổi qua tân trang, trong lòng đột nhiên vừa động, bất quá hấn lập tức lắc lắc đầu, dùng sức xua đi cảm giác quái dị không xác định vừa nổi lên trong ngực, tiếp tục kế hoạch của mình. “Qua đây gặp Đoạn giáo chủ Nhật Nguyệt thần giáo.”

Nhật Nguyệt thần giáo? Chung Minh trong tâm âm thầm lú lờ, đó không phải là ma giáo trong võ hiệp tiểu thuyết sao? Không biết vị giáo chủ này có phải vì luyện cái gì Quỷ hoa bảo điển mà biến thái như vậy không. Y cúi đầu làm ra bộ dáng cung kính, cất bước đến bên trái cái tên ăn mặc hoa lệ, dáng người cao to, bề ngoài tuyền nhã nhưng vẻ mặt lỗ mãng trước mặt mình để hành lễ. “Kính chào Đoạn giáo chủ.”

“Ân.” Nhật Nguyệt thần giáo giáo chủ Đoạn Vô Văn híp mắt nở nụ cười, hấn có một đôi mắt xéch rất đẹp, lúc cười hơi hơi nhếch lên, thực có thể câu động nhân tâm. Chẳng qua, hấn cười lên cũng không tránh khỏi lỗ mãng, bị ánh mắt như vậy nhìn chăm chăm, giống như bị kẻ khác rình thấy lúc mình khỏa thân, cả người đều không thoải mái. “Lạc bảo chủ quả nhiên tinh mắt, không tòi, không tòi.” Hấn liên tiếp vuốt cằm.

“Quá khen.” Lạc Dực âm trầm cười cười. “Nếu Đoạn giáo chủ thích, phần lễ vật này chính là của người.”

A??

Chung Minh ngẩn ra, y có thể cảm thấy Đoạn Vô Văn bên cạnh cũng giật mình, nhưng hấn nhanh chóng lấy lại tinh thần, vươn cánh tay đem thiếu niên hầy còn ngốc lẳng ôm vào trong ngực, cười to nói: “Như thế, bản giáo chủ mà từ chối thì thật bất kính.”

Chung Minh toàn thân cứng đờ, rất cục hiểu được dụng tâm của Lạc Dực. Hắn biết rõ tên họ Đoàn có ham mê biến thái như vậy còn cố ý đem mình cho hắn, rõ ràng là muốn mượn tay hắn tra tấn mình thảm hại hơn. Nay đến tột cùng là thế đạo gì a? Chung Minh nhìn không được ai thán tận đáy lòng, chẳng những trở thành súc vật đưa tới đưa đi, ngay cả biến thái sau so với biến thái trước còn lợi hại hơn, vận khí của mình đúng là không phải xui xẻo bình thường, trong vòng một ngày phải ứng phó cả hai tên. Cũng được, bốn thiếu gia tốt xấu cũng là thiên tài vĩ đại ở trường học nổi tiếng, hôm nay chúng ta liền đấu một trận, xem rốt cuộc ai thắng ai thua.

“Người...” Lạc Dực lạnh lùng nhìn phía Đoàn Vô Văn nắm cánh tay Chung Minh, đột nhiên thấy tức giận khó hiểu.

“Làm sao vậy?” Đoàn Vô Văn nhăn châu xoay động, đem Chung Minh ôm vào càng chặt. “Lạc bảo chủ có phải luyện tiếu hay không?”

“Hừ,” Lạc Dực thu hồi ánh mắt, mặt không chút thay đổi nói, “Bản bảo chủ chưa từng luyện tiếu thứ gì.”

“Ngô.” Đoàn Vô Văn gật đầu tỏ vẻ thông suốt, hắn buông Chung Minh ra, tao nhã cười. “Tại hạ hôm nay tới đây còn muốn nhìn một vật, Lạc bảo chủ hẳn là biết cái gì?”

“Đương nhiên.” Lạc Dực vỗ vỗ tay. “Người đâu, đem Tịch Phong ra đây.”

“Tuân lệnh.” Một người áo xanh cất bước tiến vào, kính cẩn cầm một thanh trường kiếm đi đến trước mặt Đoàn Vô Văn, cẩn thận đưa kiếm tới tận tay hắn.

Sang.

Trường kiếm ra khỏi vỏ, một mảnh lạnh lạnh, thu thủy ánh nguyệt, sáng loáng như gương. Ngay cả Chung Minh là người dốt đặc cán mai về binh khí cũng biết đây không phải một thanh kiếm bình thường.

“Hảo kiếm.” Đoàn Vô Văn lớn tiếng khen ngợi. “Không hổ danh là một trong ba bảo kiếm tuyệt thế của chú kiếm đại sư nổi danh nhất thời xưa. Quả nhiên là thiết kim đoạn ngọc, chém sắt như chém bùn. Hảo kiếm, hảo kiếm a.” Nhìn vẻ mặt chuyên chú cuồng nhiệt của hắn trước Tịch Phong, Chung Minh bỗng nhiên cảm thấy, nếu đem chính mình cùng chuôi kiếm này đặt trên cùng một cái cân tiểu ly, hẳn tuyệt đối sẽ chọn kiếm mà bỏ qua người.

“Thật sự là một thanh kiếm tốt hiếm có.” Xem xét thanh trường kiếm từ đầu đến cuối rồi từ cuối lên đầu hơn mười lần, Đoàn Vô Văn rất cục lưu luyện đem kiếm trả lại cho người áo xanh vẫn cung kính đứng bên cạnh. “Lạc bảo chủ, hôm nay nói về việc Đoàn mỗ lo lắng, tại hạ rời tổng đàn đã mấy tháng, còn có sự vụ phức tạp. Không bằng để tại hạ trở về cẩn thận suy nghĩ rồi mới quyết định có được không?”

“Hảo.” Lạc Dực thực sắc khoái đáp ứng, riêng với người này đến Phi Ưng bảo chỉ là mở đầu mà thôi, về phần sự tình có được hay không, còn dựa vào quyết định cuối cùng của song phương. “Xuân tiêu nhất khắc trị thiên kim, tại hạ không quấy rầy Đoàn giáo chủ nữa, cáo từ.” Liếc mắt một cái nhìn thiếu niên nhu

nhược vẫn lẳng lẳng đứng bên mình Đoạn Vô Văn, Lạc Dực qua loa ôm quyền, mang theo Từ tổng quản đang trộm hướng Chung Minh bày ra một vẻ đồng tình, cùng nhau bước ra khỏi đại môn Lâm Nguyệt Lâu.

Trong nháy mắt, phòng khách to như vậy chỉ còn lại hai người, một đứng một ngồi.

“Tiểu mỹ nhân,” Đoạn Vô Văn thất lại thất lưng, hướng về phía Chung Minh mê đắm nói. “Sáng mai sẽ theo bản giáo chủ cùng nhau quay về tổng đàn.” Nói xong, lưỡi biếng đưa thiếu niên đang đứng yên bất động trên mặt đất tiến nhập phòng ngủ.

Chung Minh hiện tại tâm tình thập phần khẩn trương. Thử nghĩ, nếu người là một sinh viên không có tỷ kinh nghiệm cũng không có nhu cầu đặc thù này, có một ngày đột nhiên không thể không đối mặt với một người chẳng những nam nữ đều thượng hơn nữa lại có tính ngược đãi, như vậy, mặc kệ người là nam hay nữ, chắc chắn đều cảm thấy khẩn trương đi.

“Tiểu mỹ nhân,” Đoạn Vô Văn ngồi dựa đầu giường, nhìn Chung Minh đứng ở bên bàn như thể đang lâm đại địch hì hì cười nói. “Như thế nào lại không nói lời nào? Đừng thẹn thùng, mau tới đây bồi bản công tử tâm sự.”

“Chung Minh.” Chung Minh âm thầm cắn răng. Người này đúng là lỗ mãng, mỗi câu một tiếng mỹ nhân, làm cho người nghe chỉ muốn cho hắn một quyền.

“Cái gì?” Đoạn Vô Văn nhất thời không phản ứng lại.

“Tên của ta.” Chung Minh lạnh lùng trả lời.

“Người không phải kêu Linh Nguyệt sao?”

“Chung Minh vốn là tên của ta.”

“Nga, ta hiểu.” Đoạn Vô Văn không có hảo ý nở nụ cười. “Sau này ta sẽ gọi người Tiểu Minh. Tiểu Minh, đến, để bản giáo chủ hôn một cái.”

Ách, nghe thấy tên mình bị người khác gọi như vậy thật buồn nôn. Chung Minh trong lồng ngực lửa giận dâng lên, bất quá nghĩ đến chỉ cần có thể bình yên vượt qua đêm nay, ngày mai là có thể rời Phi Ứng bảo, y miễn cưỡng nén cơn giận xuống. Chính là...tâm niệm vừa thay đổi, mới phát hiện Đoạn Vô Văn không biết từ lúc nào đã chạy tới bên người, còn cúi thấp đầu xuống chuẩn bị...

“Đau quá!”

Chung Minh cũng không ngờ một quyền tung ra thế nào lại đánh trúng. Thấy bộ dáng Đoạn Vô Văn ôm bụng thống khổ không thôi, lúc này y mới bừng tỉnh, vội vàng lui vài bước, đồng thời cảnh giác dè chừng,

sợ hãi nhìn chằm chằm nhất cử nhất động của Đoạn Vô Văn, phòng hấn quá hóa khùng quay lại giết người.

“Tiểu Minh thực vô tình a,” Đoạn Vô Văn ra vẻ đáng thương nửa ngày, thấy không có người để ý tới, đành phải duỗi thẳng thắt lưng. “Người một quyền đánh ta đau gần chết, người nói, người phải bồi ta như thế nào?” Hấn vừa nói chuyện, một bên cột nhà tiến đến.

Xem ra tính cách người này cùng Lạc Dục hoàn toàn bất đồng. Chung Minh nín thở, bàn tay phải gắt gao nắm lấy cái chai nho nhỏ trong tay áo, chăm chú nhìn Đoạn Vô Văn không chớp mắt, chỉ chờ đối phương đến gần sẽ đón đầu công kích.

Ngoài cửa sổ một cổ gió lạnh thổi vào, trong trời đêm mơ hồ truyền đến tiếng lá động xào xạc.

Đoạn Vô Văn dừng lại cước bộ, nghiêng tai lắng nghe một lúc, bỗng nhiên thở dài: “Ai, Tiểu Minh, đêm nay chỉ sợ phải để cho người thất vọng rồi.” Hấn lộ ra vẻ mặt tiếc nuối. “Ai bảo bản giáo chủ luôn có tật sợ người lạ cơ. Ở nơi không quen sẽ không có cách để hứng lên. Bất quá...” Hấn hướng Chung Minh chớp mắt vài cái, cười tà nói: “Người cũng bất tất phải nóng vội. Dù sao Lạc bảo chủ đã đem người cho ta, không bằng như vậy, đợi đến khi về Nhật Nguyệt giáo ta sẽ hảo hảo bồi thường người được không?”

Chỉ toàn nói vậy. Chung Minh nhất định không tin, nghĩ muốn gạt ta lời lỏng đề phòng mà thừa cơ sao? Loại tình tiết này có đầy trên TV, trước tiên để cho người bị cường bạo mất đi cảnh giác sau đó muốn làm gì thì làm. Phương pháp cũ như vậy đã sớm quá hạn, còn muốn dùng nó để dụ dỗ thiếu gia mắc mưu? Không có cửa đâu!

“Tiểu Minh, người không tin a?” Xem thấu tâm tư Chung Minh, Đoạn Vô Văn che miệng ngáp dài, chậm rãi đến bên giường cởi bỏ áo khoác và hài rồi nằm xuống. “Nếu người không muốn đi ngủ, vậy ta ngủ trước đây.” Nói xong, hấn nhắm mắt lại, chỉ một lát, cứ nhiên truyền đến từng trận tiếng ngáy rất nhỏ.

Thật lâu sau.

Trong ánh nến nhẹ nhàng chớp tắt, Chung Minh tận lực không phát ra tiếng động từng bước di chuyển qua cái bàn bên cạnh tới bên chiếc ghế gần mình nhất nhưng xa giường nhất, cẩn thận ngồi xuống, chăm chú quan sát động tĩnh kẻ nằm trên giường.

Áo ngủ bằng gấm đắp vòng quanh người, giống như vừa gặp mộng đẹp, bên môi còn lộ một mạt cười nhợt nhạt, trên trán mấy lọn tóc đen tùy ý buông xuống cổ, làm cho gương mặt hấn thoát nhìn mang vài phần trẻ con. Ngắm nhìn hấn, Chung Minh đột nhiên cảm thấy Đoạn Vô Văn nhìn qua không thấy chán ghét. Chậm chậm, trước mắt hết thấy trở nên mơ hồ, đầu cũng từng chút từng chút gục xuống, đến lúc đụng vào mặt bàn mới đột nhiên cả kinh, lại cố gắng mở to mắt trừng hướng đầu giường. Cứ như vậy, trong tình trạng vừa giám thị vừa ngủ gật, Chung Minh dần lâm vào trạng thái nửa ngủ nửa tỉnh, mông mông lung lung.

Giọt nến rót xuống, ánh lửa chợt lóe sáng. Nửa đêm gió càng mạnh, lá rụng không tiếng động.

Đợi đến lúc tiếng gió dịu đi, người nằm trên giường lén lút mở một con mắt quan sát chung quanh, thấy thiếu niên ngồi ghé trên bàn cứ nhiên rơi vào mộng đẹp, mâu trung nổi lên ý cười giảo hoạt mà quỷ dị.

Hôm sau.

“Tiểu Minh, mau tỉnh lại! Chúng ta xuất phát thôi, Tiểu Minh, Tiểu Minh...”

Mới sáng sớm đã bị một trận huyền não đánh thức, điều này làm cho Chung Minh nửa đêm hôm qua mới đi vào giấc ngủ, còn xa mới ngủ đủ vô cùng căm tức, hai mắt còn chưa mở đã một quyền đánh ra.

“Chết đi!”

“Ôi!” Người nào đó bị đánh trúng liên tục lắc nhai. “Tiểu Minh, ngươi xuống tay cũng thật không lưu tình a!”

Đến giờ phút này, Chung Minh mới hoàn toàn tỉnh táo, trợn mắt thấy bên trên mình là gương mặt ai oán, lập tức sợ hãi đẩy ra, kêu to thành tiếng.

“Ngươi, ngươi làm gì?!”

“Không có gì,” Đoạn Vô Văn che miệng ủy khuất nói. “Gọi ngươi rời giường a.”

“Rời giường?” Chung Minh nghi hoặc nhìn bốn phía, nhất thời hoảng sợ, mình nằm lên giường lúc nào? Đại sự không ổn...y nhanh chóng xem xét quần áo chính mình, hoạt động tứ chi một chút, may mắn...hết thấy bình thường, quần áo không mất đi kiện nào, thân thể cũng không có gì dị thường.

“Thế nào? Kiểm tra xong chưa?” Ngữ thanh chế nhạo của Đoạn Vô Văn vang lên bên tai. “Tiểu Minh, bản giáo chủ là chính nhân quân tử, không bao giờ không giữ lời đi?”

“...Cuối cùng còn có điểm tin được.” Nghẹn nửa ngày, Chung Minh rốt cục không cam tâm tình nguyện thừa nhận.

“Tiểu Minh, ngươi tin tưởng ta là người tốt đi?” Đoạn Vô Văn cười đến thật vui vẻ, “Chờ ngươi rửa mặt xong, chúng ta cùng đi chào từ biệt Lạc bảo chủ.”

“Hảo.” Lời này thật sự là nói trúng tâm ý Chung Minh, y vui vẻ đáp ứng. Về phần về sau phải thoát khỏi Đoạn Vô Văn như thế nào, chỉ cần ra khỏi Phi Ưng bảo, còn sợ không có cơ hội sao? Đắm chìm trong không khí sung sướng, thân y tương lai hoàn toàn không lưu ý đến Đoạn Vô Văn đang dùng một loại ánh mắt tràn ngập thích thú nhìn y.

Vì thế, sau khi cao hứng phần chần cáo biệt vị bảo chủ Phi Ứng bảo vẫn bình tĩnh kia, Chung Minh một bên dùng sức xách túi lương khô tùy thân của Đoạn Vô Văn, một bên ngồi sau lưng tên lỗ mãng trên con tiểu hoàng mã gầy gò (không có biện pháp, thân là người hiện đại, Chung Minh chưa bao giờ cưỡi qua loại phương tiện giao thông này, đành phải để cho tên họ Đoạn tạm thời chiếm chút tiện nghi ^^), xuất phát đến tổng đàn Nhật Nguyệt thần giáo nghe nói là rất xa ở Vân Nam.

4. Chương 4

Từ phía Bắc tới Vân Nam cũng không phải là gần, hơn nữa thời cổ đại không có đường sắt, lại cũng không có máy bay hay ô tô, cho nên Chung Minh chẳng hề nề hà việc “thân mật” với Đoạn Vô Văn mà cùng cưỡi chung một con ngựa. Nói cũng kì quái, con ngựa này vừa gầy lại xấu, chạy thì lại rất mau, chở hai người vẫn thấy thông dong.

“Con ngựa này cũng không tệ lắm.” Chung Minh có chút đắm chiều quan sát nửa ngày, bất tri bất giác thốt ra một câu.

“Đúng vậy, đúng vậy, người đừng xem nó bộ dạng chẳng có gì thu hút, kỳ thật nó là ngàn dặm lương câu (*ngựa tốt chạy được ngàn dặm*).....” Nói đến chuyện xưa khi con mắt tinh tường của hắn nhìn thấy tuần mã, Đoạn Vô Văn nhất thời mặt mày hớn hởi, thao thao bất tuyệt — lúc trước ở chợ ngựa bị mọi người nhìn bằng ánh mắt lạnh lùng, tiểu hoàng mã thương tâm muốn chết, thống khổ vô cùng. Ngay thời điểm nó sắp tuyệt vọng rồi, rốt cục gặp được một vị anh minh thần võ, ánh mắt sắc sảo như Bá Nhạc, đương nhiên vị Bá Nhạc này không phải ai khác, chính là người giờ phút này đang cưỡi trên lưng ngựa cao hứng phần chần, nước miếng bay tứ tung – Đoạn giáo chủ. Từ đó về sau, tiểu hoàng mã khổ tận cam lai, một người một ngựa luôn luôn hòa thuận vui vẻ....

“Người đã nói xong chưa?” Mới nói có một câu, người nào đó liền văng ra một đồng nước miếng, làm cho Chung Minh cực kì hối hận trách mình lắm miệng. Y một phen đánh văng bàn tay trái của Đoạn Vô Văn đang ở thất lưng mình vuốt lên vuốt xuống, không khách khí mà đập nát cái tính dương dương tự đắc của người nào đó: “Không phải chỉ là một con ngựa thôi sao? Có gì mà đặc biệt hơn người chứ?” Mấy ngày nay ở chung với Đoạn Vô Văn, đại khái y đã nắm được tính tình của hắn. Có vẻ như cái tên cà lơ phất phơ này sẽ chẳng bao giờ buồn bực hay giận giữ cả — trên thực tế đến bây giờ Chung Minh thấy Đoạn Vô Văn chẳng khi nào là không tươi cười hết.

Đoạn Vô Văn quả nhiên không có sinh khí, khác hẳn với con ngựa đang tức giận. Chỉ nghe nó hí dài một tiếng, móng trước chồm lên không, mình ngựa lập tức đứng thẳng. Chung Minh cưỡi trên lưng ngựa trở tay không kịp, kinh hô một tiếng, ngay cả cương ngựa cũng không kịp kéo, người liền lão đảo muốn ngã. May mắn ngồi vững vàng đằng sau y là đại giáo chủ a, một tay ghim dây cương, một tay ôm người, thừa dịp người nào đó kinh hồn chưa kịp hồi thần mà mỹ mãn ăn đậu hủ đầy tay luôn.

“Thế nào? Tiểu hoàng là một đứa nhỏ thông minh đúng không?” Đoạn Vô Văn dấn vào lỗ tai Chung Minh trêu chọc, “Người về sau nói chuyện vẫn là nên cẩn thận một chút, như thế tốt hơn.”

— Thật sự là một con ngựa thông minh độc nhất a~ Tức giận trừng mắt liếc Đoạn Vô Văn một cái, Chung Minh dùng sức giãy ra khỏi lồng ngực hắn: “Họ Đoàn kia.....”

“Ma giáo yêu nghiệt, chúng ta chờ ở đây đã lâu!”

“Mau mau nạp mạng ra đây đi!”

Những tiếng hét lớn hỗn tạp theo hai sườn quan đạo truyền đến, theo sau đó là một nam nhân cao lớn xuất hiện ở một khu đất bằng phẳng, trước mặt cự nhiên còn có hai cái dây thừng căng ra để chần chân ngựa — lại tới nữa. Chung Minh có điểm đau đầu nhìn trợn thức trước mặt, từ lúc ra khỏi phạm vi Kí Bắc, trên đường đi từ lúc mặt trời mọc luôn sẽ xuất hiện một nhóm người kì quái gọi là “nhân sĩ chính đạo”, luôn miệng hét lấy sinh linh trong thiên hạ làm trọng, thề sẽ giết chết đại ma đầu của ma giáo hùng mạnh nhất Đoàn Vô Văn. Làm cho người nào đó cảm thấy rất mệt, những người đó bây giờ lại cho rằng mình là của riêng của Đoàn đại giáo chủ, tự nhiên cũng liệt mình vào danh sách ưu tiên phải giết. Bất quá Đoàn Vô Văn võ công cũng như vẻ ngoài, không những bị nhiều người khiêu chiến như vậy vẫn không bị thương lấy một sợi lông tóc, mà còn có thể bảo vệ mình thật cẩn thận. Chung Minh tuy rằng không hiểu võ công, nhưng y biết một người ứng phó với một đồng người cây đồng hiệp yếu phải cần thể lực rất lớn, xem ra câu “Nhìn người không thể nhìn tướng mạo” quả thật rất có đạo lý. Một điểm khác làm cho Chung Minh rất vừa ý là phong độ lúc Đoàn Vô Văn đánh nhau, cho dù người khác hỗn hển, tiếng sát rung trời, hắn vẫn như cũ nhàn nhã thong dong, thoải mái tự nhiên. Hơn nữa hắn cơ bản không giết người — không phải bởi vì tính cách tùy tiện của hắn, hay là vì đánh nhau mà không có binh khí, tóm lại là sát khí của hắn so với tên biến thái ở Phi Ưng bảo kia nhạt hơn rất nhiều, điểm này làm cho Chung Minh cảm thấy rất vừa lòng. Kỳ thật nếu người này có thể bỏ đi cái loại ham thích bất lương kia, lời nói cùng thái độ làm người có thể kiên định hơn một chút thì coi như là một người không tồi — Chung Minh có điểm nuôi tiếc nghĩ. Ngay lúc hắn còn đang dành thời gian để suy nghĩ thì Đoàn Vô Văn đã thoải mái gọn gàng giải quyết xong đám ô hợp bốn phía xung quanh, ung dung dắt Chung Minh phá vòng vây, nghênh ngang mà đi. Trước khi đi khỏi, Chung Minh quay đầu lại thoáng nhìn qua Tiểu hoàng vừa rồi còn bưng bưng khí thế cho đệ tử phái Không Động vài đập, lập tức trong lòng run sợ quyết định về sau không bao giờ ... nhạo báng thói xấu của con ngựa này nữa.

Hoàng hôn.

Sâu trong một khu rừng rậm.

Bởi vì đi đường lớn luôn có người chặn đường, Đoàn Vô Văn tính toán chuyển sang đi đường nhỏ để cắt đuôi mấy kẻ như keo dính siêu cấp đang đeo bám lấy bọn họ kia. Nếu phải hành động ẩn mật thì không phải mấy nơi như rừng cây âm u tối tăm là thích hợp nhất để ẩn thân sao. Bất quá ý tưởng này của người nào đó Chung Minh không thể chấp nhận được. Mấy ngày trước họ đều tìm một khách điểm nghỉ trọ sống một cuộc sống rất ư thoải mái, theo yêu cầu của Chung Minh, Đoàn Vô Văn không bắt buộc y phải ở chung một phòng. Nhưng hôm nay cự nhiên phải ngủ dã ngoại, Chung Minh nghĩ thế nào cũng cảm thấy nguy hiểm.

Cây cối to như vậy mà lại không phát ra xào xạc, rất yên tĩnh, không có gió thổi nên tiếng lá cây rơi trên mặt đất cũng có thể nghe rõ. Tiểu hoàng không biết đã đi ăn cỏ ở nơi nào, mà đối diện lại là một nam nhân vẻ mặt cười chẳng có chút hảo ý nào — tuy rằng mấy ngày này trừ bỏ Đoàn Vô Văn có hành động xoa xoa bóp bóp ăn đậu hủ một chút thì cũng không có gì quá phận, nhưng Chung Minh vẫn không quên sở thích đặc thù của người này. Cho nên, khi Đoàn Vô Văn nói muốn xem xung quanh có thể kiếm chút đồ thôn què ăn cho đỡ đói hay không, y lập tức lùi về phía bụi rậm. Thấy thái độ lấp bắp kinh hãi của y,

Đoạn Vô Văn cùng không nói gì, ngược lại từ trong lồng ngực lấy ra một thanh chủ thủ kiểu dáng cổ xưa đưa cho Chung Minh, rồi mới tùm tùm cười lộ khai.

“Cái này là cho người phòng thân, có việc liên hét lớn gọi ta.”

“Hảo.”

Nhìn theo bóng dáng đang xa dần, ánh mắt Chung Minh vội vàng rời đi nơi khác, tuy rằng đối với Đoạn Vô Văn cũng là có lỗi, nhưng đây là cơ hội tốt mà

Khi Đoạn Vô Văn trở về Chung Minh đã nhặt được không ít cành lá, hơn nữa còn chất thành một đống ngay ngắn.

“Tiểu Minh Minh, ngươi làm đấy à?” Đoạn Vô Văn thả xuống hai con thỏ hoang đi tới, một tay ôm bả vai Chung Minh, một tay cầm ống tay áo mềm nhẹ chà lau mồ hôi trên trán y: “Sách sách sách, như thế nào có thể một thành như vậy? Thật là vất vả cho ngươi.”

Ắc — Chung Minh một trận nổi da gà, nhanh nhanh đẩy tay hắn ra, chạy sang một bên buồn nôn nhìn tên kia với biểu tình thú vị đi nhóm lửa.

“Đi?” Đang định châm chọc thêm, Đoạn Vô Văn đột nhiên than thở một tiếng: “Tiểu Minh Minh, ngươi cứ nhiên lại cắt bỏ mất bụi hoa xinh đẹp như vậy, thật là quá lãng phí đi!”

“Cái gì hoa?” Chung Minh trong lòng “lạc đẳng” một chút, nhìn qua cành cây có một đóa hoa nằm trong bụi rậm, hùng hổ nói: “Cái này rõ ràng là nhánh cây, bông hoa chính là bị vướng vào, ngươi xem cho rõ ràng đi!”

“Nhưng mà.... Tiểu Minh Minh à, đây không phải cành khô, rất khó đốt lửa.”

“Hiện tại mùa xuân, có thể có nhiều cành khô sao?” Chung Minh nghiêng mắt nhìn, “Không đủ nên phải chặt một ít cành tươi thay thế.”

“Vây....” Đoạn Vô Văn nghĩ nghĩ, “Được rồi.” Nói xong, nhẹ nhàng phát tay, một cỗ nhiệt khí từ tay phải bắn ra, vừa chạm đến mấy cành cây kia thì bùng lửa.

“Oa!” Chung Minh bị hù đến sốc, lập tức lùi lại ba bước, trợn hai mắt lên: “Này.... Đây là chuyện gì?!”

“Tiểu Minh Minh,” Thú vị nhìn biểu tình trên mặt Chung Minh, Đoạn Vô Văn cười đến rất chi là xảo trá, “Lạc bảo chủ chưa bao giờ nhắc qua cho ngươi biết sao? Đây chính là tuyệt kĩ sở trường của bản giáo chủ a.”

“Tuyệt kĩ sở trường?” Chung Minh có điểm bội phục nhìn Đoạn Vô Văn, “Cái này gọi là gì?”

Tinh tế nhìn chăm chăm Chung Minh tỉ mỉ một trận, Đoạn Vô Văn rốt cục xác định y quả thật không biết, lập tức nhếch môi nói: “Chiêu này gọi là ‘liệt diễm chương’ (*chương lửa cháy* ~), bản giáo chủ còn có một tuyệt kĩ khác, tên là ‘huyền băng chương’ (*chương đóng băng*), cả hai gộp lại gọi là ‘huyền băng liệt diễm chương’.”

“Nga,” Chung Minh nghe được thật sững sốt, một lúc lâu sau mới nêu cảm tưởng, “Tên hảo tầm thường a.”

“Tiểu Minh Minh.....” Đoạn Vô Văn đầu tiên là ngẩn ra, tiện đà cười to đến vô lực, cười đến nước mắt rất nhanh chảy ra.”Người thật đúng là bảo bối..... Ha ha ha ha.....” — ‘huyền băng liệt diễm’ khả xem như chỉ bảo trấn giáo của Nhật Nguyệt giáo, chương này được nhắc tới trên giang hồ không người không sợ, cho dù là thiên hạ đệ nhất bảo là “Thập điện Tu La” Lạc Dực cũng phải kiêng kị ba phần, hiện giờ lại bị một thiếu niên yếu đuối cho là “tầm thường”, kì lạ là chính mình một chút cũng không sinh khí, ngược lại cảm thấy được thật sự hảo ngoạn. Hắc hắc, Lạc Dực a Lạc Dực, người đã đem hắc đưa đến tay ta, người này, ta đã định rồi.

“Không được gọi ta là “bảo bối”!” Chung Minh giận dữ, “Người cứ việc cười đi, có dịp được cười thì cứ cười nhiều một chút.” Vừa nói, người ở một bên tiện thể thối lui ra sau vài chục bước.

“Tiểu Minh Minh.....” Đoạn Vô Văn phút chốc ngưng cười, “Người.....” Thoáng vận khí, trên mặt lại hiện ra ý cười, chính là giờ phút này vẻ tươi cười ấy vô luận thấy thế nào đều mang theo điểm âm hàn.”Thủ pháp rất cao minh, người không nhắc thì ta không biết. Tiểu Minh Minh, người có thể nói là người làm như thế nào không?”

“Cành cây có hoa vừa rồi chính là cây trúc đào.” Chung Minh nói, “Loại thực vật này cả cây thì không có độc, nhưng nếu đốt lên thì sẽ có độc.”

“Thì ra là thế.” Đoạn Vô Văn một chữ lại một chữ nói, “Nói vậy người lúc sáng sớm đã ăn giải độc?”

“Đúng vậy.” Nói đến đây, Chung Minh có điểm đắc ý, “Phi Ưng bảo cũng có cây trúc đào, ta lúc điều chế được phẩm thuận tiện cũng làm chút được giải độc.”

“Hừ.” Đoạn Vô Văn cười đến lãnh sâm (*lãnh ý dày đặc*), “Ta luôn đoán người chừng nào thì mới có thể xuống tay, vừa rồi còn cố ý quay trở lại xem một chút, thấy người ngoan ngoan đến cúi, ta còn nghĩ.....” Hắc bỗng nhiên cắn răng, trên mặt hiện ra một chút vừa ẩn nhẫn vừa thống khổ, “Một khi đã như vậy, người cũng đừng trách bản giáo chủ tâm ngoan thủ lạt.” Nói xong, nhảy lên không, người đã lướt bay nhanh, Chung Minh mới chạy có vài bước, đã bị hắc chặn chệch bắt lại, tiếp theo, một bàn tay thon dài hữu lực siết chặt lấy cổ họng y, làm y ngay cả thở cũng không thở được.

“Lạc Dực đâu?” Đoạn Vô Văn lạnh lùng trừng mắt nhìn Chung Minh, hàn ý trong mắt có thể đóng băng người khác.”Người đã thành công, hắc ở nơi nào? Muốn mạng của ta chẳng lẽ hắc không dám chính mình tới lấy sao?!”

“Ngô.....” Bị người ta bóp chặt yết hầu như thế, Chung Minh mặt đỏ bừng thở không nổi, sắc mặt cũng dần dần chuyển thành xanh tím — hẳn nói bậy bạ gì đó? Vì cái gì ta nghe không hiểu? Lần này thật sự xong đời..... Nguyên lai thời điểm hẳn không cười thật là khủng bố..... Thời điểm chết đến nơi trong đầu lại có loại ý nghĩ như thế, Chung Minh cảm thấy chính mình thật hoang đường.

“.....” thiếu niên hít thở khó khăn một thoáng lướt qua ánh mắt của Đoạn Vô Văn, ánh mắt của hắn vẫn lạnh như vậy nhưng lúc này lại dần xuất hiện một tia bi ai, chỉ lát sau, hắn đột nhiên buông tay, dùng sức đẩy ngã thiếu niên sang một bên, quay đầu đi mất.

“Khụ khụ khụ.....” Không kịp nghĩ tại sao Đoạn Vô Văn lại bất ngờ buông tay, trong khoảnh khắc được tiếp xúc với không khí trong lành, thiếu niên vội vàng hấp từng ngụm từng ngụm khí, hô – cảm giác còn sống thật tốt.

Chờ khi Chung minh hoàn toàn khôi phục, Đoạn Vô Văn từ lâu đã không thấy bóng dáng. Đáng lẽ việc dứt được ra khỏi một khối kẹo đường siêu cấp dính rất đáng được ăn mừng, nhưng giờ phút này, Chung Minh thật sự cao hứng không nổi. Nhớ lại ánh mắt Đoạn Vô Văn vừa rồi, ánh mắt lạnh như băng chất chứa ưu thương, y cảm thấy mình đã thiếu nợ hắn cái gì, người đó..... thấy thế nào cũng không giống biến thái..... Bằng không, vừa rồi hẳn tuyệt đối không thể đơn giản như vậy bỏ qua y..... Thiếu niên cảm thấy có chút mờ mịt, y đã loáng thoáng cảm nhận được có điều gì đó sai lầm rồi.....

“Các người xem, đây không phải là nam sủng bên người của ma đầu họ Đoàn sao?” Một giọng điệu châm chọc truyền vào trong tai, Chung Minh bừng tỉnh, nhảy dựng lên. Cách đó không xa là bốn nam tử đang đứng, bộ mặt có chút quen thuộc, tuy rằng không nhớ được là gặp qua ở đâu, bất quá có thể khẳng định bọn họ là nằm trong đồng người lúc trước đã từng bao vây Đoạn Vô Văn. Xem bốn người này diện mạo tương tự nhau như thế, chắc là huynh đệ có quan hệ huyết thống.

“Đại ca nói đúng.” Một tên hán tử có vẻ cao nhất ngó ngó Chung Minh nói, “Quả nhiên là tiểu quỷ này.”

“Thật khéo.” Hán tử có vẻ mập lo lắng đảo mắt, thẳng đến khi xác định bốn phía không người, lúc này mới an tâm, quay đầu hướng về phía Chung Minh lộ ra một tia cười gian.”Tiểu huynh đệ, lời mời không bằng ngẫu nhiên gặp, hôm nay liền cùng mấy ca ca chúng ta đi một chuyến đi.”

“Đi một chuyến?” Chung Minh một mặt di động cước bộ chậm rãi lui tới đồng lửa đã tắt, một mặt làm ra bộ dáng hoảng sợ nói.”Đi, đi nơi nào?”

Bốn gã đại hán nhìn nhau, chậm rãi tách ra làm bốn hướng di chuyển, hán tử mập mập về mặt ôn hoà nói: “Tiểu huynh đệ, người đừng sợ hãi, chúng ta là phái Thanh Thành tiếng tăm lừng lẫy khắp vô lâm, tuyệt không làm ra chuyện bất lợi với người.”

“Đúng vậy, ” người đại hán cao tuổi nhất cũng ngoài cười nhưng trong không cười phụ họa, “Ma đầu Đoạn Vô Văn kia giết người không chớp mắt, hơn nữa lại ham mê cổ quái, người với hắn ở cùng một chỗ, nhất định là chịu không nổi đi? Chúng ta hiện tại sẽ giúp người thoát ly ma chướng của hắn.”

“Nga? Phải không?” Nhất định là nói bậy — Chung Minh âm thầm cười lạnh, cái gì giết người không chớp

mắt? Nếu đúng như vậy, các người đã sớm mất mạng.

“Đương nhiên.” Gã còn lại trong bốn người mặt mày đoan chính nhất, ước chừng mười bảy mười tám tuổi, nhưng trái phải nhìn thế nào cũng là một thiếu niên có chút hèn mọn lại thêm ánh mắt cao thấp đánh giá nhìn quét qua Chung Minh.”Chỉ cần người ngoan ngoãn làm theo chúng ta, chúng ta tuyệt không làm khó dễ người.”

“Đa tạ ý tốt của các vị,” Chung Minh trẻ con bĩu môi, “Nhưng thật sự không cần phiền toái các vị, vừa rồi Đoạn giáo chủ cùng ta đã mỗi người đi một ngã, hẳn đi đường Dương quan của hẳn, ta qua cầu độc mộc của ta.”

“Gi?!” Bốn người đều cả kinh, lúc sau, giận tím mặt.”Hảo tiểu tử, dám đùa giỡn chúng ta!”

“Một khi đã như vậy, người chẳng còn ích lợi gì nữa.” Một súng vật bị vứt bỏ còn có thể có giá trị lợi dụng? Hẳn tử mập mạp thu lại dáng tươi cười giả tạo, thay vào đó là bản mặt như tấm ván gỗ.”Tiểu tử, chịu chết đi.”

Vì cái gì mà những người trong võ lâm động một chút là muốn giết người? Chẳng phải bọn họ luôn kêu gào tôn trọng sinh mệnh sao? Hơn nữa những người này còn đặc biệt không nói lí lẽ— Chung Minh trong lòng rất oán hận cực kì.

“Các người không phải nói các người đều là đại hiệp sao? Ta có làm gì đắc tội các người sao? Vì cái gì không phân tốt xấu muốn giết người?!”

“Hừ,” Bốn vị thiếu hiệp Thanh Thành tuổi trẻ anh kiệt dụng võ hừ lạnh một tiếng, “Chỉ bằng tội người cùng đại ma đầu Đoạn Vô Văn kia tăng tị với nhau, cũng đủ chết một trăm lần!”

“Ta dường như mới nghe là vài vị đại hiệp đây nói phải cứu ta thoát khỏi ma chưởng a,” Chung Minh ngạc nhiên nói, “Chẳng lẽ là ta nghe lầm?”

“Người.....” Các vị anh kiệt dụng võ bị nói cho á khẩu không trả lời được, cả mặt xanh lét như cà cuống.

“Lão Tứ, đừng nhiều lời với hẳn, mau một kiếm giết.....” — chỉ tiếc những lời này nói được thì đã muộn mất rồi, câu còn chưa nói hết, người nói chuyện đã ôm lấy ngực ngã quỵ trên mặt đất.

“Ngô.....” May mắn nội lực của bốn người này cùng Đoạn Vô Văn cách nhau khá xa, một người ngã xuống đất, tiếp đó ba người kia cũng đều ngã xuống, bốn người tám con mắt hung tợn trừng trừng Chung Minh. “Người..... Hạ độc.....”

“Độc này không chết người đâu.” Chung Minh ung dung cất bước ra khỏi vòng vây, “Ta cũng không muốn giết người, đương nhiên là có khổng chế liều lượng. Các vị, ta đi trước, hy vọng chúng ta từ nay về sau không gặp lại.” Nói xong, phát tay mà đi.

“Ma giáo yêu nghiệt, chạy đi đâu!” Ngoài rừng đột nhiên bắn vào một đạo kiếm quang, lấy tốc độ sét không kịp bưng tai hướng đến cổ họng Chung Minh — một kiếm này, người không có nửa điểm võ công như Chung Minh vô luận như thế nào đều tránh không được đi.

Nói thì chậm, mà diễn ra thì nhanh, một cổ khí băng hàn mãnh liệt nháy mắt áp tới đánh vào ngực người cầm kiếm, làm cho hắn không thể không quay kiếm tự cứu mình, đồng thời Chung Minh chỉ cảm thấy trên lưng căng thẳng, phía sau bị lôi kéo, người đã dựa vào vòng ôm ấp quen thuộc. Theo sau đó là một trận vang vọng của tiếng vó ngựa, thanh niên mặc cẩm y chặt chẽ ôm thiếu niên trong lồng ngực, phi thân lên ngựa, trong tích tắc vô cùng tiêu sái mà đi.

“Sư phụ!” Bốn thiếu hiệp Thanh Thành vừa thấy một thân áo bào trắng, lão giả cầm kiếm tóc dài râu dài không khỏi trăm miệng một lời lớn tiếng gọi.

“Đồ vô dụng!” Chương môn phái Thanh Thành “Vô Nhai kiếm” Trần Khải Phong mặt âm trầm, chương lực đảo qua, ngọn lửa đang hừng hực cháy nhất thời lụi tàn. Dưới ánh mắt lạnh nhìn quét qua của hắn, bốn thiếu hiệp Thanh Thành từng người ử rử ngậm miệng lại.

Gió phần phật thổi qua tai, cảnh vật bốn phía cứ không lùi lại phía sau.

“Đoạn..... Đoạn.....” Không nghĩ tới hắn lại trở về, không những thế lại ở thời điểm mình gặp nguy nan mà ra tay cứu giúp, Chung Minh xoay người lấy tay chỉ thẳng vào mặt Đoạn Vô Văn lập tức ha ha nói không nên lời.

“Làm sao mà giết mình như vậy?” Đoạn Vô Văn vẫn như cũ làm ra một bộ dạng cợt nhả, “Chẳng lẽ mới trong chốc lát không thấy ta, Tiểu Minh Minh lại không nhận ra ta?”

“.....” Chung Minh im lặng. Sau một lúc lâu, y từ trên người lấy ra một bình sứ nhỏ nhỏ nhét vào tay Đoạn Vô Văn, buồn thanh nói, “Giải được.”

“Người không phải nói độc này không chết người được sao?” Đoạn Vô Văn tâm tình rất tốt, hì hì cười nói, “Yên tâm đi, ta đã đem độc bức ra rồi. Bất quá,” hắn quơ quơ cái bình sứ, đem nó cẩn thận cất vào trong lồng ngực, “Một phen hảo ý của Tiểu Minh Minh bản giáo chủ vẫn nhận.”

“Thì ra.....” Chung Minh tâm tư vừa chuyển, bỗng nhiên tỉnh ngộ.”Người là biết ta không có ý giết người, cảm thấy kỳ quái mới lại lộn trở lại phải không?”

“Tiểu Minh Minh nói một chút cũng không sai.” Đôi mắt Đoạn Vô Văn lộ vẻ tán thưởng, hắn khoa trương nói, “Ta vốn nghĩ chính mình sắp chết, nhưng ai biết được độc này cư nhiên chẳng có gì lợi hại, trong chốc lát dùng nội lực liền có thể bức ra. Hơn nữa, Lạc Dục cũng không hề xuất hiện..... Tiểu Minh Minh,” nói tới đây, câu chuyện vừa chuyển, hắn bỗng nhiên thân thủ sờ sờ cái cổ mảnh khảnh của Chung Minh, mang theo chút đau lòng nói, “Ta thật sự là tức giận tới mê muội, người bây giờ còn đau không?”

“Không..... Không đau.” Chung minh cả người chấn động, cuống quýt gạt tay Đoạn Vô Văn ra, đột nhiên

trong lúc đó cảm thấy được có chút không tự nhiên, một cổ nhiệt khí không biết từ đâu xông lên hai gò má. Không biết vì cái gì, tuy rằng chính mình vừa mới nảy xuyết bị người này mưu sát, nhưng lần thứ hai đối mặt với hắn vẫn không sợ hãi, nhưng có một việc trước tiên y phải nói rõ ràng.”Mặc kệ người có tin hay không, ta không phải là Lạc Dực phái tới, ta với hắn một chút quan hệ cũng không có.”

“Thật sao?!” Lúc này, biểu tình của Đoạn Vô Văn có thể dùng từ “rạng rỡ” để hình dung, đôi mắt phượng cười đến mị hoặc như mảnh trăng non.”Nhưng.....” Hắn nghĩ nghĩ, lại chần chờ nói, “Ta cảm thấy hắn thực thích người nga.....”

“Hắn thích ta?!” Cũng không biết Đoạn Vô Văn như thế nào có thể cho ra loại kết luận cực kỳ hoang đường này, sau khi phát ra một tiếng hét thảm, Chung Minh trợn mắt há hốc mồm, sau một lúc lâu mới tìm được đích thanh âm của mình.”Please! Người đừng nói lời ghê tởm như vậy có được hay không? Về sau ở trước mặt ta ít đề cập tới tên cường bạo kia đi!”

“Cường bạo..... Nguyên lai là người bị hắn cưỡng.....” Đoạn Vô Văn mở lớn miệng bị Chung Minh lập tức vươn tay bịt lại.

“Vẫn chưa thực hiện được!” Chung Minh có chút khó thở, “Người nói chuyện lớn quá.”

“May mắn.....” Đoạn Vô Văn thở ra một hơi dài, cẩn thận dấu đi ánh mắt đầy sát khí, một lần nữa khôi phục khuôn mặt tươi cười lỗ mãng.”Tiểu Minh Minh, ta có một vấn đề muốn hỏi người.”

“Vấn đề gì?”

“Người đến tột cùng là vì cái gì mà hạ độc ta?”

“Này..... Cái kia..... Ta nghe nói.....”

“Cái gì?”

“Chính là..... một ít chuyện về người..... khụ khụ..... nghe đồn.....”

“Người là nói.....” Đoạn Vô Văn nhân châu lay động, đột nhiên cười vô cùng lưu manh.”Nguyên lai là người sợ ta đối với người..... Ha ha a.....” Hắn mê nâng cằm Chung Minh, “Tiểu Minh Minh, mới vừa rồi như thế nào không suy nghĩ mà đem giải dược cho ta? Chẳng lẽ người không sợ.....”

“Ta tin tưởng mắt nhìn của mình.” Ngẩng đầu nghênh đón tầm mắt đối phương, Chung Minh nghiêm mặt nói, “Ta tin tưởng ta không nhìn lầm người.”

“Người.....” Đoạn Vô Văn ngẩn ra, tiện đà dáng tươi cười bên môi cười càng ngày các khuếch đại, đến nỗi cả khóe mắt đuôi mày bị phủ kín ý cười, “Tốt lắm. Xem ra, ta cũng không nhìn lầm người.”

“Bằng hữu của ta đều gọi ta là ‘A Minh.’” Chung Minh không tự chủ được nhìn Đoạn Vô Văn mỉm cười cũng mỉm cười theo, chỉ cảm thấy toàn thân lập tức thoải mái lên.

“A Minh,” Đoạn Vô Văn rất biết nghe lời, “Người gọi ta là ‘Vô Văn’ được rồi.” Hắn thần bí hướng về phía Chung Minh trừng mắt nhìn, “Ta lại nói cho người một bí mật.”

“Bí mật gì?”

“Kỳ thật..... lời đồn đại có liên quan tới ta kia, là ta chính mình phao tin.”

“Cái gì?!” Chung Minh chấn động, “Người..... Người vì cái gì phải cố ý phá hư danh dự của chính mình như vậy?!”

“Mấy tên giáo chúng của ta rất đáng ghét! Bản giáo chủ đi đến đâu bọn họ liền theo tới chỗ đó, ta đành phải nghĩ ra một biện pháp đuổi người đi.” Đoạn Vô Văn bất cần nhún vai, “Dù sao trên giang hồ thanh danh của ta đã bị hủy đủ rồi, bị hủy thêm một chút cũng không sao.”

“.....” Chung Minh đột nhiên có cảm giác thương tiếc — bất quá, phương pháp này có chút tương tự với một nhà văn Pháp nổi tiếng, nhìn không ra Đoạn Vô Văn là một cổ nhân cũng có thể nghĩ ra biện pháp như vậy, thật dạy y dù là người hiện đại cũng phải bội phục sát đất.

“A Minh, người suy nghĩ cái gì?” Thấy Chung Minh thật lâu không trả lời, Đoạn Vô Văn nhẹ giọng hỏi.

“Ta suy nghĩ,” đôi mắt y sáng trong chậm rãi tràn ngập ý cười, “Ở một nơi xa lạ kết giao được với một bằng hữu tài giỏi như người, ta xem như may mắn.”

“Ta cũng thật cao hứng có thể gặp được người.” Đoạn Vô Văn nheo mắt, cười đến thập phần khẳng định—được rồi, người đã muốn kết giao bằng hữu, vậy ta không ngại bắt đầu từ bằng hữu.

Tiếp theo vẫn giống như mấy ngày trước ngồi xóc nảy trên lưng ngựa, nhưng một thứ tình cảm khác lạ dần dần tản mạn ra từ hai người.

5. Chương 5

Mười bảy tháng ba.

Bình minh.

Xuân phong mang theo bao ầm áp yên lặng mơn trớn khuôn mặt thiếu niên đang nằm nghiêng trên mặt cỏ xanh biếc, sợi tóc đen nhánh khẽ bị thổi hất lên, khoe môi thiếu niên hơi nhếch lên giống như đang nhìn thấy điều gì đó hạnh phúc trong mộng đẹp. Ở một bên, thanh niên tuấn dật lười biếng ngồi dựa vào thân cây, cúi đầu lẳng lặng nhìn xuống thiếu niên không hề cảnh giác ở bên cạnh mình mà ngủ hết sức ngọt ngào, đôi mắt phượng thường ngày sâu khôn lường giờ phút này ần ần ôn nhu dịu dàng — từ sau ngày đó, A Minh không còn hoài nghi mình, hoàn toàn xem mình như bằng hữu. A Minh khi đã trừ bỏ đề phòng trong lòng thì kỳ thật là một người thực đơn thuần cũng thực chân thành, từ cá tính y hoạt bát hồn nhiên, như thế nào cũng nhìn không ra người này bị chính phụ thân mình bán vào thanh lâu để trả nợ. Y là đem đau khổ chôn giấu tận đáy lòng bày ra bên ngoài dáng vẻ vui tươi thoải mái..... Hoặc giả.....

“Ngô.....” Che miệng ngáp, lại vươn cánh tay với cái thắt lưng mệt mỏi, thiếu niên thanh tú trở thân mình chậm rãi thức tỉnh “Sớm an.”

“Sớm.” Đoạn Vô Văn mâu quang vừa chuyển, lập tức dứt bỏ suy nghĩ trong lòng, thay bằng vẻ mặt cợt nhả, biểu tình khoa trương hướng về phía thiếu niên mở miệng.

“Cười xem thật khó chịu.” Xem xét khuôn mặt Đoạn Vô Văn tươi cười đến vô cùng hài lòng, Chung Minh nghiêm trang mà đánh giá. “Mỗi ngày cười như vậy chẳng lẽ người một chút cũng không cảm thấy mệt sao?”

“Ách.....” Đoạn Vô Văn giật mình dừng lại, sau một lúc lâu, ôm ghì lấy vai Chung Minh mà cười to tiếng. “Ha ha ha ha..... A minh..... Người thật sự là người thú vị..... Ha ha ha ha cấp..... Không tồi..... Ta thích.....” Tiểu tử này nói chuyện thật đúng thẳng thắn, tuyệt không sợ đắc tội với người.

“Người nói bậy bạ gì đó?!” Cái gì thích với chẳng không thích? Chung Minh có chút tức giận mà dùng lực muốn tránh thoát khỏi sự kiềm chế của đối phương — người này vì cái gì luôn thích động thủ động cước với mình? Loại lỗ mãng này dường như đã thành tập tính, đến tột cùng khi nào thì mới có thể sửa lại? “Là bằng hữu ta mới nói!” Y dựng đôi lông mày đen, lớn tiếng nói, “Cho dù người thích ở trước mặt người khác giả bộ, chính là ở trước mặt bằng hữu còn như vậy thì quá đối trá. Nếu thực xem trọng lời nói của ta, cũng đừng giả bộ với ta!”

“..... A Minh,” Nhìn đôi mắt trước mắt đen bóng vì tức giận mà nhiễm bất mãn, Đoạn Vô Văn không tự chủ được mà ngừng tiếng cười, dần sa vào trong ánh mắt mặc dù có điểm nhón nhác nhưng lại hàm chứa quan tâm thân thiết. “Người Thật sự nghĩ muốn cùng người như ta kết giao sao? Một ma giáo yêu.....”

“Ta không cần biết người khác nói như thế nào.” Chung Minh trực tiếp trả lời, “Hơn nữa,” y lộ ra một nụ cười giảo hoạt, “Ta hiện tại chẳng phải cũng bị người gọi là yêu nghiệt sao? Chúng ta như vậy coi như là thông đồng làm bậy đi?”

“..... Nói thật có lý.” Trong một thoáng tập trung không nhìn thấy thiếu niên đang thoáng ngẩng đầu nhìn mình, lâu sau, Đoạn Vô Văn khoe môi cong lên thành một nụ cười mạc danh kỳ diệu. “Hảo, người đã nói như vậy, chúng ta làm ước định đi.”

“Ước định gì?”

“Từ giờ trở đi, ta không bao giờ ở trước mặt người giả dối, vô luận người hỏi ta cái gì ta đều ăn ngay nói thật. Đương nhiên, người cũng giống thế phải tuân thủ ước định này, vô luận ta hỏi người cái gì người cũng không thể giấu diếm ta — người cảm thấy như thế nào?”

“Thực công bằng, không thành vấn đề.”

“Như vậy, nếu ai trái với ước định, người kia có quyền xử trí hần.” Đoạn Vô Văn từng chữ từng chữ mà nói ra.

“Hảo.” Chung Minh gật đầu tỏ vẻ đồng ý, “Ta sẽ không trái với ước định”

“Hắc hắc,” Đoạn Vô Văn đột nhiên nhe răng cười gian, thuận tay sờ sờ hai má thiếu niên hoạt nộn, kẻ gian hề hề nói, “Cũng đừng nghĩ dễ dàng như vậy, sau này sẽ phát sinh cái gì ai cũng không thể nói chính xác. Đến lúc đó, ta nhất định hảo hảo ‘trừng phạt’ người.” Nói xong, lại ném qua một ánh nhìn mỉa mai, rồi cuộc mới buông ra cánh tay ôm thiếu niên, xoay người chuẩn bị bữa sáng.

“.....” Còn lại Chung Minh ngơ ngác tại chỗ, càng nghĩ càng cảm thấy được chính mình tựa hồ là không cẩn thận hết sức bước lên thuyền kẻ gian, nhớ lại mới vừa rồi người nào đó nói đến hai chữ “trừng phạt” cùng với cái loại ánh mắt kia mê đắm, thần y tương lai nhện không được rút cổ, thân nổi da gà. Nhưng mà ý thức được nguy cơ chưa được bao lâu, một trận hương thơm tấn công vào mũi, lực chú ý của thiếu niên đều tập trung tới thứ trên trong tay Đoạn đại giáo chủ.

“Oa, thơm quá!” Chung Minh một mặt tán thưởng, một mặt gắt gao nhìn chăm chăm Đoạn Vô Văn xuyên qua một cành cây nướng gà rừng màu vàng ruộm, bộ dáng lộ ra vẻ thèm nhỏ dãi. Từ lúc ăn qua tay nghề Đoạn Vô Văn nấu nướng, món ăn thôn quê cùng rau dại, về sau, Chung Minh liền đối với tay nghề của Đoạn đại giáo chủ bội phục sát đất, mỗi ngày sáng trưa tối chỉ cần chờ đồ ăn đưa đến bên miệng mà nhắm nháp — lần này đương nhiên cũng không ngoại lệ. Nhìn thấy Chung Minh biểu tình như lang đói, Đoạn Vô Văn không thể nề hà mà thở dài, một bên cầm lấy chân gà mới vừa nướng xong đưa tới trước mặt Chung Minh, một bên còn không quên nhắc nhở: “Cẩn thận, nóng đấy..... Người ăn chậm một chút, cẩn thận nghẹn”

“Ân, ăn ngon!” Chung Minh một mặt lang thôn hổ yết, gió cuốn mây tan, một mặt thêm tán thưởng, “Trù nghệ của người thực không phải bàn cãi! Cái gì đều có thể làm được ngon như vậy.” Thuần thực mà nuốt vào chân gà, y cảm thán nói, “Ta nói, về sau ai nếu làm lão bà của người còn có lộc ăn.”

“Phải không?” Đoạn Vô Văn mỉm cười, gấp bộ dạng thiếu niên miếng thịt trong tay còn chưa hết, lập tức cầm trong tay một khối thịt gà khác đưa qua. “Người thật sự cảm thấy như vậy?”

“Đương nhiên.” Chung Minh tiếp nhận thịt gà lần thứ hai bắt đầu nhồm nhoàm, “Nói thật, người tính cách cũng không tệ lắm, thái độ làm người cũng hiền hoà, nếu không phải lỗ mắng trong lời nói, hẳn là có rất nhiều nữ nhân theo. Nga,” y bỗng nhiên nghĩ đến, “Ta thật đã quên, người chính là bởi vì có rất nhiều nữ nhân theo mới có thể cố ý thả ra cái loại lời đồn này.....”

“Nam nhân nữ nhân đều có.” Đoạn Vô Văn đắc ý cười cười, “Bản giáo chủ mị lực không người nào có thể

kháng cự, chẳng qua sau lại ngại phiền mới nghĩ ra diệu kế này để tránh hậu quả.”

Ác — Chung Minh thiếu chút nữa đem thịt gà vừa ăn phun ra: “Có hay không người ta nói qua người là người tự cao tự đại đến không có thuốc chữa?”

“Có a. Lúc trước ta ở đỉnh Hoa Sơn cùng cao thủ võ lâm bài danh đệ tứ ‘Phi Thiên thần kiếm’ Bạch Tiểu Thiên luận võ quyết đấu, hẳn từng nói như vậy qua.”

“Nguyên lai thật là có người ý kiến nhất trí với ta a.” Chung Minh không khỏi đối với vị nhân huynh chưa từng gặp mặt kia vừa rõ ràng vừa luyện tiếc.

“Người không biết,” Đoạn Vô Văn liếc mắt nhìn y một cái, không phải không có ủy khuất nói, “trước khi đấu ta liền nhắc nhở hắn. Ta sớm nói với hắn hắn không phải đối thủ của ta, không quá ba trăm chiêu tất thua ở dưới chưởng của ta, nhưng hắn cố tình không chịu hủy bỏ quyết đấu.....”

“Kết quả ra sao?”

“Hắc hắc, còn không phải đồ ngốc, mười chiêu tên kia liền bị đánh bại.”

“.....” Chung Minh ngậm miệng, có đôi khi thật đúng là không thể không thừa nhận cái tên lỗ mãng lại cao ngạo trước mắt cũng khá hữu dụng. Suy nghĩ một chút nữa, có thể có bằng hữu như vậy thật cũng tốt, ít nhất có tài năng ở đúng thời điểm cần thiết đảm đương vệ sĩ kiêm bảo tiêu, sẽ bảo vệ được mình rất tốt.

Ha hã, nhìn thấy biểu tình minh bạch trên mặt A Minh thì biết y đang suy nghĩ những gì, Đoạn Vô Văn một đôi mắt phượng sắc bén híp thành một đường thẳng — A Minh, chỉ tiếc người còn chưa đủ hiểu rõ ta. Ta khi đã muốn người nào tuyệt không đơn thuần chỉ là “quan hệ bằng hữu”.

Mười chín tháng ba.

Giờ Thìn.

Cả ngày ở sâu trong rừng rậm di chuyển liên tục, Chung Minh cũng không hoàn toàn bị lạc phương hướng, chính là, con đường này càng đi càng cảm thấy kỳ quái, không phải muốn đi Vân Nam sao? Tại sao.....

(Linh Nhi: Tại sao bé Minh lại rõ đường thế nhỉ? Rõ ràng là xuyên không cơ mà =,=)

“Uy, Đoạn Vô Văn.” Chung Minh gọi Đoạn Vô Văn ở phía trước dẫn đường, “Ta có việc.....”

“Làm sao vậy?” chưa nói hết câu, đã bị cái tên kia chặn dứt câu chuyện, “Có phải hay không đi đường mệt mỏi? Người xem, lại đi qua một cái đường nhỏ gấp khúc là có thể dùng kỳ mã gấp rút lên đường, hay là

người muốn nghỉ ngơi một lát trước?”

“Cũng không phải” Chung Minh tức giận trừng mắt nhìn hấn liếc mắt một cái, “Ta là muốn hỏi chúng ta hiện tại đến tột cùng là đi đâu đây? Vân Nam không phải đi hướng này?”

“Địa hình tại đây như vậy mà cũng lạ, khi thấy người ta cự nhiên lại không rối tinh rối mù.” mâu quang Đoạn Vô Văn bí hiểm “Ta quyết định tạm thời thay đổi tuyến đường, đi Dương Châu trước.”

“Dương Châu?!” Chung Minh nghe thấy địa danh này còn có điểm ngờ vực, còn nhớ nỗi lo lắng của chính mình tại “Di hương viện”, cảm thấy sờn tóc gáy. “Ta..... không thể không đi?”

“Đương nhiên không thể.” Gặp bộ dáng thiếu niên tâm không yên, khóe miệng Đoạn Vô Văn gợi lên một mặt cười không có hảo ý. “Hiện tại trên giang hồ mỗi người đều biết người với ta có quan hệ, nếu người tự tiện rời đi khẳng định sẽ có nguy hiểm. Lại nói,” hấn cọt nhả ôm tròn Chung Minh đang trừng mắt nhìn, “Ta như thế nào lại làm cho tân bằng hữu kết giao gặp bất trắc?”

“Tốt nhất nên như vậy đi” — người này thật đúng là phóng điện bầy bạ. Không cần thận bị trúng điện, Chung Minh thiếu tự nhiên mà đứng lên. “Cái gì mà kêu ‘người với ta có quan hệ’. Ai thích nói bừa vớ vẩn bốn thiếu gia ta căn bản không quan tâm, thanh giả tự thanh (*người trong sạch thì tự bản thân đã trong sạch*), ta.....”

Một vật thể mềm mềm dịu dàng trong lúc đó ngăn lại cái miệng đang lải nhải của thiếu niên, làm cho y thoáng chốc trầm tĩnh nhện xuống. Rừng cây u tĩnh mà thần bí chỉ còn lại gió phong nỉ non, cỏ cây thủ thủ.

“Người..... Người làm gì?!” Trợn mắt há mồm, đại não bị vây trong trạng thái chân không, thiếu niên tim đập mạnh và loạn nhịp, sau một lúc lâu mới phục hồi lại tinh thần, lúc này nổi giận đùng đùng mà đẩy ra cánh tay của sắc lang đang chuyển qua chuyển lại bên hông gần hông mình. Ngày thường đôi mắt trong trẻo nay bị trêu đùa mà lộ màu sắc phần nộ. “Đừng nảy sinh loại vui đùa này với ta!”

“Người nghĩ rằng ta và người là nói giỡn sao”. Chung quy nhấn nại không được mà hiện ra cái đuôi dã lang, người nào đó dùng song mâu đen thẳm thâm trầm nhìn thẳng vào ánh mắt thiếu niên đang thoáng nhiễm hoảng hốt “Vẫn là nói cho người lời nói thật đi, kỳ thật ta..... vẫn muốn chính là loại quan hệ này.” Theo một tiếng thở dài nhẹ nhàng, thanh niên tuần nhả nâng lên hai má thiếu niên lần thứ hai bị vây ngốc lẳng mê mang, cúi xuống không chút khách khí mà hôn liếm, thiếu niên bởi vì kinh ngạc quá độ mà hơi hơi mở ra đôi môi, đồng thời Đoạn Vô Văn cường ngạnh mà đưa lưỡi vào khoang miệng đối phương cùng điên cuồng mà lại kịch liệt dây dưa cùng một chỗ.

“Ngô..... Người..... Người buông!!” Nguyên lai người này ngay từ đầu đã có chủ ý này! Rốt cục hiểu được chân tướng thiếu niên giận tím mặt. Nói cái gì giao hảo bằng hữu, tất cả đều là chính mình tình nguyện, nguyên lai tên hỗn đản này cũng cùng Lạc Dực biến thái kia không có gì khác biệt, muốn chính là thân thể của mình thôi. Ngâm lại thật sự là bi ai, thân nam tử hán tiền đồ quang minh, sự nghiệp thành công, mạc danh kỳ diệu mà tiến vào triều đại này cũng đã đủ hay ho, còn muốn lúc nào cũng đề phòng e sợ lọt vào quấy nhiễu tình dục của nam nhân khác — quả thực không phải người! Dùng sức cắn lấy cánh tay của nam nhân vây khốn, thừa dịp đối phương đau nhức, dùng hết khí lực toàn thân đẩy Đoạn Vô Văn ra, lại oán hận mà đạp một cước. “Hỗn đản!” Xoay người nhanh như chớp mà chạy vội mà đi.

“A Minh –” nguy rồi, đều do chính mình nhất thời ý mã tâm viên khắc chế không được mà lộ ra bản tính — vừa rồi còn vẫn nghĩ nhất định phải nhẫn nại, không nghĩ tới vẫn là hôn xuông, bất quá, còn muốn cầu được A Minh tha thứ tuyệt đối khó. Oán hận giẫm đạp, Đoạn Vô Văn đứng tại chỗ nhú mi nửa ngày “Ai, lần trước là bị đâm, lần này là bị đá, ta làm giáo chủ cũng thật mệnh khổ a.” Xuân phong truyền đến, hân hối hận cúi đầu “Vì cái gì cố tình sẽ bị như vậy, tại một tên tiểu quỷ khiến cho luống cuống tay chân?”

Ở trong rừng cây chạy trốn thật nhanh, thiếu niên trong lòng tràn đầy phần nộ, bất quá, phần nộ bên trong còn hỗn loạn một tia cảm giác đau đớn nói không rõ. Kỳ quái chính là lúc trước đối mặt Lạc Dục là loại cảm giác sợ hãi cùng chán ghét mãnh liệt, nhưng hôm nay không có xuất hiện cho nên cũng không có nghĩ đến muốn dùng được dẫu ở tay áo đến đối phó sắc lang quỷ nhiều tình dục, chính là trong lòng tràn ngập cảm giác bị lừa sau đó hối hận cùng không cam lòng.

“Đoạn Vô Văn, ngươi là kẻ đại lừa đảo! Con mẹ nó hỗn trưởng! Về sau rốt cuộc đừng để ta gặp ngươi!” Phát tiết hô to một trận, lúc sau, Chung Minh dần dần mà tỉnh táo lại, nghĩ đến chính mình ở thời đại này, nghĩ lại người bằng hữu hiện giờ cũng phản bội chính mình, trong lòng không khỏi một trận co rút nhanh, lập tức trở nên có điểm thờ ơ.

Thiếu niên vội vàng không chọn đường cũng không có phát hiện có một đạo nhân ảnh màu đỏ nằm úp sấp trên nhánh cây tùng cổ thụ rình, thật lâu sau lặng yên không một tiếng động mà nhảy xuống.....

Sau một lát, một đường tìm kiếm dấu chân thiếu niên, Đoạn Vô Văn đi vào trong rừng ngập màu hoa đỏ quỳn đỏ tươi. Vừa thấy tình thế trước mắt, Đoạn Vô Văn lập tức nghỉ chân, trên mặt trước sau là biểu cảm lỗ mãng lại cười tà mị.

Một lưỡi kiếm sắc bén chói lọi ở cổ họng Chung Minh, một khuôn mặt nữ tử xinh đẹp mà anh khí đang một tay cầm kiếm một tay chế trụ chặt chẽ vai Chung Minh mà nhìn, Đoạn Vô Văn vội vàng dừng lại.

“Ta tưởng là ai?” Đoạn Vô Văn ha ha cười, “Nguyên lai là phái Hoàng Sơn ‘Phi Kiếm nữ hiệp’ Lâm Như Tình Lâm chương môn. Không biết Lâm chương môn vì sao bắt bằng hữu bản giáo chủ không tha?”

“Ai nha,” Lâm Như Tình ra vẻ kinh ngạc mà giương giương mi, “Nguyên lai vị tiểu huynh đệ này là ‘bằng hữu’ của Đoạn giáo chủ.” Nàng như không có ý đem ‘bằng hữu’ hai chữ đặc biệt nhấn mạnh “Tiểu nữ thật đúng là không biết, nhất thời hiểu được tội, mong rằng nhị vị thứ lỗi.”

“Cái gì bằng hữu?” Chung Minh hừ lạnh một tiếng, “Ta cùng hân căn bản không phải bằng hữu.” — cái gì thế? Bị một nữ nhân xinh đẹp am hiểu vũ đạo như vậy lòng thương, càng thật đáng buồn chính là, chính mình cứ nhiên ngay cả nữ tử yếu đuối như vậy cũng đánh không lại.

“Yêu” Lâm Như Tình kéo dài thanh âm, ngữ thanh mờ ám, “Đoạn giáo chủ ngài cũng nghe thấy, tiểu tử này không xem ngài là bằng hữu đâu, ta xem, ta còn không bằng một kiếm giết.....” Nói xong, kiếm trong tay hơi hơi dùng sức, cổ Chung Minh nhất thời xuất hiện một đạo dấu vết màu đỏ, làm cho hân dùng lực cắn chặt khớp hàm.

“Dừng tay!” Đoạn Vô Văn nhìn như tươi cười như trước, chính là mâu trung sớm không thấy nửa phần ý

cười. “Người có điều kiện gì, nói thẳng đi.”

“Ha ha,” Lâm Như Tình nghe vậy lập tức tươi cười rạng rỡ, “Ta đã sớm biết Đoạn giáo chủ là người thông minh, nếu người này đối với người trọng yếu như vậy, không biết Đoạn giáo chủ có chịu hay không lấy tính mạng chính mình đến trao đổi?”

“Hừ,” Đoạn Vô Văn bỗng nhiên ngửa mặt lên trời cười to, “Chuyện nào có đáng gì? Chỉ cần người đáp ứng thả hãn, tính mạng Đoạn mỗ người tùy thời có thể tới lấy.”

“.....” Lời vừa nói ra, Chung Minh, Lâm Như Tình cùng có chút ngạc nhiên. Không nghĩ tới hãn cự nhiên sẵn khoái như vậy mà đáp ứng điều kiện lấy mệnh đổi mệnh, giống như là ăn cháo dùng bữa đơn giản vậy. Người kia trong lời nói đến tột cùng có bao nhiêu phần có thể tin?

“Ách.....” Lâm Như Tình ho khan một tiếng, “Nếu Đoạn giáo chủ đồng ý dùng tính mạng chính mình đến đổi, bản chương môn cũng là lời hứa đáng giá nghìn vàng. Nếu Đoạn giáo chủ vào lúc này tại nơi đây tự mình kết liễu như trong lời nói, ta đáp ứng, sau khi người chết, phái Hoàng Sơn của ta nhất định sẽ không tái làm khó xử vị tiểu huynh đệ này nữa.”

“Hảo, một lời đã nói, tứ mã nan truy.” Đoạn Vô Văn cười nói, “Vô lâm đều biết Lâm chương môn tuy là nữ lưu, lại nói là làm, bản giáo chủ tin tưởng người.”

“Như thế,” Lâm Như Tình dù khẩn trương vẫn ung dung nói, “Đoạn giáo chủ, thỉnh. Bất quá,” đôi mắt nàng trong suốt, “vì để ngừa vạn nhất,” nàng tùy tay gỡ xuống trâm cài trên đầu mình “vẫn là thỉnh Đoạn giáo chủ dùng vật này kết liễu mới thỏa đáng.” Nàng hì hì cười “về phần ngài nghĩ muốn hướng chỗ nào đâm, cứ việc tùy ý.” Nói xong, vận lực đem trâm cài vút qua.

“Trâm cài tóc.” Đoạn Vô Văn tiếp nhận nhìn kỹ.

Trâm dài ba tấc (=12 cm), ánh sáng vàng óng ánh, đầu nhọn mà sắc. Trâm cài vốn là Lâm Như Tình ở lúc nguy cấp lấy ra làm ám khí, tự nhiên sắc bén vô cùng. Một trâm này vô luận đâm vào tim hay là cổ họng, đều đủ để trí mạng.

“Đoạn Vô Văn!” Chung Minh bỗng nhiên lạnh lùng nói, “Ta nói rồi, chúng ta không phải bằng hữu, trên thế giới này ta ghét nhất chính là ngươi! Không cần người giả hảo tâm mà tới cứu ta, ta chết hay sống với ngươi một chút quan hệ cũng không có!” Mắt thấy Đoạn Vô Văn đem trâm cài nhắm ngay vị trí trái tim, bày ra vẻ mặt hiên ngang lâm liệt, tư thế thấy chết không sờn, trán Chung Minh đã thấm đẫm mồ hôi lạnh.

“A Minh.....” Đoạn Vô Văn nhu tình như nước mà dừng ở Chung Minh, “Ta chết, về sau, ngươi nhất định phải kiên cường mà sống sót. Ta trong lồng ngực có một tấm lệnh bài Nhật Nguyệt giáo, ngươi có thể lấy nó đi Vân Nam, đến đó sẽ có người chiếu cố cho ngươi.”

“Ta đi Vân Nam làm cái quỷ gì! Ta cũng không cần người cứu! Người cút càng xa càng tốt!!”

Chung Minh bên này nhất nhất lo lắng, Lâm Như Tình có chỗ lại không cho là đúng, trong chốn vô lâm ai chẳng biết ma giáo giáo chủ Đoạn Vô Văn âm hiểm ngoan độc, giả dối như hồ ly? Hắn như vậy quang minh chính đại mà sẽ chết, chẳng lẽ thái dương sẽ mọc từ phía tây? Nàng lập tức gắt gao nắm vai Chung Minh, nín thở ngưng thần nhìn chăm chú vào nhất cử nhất động của Đoạn Vô Văn, trong lòng âm thầm cười lạnh — nếu người dám có trò lừa đảo, ta trước hết giết tiểu tử này rồi nói sau.

“Không —”

Chung Minh tuyệt vọng la lên, Đoạn Vô Văn tay nâng trâm cài, thực gọn gàng lưu loát mà đem trâm cài hướng về phía trái tim mình mà đâm thẳng vào, xuất thủ cũng thật là tàn nhẫn mà không do dự đâm đến ngập trâm, cũng biết tám chín phần mười là không sống nổi.

“Vô Văn —” Chung Minh mắt như muốn nứt ra, điên cuồng mà nẩy sinh chấn động, đã không còn lòng dạ nào quan tâm tới nữ tử đang kiềm chế chính mình, người nghiêng ngả lao đảo mà nhằm phía trước ngã xuống đất. “Không được chết.....” Lời còn chưa nói xong, trước mắt lẹ đã nhìn không được rơi xuống. Là một nhà y học thiên tài, y đương nhiên biết với vết thương như vậy là vô pháp xoay chuyển tình thế.

“Không nghĩ tới trên đời còn có người như vậy.....” Giật mình lặng một lát, giọng nữ sâu kín thì thào. “Hiểm thấy.....” Một tiếng thở dài, hồng ảnh chợt lóe, không còn thấy tung tích.

“Vô Văn, người..... người cảm thấy thế nào.....” Chung Minh ghé vào trước người Đoạn Vô Văn, run rẩy mà nhỏ giọng hỏi, tầm mắt bị nước mắt làm mờ hồ, lo lắng lộ ra.

“A..... Minh.....” Đoạn Vô Văn cố hết sức mà mở mắt ra, “Ta..... đối với người..... là thật tâm..... Ta..... không phải..... như người nghĩ..... như vậy.....”

“Ta hiểu được.” Giờ này khắc này, Chung Minh rốt cục trở nên sáng tỏ, vì cái gì người này thời điểm ôm mình, hôn mình mà mình không có cảm giác chán ghét, vì cái gì cảm nhận với người này cùng Lạc Dục lại bất đồng..... Chẳng qua, hiện tại mới hiểu được, có phải hay không đã quá muộn? “Người..... người đừng nói chuyện..... người nhất định..... sẽ tốt lên....” Miệng nói xong chính mình cũng biết rằng chỉ là nói dối, bóng ma tuyệt vọng vẫn ở trong tâm.

“Như vậy..... người..... nguyện ý..... tha thứ..... ta..... sao..... đáp ứng..... ta.....”

“Ta đáp ứng.....” Chung Minh cố nén lệ, “Chỉ cần người có thể sống lại, ta cái gì đều có thể tha thứ.....”

“Thật sự?” khóe miệng Đoạn Vô Văn lặng lẽ tràn ra một trận cười, nhìn qua như cáo vớ được gà. “Kỳ thật.....” Hắn đối Chung Minh vẫy vẫy tay, đợi Chung Minh nghi hoặc mới dán miệng vào lỗ tai y mà thì thầm.

“Cái gì?!” Chung Minh quát to một tiếng, nhảy dựng lên, mâu trung lộ ngọn lửa hùng hực thiêu đốt. “Hảo cho người Đoạn Vô Văn, đại lừa đảo! Bốn thiếu gia hôm nay không tha cho người!” Dứt lời, nắm chặt nắm tay liền hướng bụng hắn sắp đánh tới.

“Uy, từ từ, chờ một chút!” Đoạn Vô Văn sắc mặt trắng bệch, ôm ngực liên tục xoa tay cầu xin tha thứ, “Người từ từ, chờ thương của ta tốt lên, người nghĩ muốn như thế nào đều tùy người. Bất quá hôm nay..... người vẫn là tha ta đi, lại nói như thế nào ta cũng bị thương mà.....” Nói xong, cự nhiên bày ra vẻ mặt làm nũng.

“Người đừng tưởng ta không có biện pháp với người.” Chung Minh hận đến nghiến răng, rồi lại không thể không buông nắm đấm, tức giận mà đi ra phía trước, “Uy, họ Đoàn, cho ta xem thương thế của người.”

“Nga.” Đoạn Vô Văn ngoan ngoãn mà buông tay ra mặc cho Chung Minh tiến lên xé áo trước ngực hắn, lộ ra cảm nửa thanh tâm cài nhiễm huyết trong ngực. Cẩn thận dò xét một chút miệng vết thương chỗ ngực trái, Chung Minh sắc mặt ngưng trọng, miệng vết thương không lớn, nhưng rất sâu, không có làm bị thương gân cốt, có thể thấy được người ra tay xuống tay đúng mực điều luyện nắm giữ đúng chỗ. Nghĩ đến đây, Chung Minh lại cảm giận mà liếc liếc mắt Đoạn Vô Văn một cái, lại thoáng trầm ngâm trong chốc lát, từ trong ngực lấy ra hai ba bình sứ — may mắn trên đường đi chính mình cũng thu thập nghiên cứu chế tạo không ít được cảm máu trị thương, hiện tại vừa lúc dùng tới. Sau đó lại mang nội y sạch sẽ xé thành nhiều mảnh, thoa thuốc bột tự chế, dùng túi nước tẩy sạch hai tay, chờ hết thủy chuẩn bị xong Chung đại phu về mặt nghiêm túc bắt đầu thực hiện công việc. Y động tác nhanh nhẹn nhổ cái tâm cài dính huyết, sau đó mở ra nắp bình đem thuốc bột trút hết lên miệng vết thương bằng bó lại chắc chắn khéo léo. Quá trình nhổ tâm, thương được, bằng bó động tác lưu loát, dứt khoát đem răng cắn bằng thừa, khuôn mặt tái nhợt của Đoạn đại giáo chủ nghiêm lại lấy làm kỳ lạ.

“Coi như người gặp may mắn, không phải ai cũng giống người trái tim sinh ra ở bên phải. Hơn nữa, tâm này không có móc câu, nếu không sẽ không thuận lợi vậy.” Chung Minh một mặt tìm nội y sạch sẽ, ngoại sam giúp Đoạn Vô Văn thay, một mặt phần nộ nói.

“A Minh,” Đoạn Vô Văn nhin đau cười khổ, “Nghe khẩu khí của người, dường như đối với ta chuyện còn sống không vừa lòng?”

“Ta không nói như vậy.” Nhớ tới mới vừa rồi chính mình nghĩ đến Đoạn Vô Văn thật sự sắp chết có cảm giác tuyệt vọng thở không thông, Chung Minh không tự chủ được mà nhắm mắt, cái cảm giác tuyệt vọng y thực không muốn nghĩ đến lần thứ hai. “Người nếu còn dám như vậy gạt ta.....” Y nắm chặt hai đấm, dường như không muốn nhắc đến.

“Thực xin lỗi.” Đoạn Vô Văn cố hết sức mà nâng người dậy, vươn tay phải nhẹ nhàng mà xoa hai má Chung Minh, trong mắt tràn đầy mãn ý nhu tình. “Ta về sau không bao giờ ... làm như vậy nữa. Ta là sợ người không chịu tha thứ cho ta mới..... lời ta nói hết thủy là sự thực, người an tâm” hần ngũ phong vừa chuyển, “Ta cùng cái tên Lạc Dực thô bạo kia không giống nhau, nhất định chờ cho người đồng ý”

“Người người người người miệng đầy hồ ngôn loạn ngữ cái gì?!” Chung Minh thoáng chốc đỏ bừng mặt, “Ta còn chưa đáp ứng với người kết giao.”

“Hắc hắc,” Đoạn Vô Văn cười đến giảo hoạt, “Không quan hệ, dù sao ta nghe thấy được.”

“Nghe thấy được cái gì?”

“Chính là người gọi ta ‘Vô Văn’ a, người vừa rồi chạy vội tới đúng thời điểm.....”

“Câm miệng!” Chung Minh một phen che miệng Đoạn Vô Văn, động tác quá nóng nảy, không cẩn thận khe động vết thương bị mình quên mất. “Đau quá!”

“A Minh, người không sao chứ?” Vừa nghe Chung Minh kêu lên đau đớn, Đoạn Vô Văn cuống quýt nâng người thăm dò xem xét “Cổ của người còn đau không? Đều là xú bà nương kia làm hại, lần sau để ta gặp phải, ta nhất định không tha cho nàng!”

“Không cần người nhiều chuyện, mau nằm xuống đi.” Chung Minh trừng mắt liếc mắt một cái, “Ta đã hạ được toàn bộ trên dưới thân thể nàng ta, mấy ngày nay bọn họ sẽ sống không mấy dễ chịu”

“Đi? Người không phải vẫn đều thực chú ý giúp mọi người làm điều tốt sao?” Về điểm ấy Đoạn Vô Văn thật không sao ngờ tới, ngay người một lúc lâu mới tỉnh táo lại, mừng rỡ ha hả cười không ngừng. “Ha ha a, ta hiểu được, nguyên lai.....”

“Cười cái gì?! Người không sợ đau chết!” Chung Minh có điểm quá hóa khùng, “Cười nữa bổn thiếu gia liền đem người làm thịt ụy ca!”

“Chính là..... Vù vù hô..... Đau quá..... Bất quá..... Ha ha a..... Không nghĩ tới A Minh cự nhiên sẽ vì ta làm loại sự tình này, thật sự là.....làm cho ta rất cao hứng..... ”

“Xem ra, nhị vị dường như ở chung thật sự không tồi.” Một giọng nói lãnh liệt lạnh lạnh ở cách đó không xa vang lên, Đoạn Vô Văn cùng Chung Minh liếc nhau, đồng thời ở trong mắt đối phương thấy được kinh ngạc cùng đề phòng.

Chung Minh thân thể cứng ngắc, chậm rãi xoay người; Đoạn Vô Văn cũng đình chỉ ngây ngô cười, chậm rãi khôi phục một trăm linh một biểu tình lỗ mãng, khóe môi gợi lên một trận ý cười nhàn nhạt.

“Lạc bảo chủ, biệt lai vô dạng! ”

6. Chương 6

Trong rừng một mảnh yên tĩnh, nguyên bản xuân phong mềm mại hiu hiu chốc lát đã nhiễm nồng đậm một tầng khí xơ xác tiêu điều.

Lạc Dực lạnh lùng mà nhìn chằm chằm cách đó ba bốn trượng, nét mặt Chung Minh căng ra như lâm đại địch cùng Đoạn Vô Văn nhàn nhã bình tĩnh ánh mắt thâm trầm, thật lâu sau mới nói: “Không nhọc Đoạn giáo chủ lo lắng, tại hạ cũng không tệ lắm.” Ngữ thanh hần lạnh như băng giống như khi cùng Chung Minh mới quen, liếc nhìn Đoạn Vô Văn, hai tròng mắt lộ ra một tia châm chọc rõ ràng. “Nhưng khí sắc Đoạn

giáo chủ tựa hồ không được tốt lắm.”

“Tại hạ chính là nhất thời vô ý, chỉ là bị tiểu thương thôi không đáng nhắc đến.” Biết không thể gạt được ánh mắt đối phương, Đoạn Vô Văn lười biếng cười, đơn giản thần nhiên thừa nhận.

“Nga?” Lạc Dực nhướn mi nhướn mày, đôi mắt tia hàn lãnh thoát ẩn thoát hiện. “Không tưởng tượng được Đoạn giáo chủ như vậy cự nhiên cũng sẽ ‘nhất thời vô ý’?” Hắn âm trầm mà bĩu môi, “Chẳng lẽ là tôi tớ của tại hạ bên cạnh Đoạn giáo chủ làm phiền hà?”

“Đâu có đâu có” Nghe vậy, cánh tay vỗ vỗ trán an thiếu niên đương mất tinh thần, Đoạn Vô Văn đối với Lạc Dực ngoài cười nhưng trong không cười nói, “Lạc bảo chủ lời ấy sai rồi, A Minh với ta mà nói là người rất hữu dụng cũng rất trọng yếu. Còn có, tại hạ nhắc nhở một câu, tự bảo chủ đưa y tặng cho tại hạ, A Minh đã không phải người Phi Ưng bảo.” Nói xong, đôi mắt liếc ngang “Chẳng lẽ Lạc bảo chủ nhanh như vậy đã quên lúc trước chính miệng nói ra như thế?”

“Tại hạ đương nhiên nhớ rõ.” Lạc Dực mâu trung hiện lên một đạo sắc tàn nhẫn xen lẫn giảo hoạt “Bất quá, tổng xuất đi gì đó ngẫu nhiên cũng sẽ có ý niệm muốn thu hồi trong đầu.”

“Người.....” Chung Minh sắc mặt giận dữ.

“Nga?” Âm thầm bắt chặt tay thiếu niên, Đoạn Vô Văn thanh sắc bất động, “Nghe Lạc bảo chủ nói lời ấy, ai cũng tưởng là muốn đổi ý?”

“Đoạn giáo chủ không cần kích,” Lạc Dực dù bức vẫn ung dung nói, “Lạc mỗ ta nói chuyện từ trước đến nay nhất ngôn cửu đỉnh, chưa từng đổi ý qua?”

“Như thế, dụng ý Lạc bảo chủ đến tột cùng ra sao?”

“Lấy vật đổi vật.” Lạc Dực tùy tay ném qua đến một vật nọ, “Không biết ý Đoạn giáo chủ như thế nào?”

Nói như cái thí?! Chung Minh giận tím mặt, lập tức nhảy dựng lên, đang định chửi ầm lên, lại thoáng nhìn vật rơi xuống giữa bụi cỏ trước mặt liền ngậm miệng lại.... Tịch Phong — nhớ lại bộ dáng người nào đó lúc ấy đối với bảo kiếm này chảy ròng nước miếng, trong lòng thiếu niên bỗng nhiên xẹt qua một tia bất an, lúc này quay đầu lại mở to hai mắt thần sắc một thoáng lo lắng nhìn chằm chằm Đoạn Vô Văn.

“Lạc bảo chủ,” Tiếp nhận ánh mắt tất sát của thiếu niên, thanh niên cao lớn tuần dật khóe miệng gợi lên một mặt cười kỳ lạ, thân thủ vững vàng mà nhắc vỏ kiếm dứt khoát trả về. “Đa tạ đề nghị các hạ, chính là..... Tại hạ không thể không cự tuyệt.....”

“Vì cái gì?” Thân thủ tiếp nhận Tịch Phong, Lạc Dực không sao dự đoán. Với hắn xem ra, lấy một thanh tuyệt thế danh kiếm đến đổi một cái tiểu quan xuất thân thanh lâu, như thế nào tính cũng là chính mình bị thiệt. Huống hồ, Nhật Nguyệt giáo giáo chủ Đoạn Vô Văn đối tình binh lợi khí yêu như mệnh, mê thích

tồn tại đã lâu, lần này cứ nhiên đối mặt cái chính mình thích nhất ngay cả xem cũng không thèm liếc mắt một cái, hay là..... Quả nhiên là luyện thượng thân thể tiểu tử này..... Điều này mâu thuẫn Lạc Dực hiện lên một đạo sát khí sắc bén.

“Bởi vì ta không nghĩ lại một lần bị nắm đấm của ai đó” Giống như không có nhìn thấy sắc mặt Lạc Dực khó coi, Đoạn Vô Văn chính là tự tiểu phi tiểu mà phiêu phiêu nhìn Chung Minh mới vừa rồi vẫn ghen tức giận.

“Đoạn giáo chủ lời ấy là ý gì?” Không nghĩ tới sẽ xuất hiện cái đáp án như vậy, Lạc Dực trên nét mặt lạnh lẽo xẹt qua một trận kinh ngạc.

“Này còn kém nhiều lắm.” Chung Minh thở phào nhẹ nhõm cũng buông lỏng ra hai đấm nguyên bản nắm quá chặt — nói thực ra, nghe thấy đoạn vô văn cự tuyệt, y trong lòng thật là có điểm cao hứng cùng đắc ý.

“Ha ha.” Đoạn Vô Văn ha ha nói, “Không có gì, chẳng qua làm cho Lạc bảo chủ thất vọng, tại hạ có chút ngượng ngùng thôi.”

“Phải không?” Lạc Dực ánh mắt chớp động, “Không biết Đoạn giáo chủ có từng nghe nói qua? Phạm Lạc mỗ ta muốn gì đó, đến nay không có không chiếm được.”

“Nga?” Đoạn Vô Văn thanh sắc bất động mà nghênh thị ánh mắt đối phương, vững vàng tiếp chiến. “Nói như thế, Lạc bảo chủ là muốn cùng tại hạ nhất quyết so cao thấp?”

“Không tồi.” Lạc Dực ngạo nghễ nói, “Bất quá ngươi yên tâm, không phải hiện tại. Chờ ngươi dưỡng hảo thương, tái định thời gian khác.”

“Đi?” Chung Minh cảm giác sâu sắc kinh ngạc, “Ngươi không nghĩ nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của sao?”

“Bản bảo chủ muốn giết một người mà phải còn nhân lúc cháy nhà mà đi cướp của sao?” Tầm mắt Lạc Dực lạnh lùng mà bắn về phía Chung Minh, “Đoạn giáo chủ là đứng đầu cao thủ trong chốn vô lâm, một đối thủ cũng coi như đáng tôn trọng.”

“Tôn trọng?” Nhớ tới ngày đó chính mình trải qua ở Phi Ưng bảo, Chung Minh rất là khinh thường. “Ngươi cũng biết hai chữ ‘tôn trọng’ này viết như thế nào sao?”

“Bản bảo chủ chỉ tôn trọng người đáng tôn trọng.”

“Ngươi.....” Chung Minh trợn mắt nhìn.

“So chiêu một hồi thật cũng có thể.” Đoạn vô văn thản nhiên đứng dậy, làm trò trước mặt Lạc Dực thành thạo mà kéo tay Chung Minh lại. “Bất quá, ta tuyệt không lấy a minh làm tiền đặt cược.”

“Tốt lắm.” Hung ác nham hiểm mà nhìn chăm chăm hai người cùng nắm tay, Lạc Dực mâu trung dấy lên tầng tầng ngọn lửa thiêu đốt rừng rực. “Để tại hạ xem,” hần cắn răng nói, “Có lẽ đoạn giáo chủ là vội vã nghĩ muốn sớm ngày tiến đến đầu thai.”

“Kỳ quái, người vừa rồi còn nói chính mình nhất ngôn cửu đỉnh, như thế nào nhanh như vậy liền tính toán sửa chủ ý? Đây không phải béo nhờ nuốt lời sao?” Mắt thấy Lạc Dực sát khí trên người càng ngày càng đậm, Chung Minh chạy nhanh ngăn ở trước người đoạn vô văn cổ lí luận.

“.....” Lạc Dực xanh mặt không nói được một lời mà trừng mắt nhìn Chung Minh, ánh mắt làm kẻ khác sờn tóc gáy, toàn thân run rẩy.

“A Minh,” Đoạn Vô Văn ánh mắt trong nháy mắt trở nên nhu hòa, mắt phượng ôn nhu làm cho người ta phát hiện một tia không đối dừng lại trên thiếu niên. “Ta nghĩ Lạc bảo chủ hẳn là không phải người nói không giữ lời.” Chuyển con người không có hảo ý mà liếc mắt Lạc Dực một cái, Đoạn Vô Văn hí mắt nói, “Chính là tại hạ có một chuyện không rõ muốn thỉnh giáo Lạc bảo chủ.”

“Chuyện gì?” Nhận ra chính mình thiếu chút nữa vì một tội tở trước đây mà mất đi thái độ bình thường, Lạc Dực vội vàng thu liễm, một lần nữa bày ra tư thế khốc lãnh.

“Tại hạ nhớ rõ Lạc bảo chủ từng nói qua chưa từng có luyện tiếc gì đó đi?”

“Đúng vậy.”

“Như vậy Lạc bảo chủ hôm nay ngàn dặm xa xôi truy tung đến tận đây, muốn hướng tại hạ đòi A Minh, này lại là vì cái gì?”

“Ở chung nhiều ngày như vậy, Đoạn giáo chủ chẳng lẽ còn không rõ giá trị tiểu quỷ này sao?” Lạc Dực lạnh như băng mà hỏi lại.

“Ngô..... Đây ta hiểu được.” Đoạn Vô Văn trầm ngâm, “Bất quá, hơn thế A Minh còn biết được thuật, Lạc bảo chủ ngày đó cùng tại hạ thương thảo chuyện này trong mắt các hạ hẳn là cũng có giá trị đi? Không biết lạc bảo chủ vì sao tình nguyện vứt bỏ.....”

“Hừ,” Lạc Dực hừ lạnh chặn đứng lời hần nói, “Bản bảo chủ tính toán làm như thế nào, chỉ sợ còn không tới phiên người bên ngoài xen vào đi?:

“Ha hã,” Đoạn Vô Văn trong lòng biết rõ ràng mà cười, “Tại hạ chính là hy vọng Lạc bảo chủ có thể hiểu biết, có chút đồ vật này nọ một khi mất đi sẽ không hội trở về.”

“Nếu ta nghĩ y phải trở về, y liền nhất định phải trở về.”

“Phải không?” Đoạn Vô Văn cười một tiếng, mâu trung sáng rực lên “Kia tại hạ liền mỗi mắt mong chờ”

“Hảo.”

Hai người hiểu lòng không thông báo mà cùng đưa mắt, lấy mắt làm đao qua lại thập thất bát chiêu.

Chung Minh ở bên nghe được cái hiểu cái không, nhin không được mở miệng hỏi: “Uy, Đoạn Vô Văn, các người đang nói cái gì? Cái gì giá trị?”

“A Minh,” Đoạn Vô Văn hướng y chớp mắt vài cái, “Chẳng lẽ ngươi không rõ y được thuật của người tài giỏi bao nhiêu sao? Tài tới nỗi khiến một Lạc bảo chủ liền mấy ngày này mà nóng vội suy nghĩ, hạ mình đem người tìm về đi.”

“Nga,” Chung Minh bưng tỉnh đại ngộ mà “Ta nhớ ra rồi. Ngày đó ta đi vội vàng là có một hai hòm đơn thuốc để lại ở Phi Ứng bảo.....”

“Thì ra là thế.” Đoạn Vô Văn hiểu rõ nói, “Phương thuốc kia là làm cho Phi Ứng bảo tam bảo chủ “Lạt thủ Độc thánh” (độc thánh thủ đoạn độc ác) Tần Tư, cho nên....”

“Tần Tư?” Nghe thấy tên này Chung Minh đã nghĩ cười, “Thực tiếc nuối khi ta ở Phi Ứng bảo không thể nhìn thấy vị này ‘tơ tình’ nữ sĩ.”

“Nữ sĩ là cái gì? ” Đoạn Vô Văn tò mò hỏi.

“Nữ sĩ chính là nữ nhân.” Chung Minh giải thích.

“Nga.” Đoạn Vô Văn có chút dăm chiêu điểm điểm gật đầu, “Bất quá, Tần Tư không phải nữ nhân, mà là nam nhân. ”

“Nam nhân?”

“Đúng vậy, hơn nữa hắn còn có thể dùng được giết người vô hình.”

“Dùng được..... giết người?” Chung Minh không tự chủ được mà dựng ngược mày về mặt không dám gật bừa. “Có lầm hay không? Dùng hắn là chỉ dùng để đến trị bệnh cứu người đi?” — chính mình cũng chỉ là ở tình hình bất đắc dĩ mới hạ phối chế vài loại dược vật lấy chỉ dùng phòng thân mà cái kia cái gì “Tơ tình” cư nhiên bắt nó trở thành lợi khí giết người, thật sự là hơi quá đáng.

“Nói được thật sự là rất có đạo lý,” Đoạn Vô Văn mạnh mẽ đồng ý, “Ta cũng cho rằng như vậy.” (*điều a*)

“.....” Biểu tình của người này cũng thật khoa trương — Chung Minh rất là hoài nghi đánh giá hắn, sau một lúc lâu không lên tiếng.

“Hừ.” Một bên Lạc Dực đánh mũi một tiếng cười nhạo.

“A Minh,” Đoạn Vô Văn da mặt quả thật đủ dày, thần sắc trong lúc đó không thấy chút ngượng ngùng, chính là một đường mà dắt tay Chung Minh, đè ép cái liếc mắt với Lạc Dực không rảnh xem xét “Chúng ta đi thôi”

“Đi?” Chung Minh ngẩn ra, “Đi nơi nào? ”

“Chạy a.” Đoạn Vô Văn khoa trương nói “Thương thế của ta cần một khoảng thời gian mới khỏi hẳn, với lại ngại ánh mắt Lạc bảo chủ chỉ bằng mỗi người đều tự đi một ngã. Chẳng lẽ nói –” Hắn lén trông hướng về phía Chung Minh kéo dài thanh âm hì hì cười nói “Người còn muốn ở chỗ này bởi Lạc bảo chủ ôn chuyện? ”

“Ách.....” Ôn chuyện?? Chung Minh thiếu chút nữa không kìm được nghẹn, một bên ánh mắt nguyệt Đoạn Vô Văn, một bên dùng sức hất tay tránh khỏi kiềm chế của đối phương, như không nhìn thấy Lạc Dực bắn tới ánh mắt tràn ngập âm lãnh hàn khốc, phía sau bất giác mà nắm chặt tay Đoạn Vô Văn buồn bực nói “Đi thôi”

Thấy tình hình, Đoạn đại giáo chủ trên mặt nhất thời cười nở hoa, cái loại này cười vừa thoải mái vừa mang theo vài phần đắc ý, đâm thẳng khoe mắt một người khác đương co giật, sắc mặt trầm xuống, rốt cuộc — ngay cả Lạc Dực cũng không hiểu được vì cái gì mỗi lần gặp phải Linh Nguyệt tiểu tử này chính mình lại dao động, trầm ổn lãnh tính xưa nay toàn bộ vụt lên chín tầng mây, giờ này khắc này chỉ cảm thấy một mạch lấp ở ngực, trong lòng nảy lên trùng điệp sát khí.

“Lạc bảo chủ cơn tức thật đúng là lớn” Đoạn Vô Văn chợt dừng chân trở lại đem Chung Minh giấu ở sau người, một mặt âm thầm điều tức, một mặt không chút nào lùi bước mà nghênh thị ánh mắt sắc bén như lợi kiếm ra khỏi vỏ. “Chớ không phải là một đường phong sương mặt mũi không rảnh nghỉ ngơi?”

“.....” Đoạn giáo chủ nhiều lo lắng.” Nhìn chằm chằm Đoạn Vô Văn ra vẻ nhàn hạ, Lạc Dực đồng tử co rút lại, gân xanh thái dương càng không ngừng đập, thật lâu sau mới từ hàm răng bài trừ nói tới “Tại hạ hết thấy mạnh khỏe, không nhọc các hạ thăm hỏi.”

“Phải không?” Đoạn vô văn nheo lại đôi mắt.

“.....”

Lạc Dực không hề đáp lời, che kín hai tròng mắt lạnh lùng mà chống lại mắt Đoạn Vô Văn.

Thoảng chớp, trong rừng tràn ngập không khí sát phạt giương cung bạt kiếm.

“Giáo chủ –” Xa xa truyền đến một hồi dồn dập tiếng vó ngựa, tiếp theo, vang lên một tiếng hô hoán hùng hậu mà kéo dài.

“Là Tiểu Phạm sao?” Đoạn Vô Văn nhân tình sáng lên, khoe miệng bỗng dưng câu dẫn ra một tia cười tà mị.

“Đúng là thuộc hạ” Khi nói chuyện, một người thanh niên vóc dáng khôi ngô, vẻ mặt sắc bén lặng yên không một tiếng động mà xuất hiện ở đường trường, hướng về phía Đoạn Vô Văn cung kính khom mình hành lễ — nguyên bản không khí khẩn trương giăng co bởi vì có người đến mà lập tức tiêu tán vô tung, Chung Minh song song hoảng sợ cũng âm thầm mà thở phào nhẹ nhõm.

“Giáo chủ” Chỉ chốc lát sau, mười lăm gã hắc y nhân từ tứ phương bay vút tới giống nhau hết thấy quỳ xuống, trăm miệng một lời “Thuộc hạ cung nghênh chờ lệnh giáo chủ”

“Miễn, đều đứng lên đi” Đoạn Vô Văn bày ra một bộ tư thế cao cao tại thượng, trên nét mặt lỗ mãng thoáng thấy xen lẫn vài phần lệ khí không đổi khi đối nhân xử thế.

“Tuân mệnh” Hắc y nhân cùng hô lên, kính cẩn nghe theo mà đứng sang một bên.

“Đoạn giáo chủ” Lạc Dục trầm lặng cười “Một lời nói ra tứ mã nan truy. Hy vọng giáo chủ nhớ chi ước hôm nay. Cáo từ”. Dứt lời, lần thứ hai nhìn lướt qua hướng Chung Minh lúc này đang xoay người lên ngựa mà đi.

“Đi thông thả không tiễn” Đoạn Vô Văn đáp rất thoáng mái.

“Cút được càng xa càng tốt” Đối với Lạc Dục trước khi đi, hướng về phía mình ánh mắt tràn ngập dự vọng mà nổi sần gai ốc, Chung Minh thấp giọng chửi rủa “Mẹ nó, tốt nhất đừng cho ta thấy mặt”

“A Minh” Đoạn Vô Văn nghe được cả người thư thái, thiếu chút nữa không đóng được miệng “Yên tâm đi vì người, ta nhất định sẽ thắng hẳn”

“Vẫn là trước quân hảo chính người đi” Chung Minh diều hẩn “Một người bệnh còn dám can rở như thế, ta xem miệng vết thương của người hẳn là không đau nữa?”

“Cái gì?” Tiểu Phạm bên cạnh thất thanh kinh hô “Giáo chủ ngài bị thương?!”

“Một chút tiểu thương thôi” Đoạn Vô Văn ánh mắt thoáng liếc ngang, Tiểu Phạm lúc này không dám lên tiếng “Cho các người giới thiệu một chút” Đoạn Vô Văn lúc này mới chậm lại khí sắc “A Minh, đây là đệ giáo chủ Dương Châu Phạm Thông, tất cả mọi người chúng ta quen gọi hắn là Tiểu Phạm. Tiểu Phạm vị này chính là Chung Minh, hắn là thượng khách của bản giáo chủ, các người cần phải cẩn thận chăm sóc, đừng thất lễ Chung công tử”

“Phải” Giáo chủ vẫn là có vẻ đối với chính mình hợp ý, luôn đặc biệt mà dung túng vài phần. Trước ngày nhận được mật báo, nghe nói giáo chủ coi thượng một gã thiếu niên, nguyên lai cũng là diện mạo thanh tú xinh đẹp, nhưng nhìn không ra có cái gì không giống người thường, không biết lúc này đây giáo chủ lại sẽ ngoạ bao lâu mới thôi — âm thầm đánh giá Chung Minh, Phạm Thông trong mắt xẹt qua một đạo khinh miệt.

“Tiểu Phạm” Đoạn Vô Văn liếc Phạm Thông một cái ánh mắt ẩn hàm cảnh cáo “Các người về Dương Châu trước, ta cùng A Minh theo sau”

“Nhưng mà” Phạm Thông có điểm lo lắng “Người thương thế.....”

“Cơ thể của ta, ta tự mình biết” Đoạn Vô Văn thản nhiên nói “Chẳng lẽ người còn không tin được bản giáo chủ?”

“Không..... Thuộc hạ không dám.....” Phạm Thông trán thấm một tầng mồ hôi lạnh, khẩn trương nói “Thuộc hạ... sẽ dẫn bọn hần đi trước một bước” Nói xong lập tức lúng túng dẫn thủ hạ đi mất không còn một mảnh, e sợ sẽ chọc giận chủ tử mình đã sẵn tính tình cổ quái âm tình bất định.

“.....” Chung Minh có điểm mờ mịt mà dừng ở trước mắt nam tử tuấn dật, chung quy cảm thấy hần rất khác biệt, tựa hồ..... Thoáng cái xa lạ không ít. “Đoạn.....” Muốn nói nhưng trong lời nói nghẹn ở tại cổ họng, đột nhiên cảm thấy được khó có thể nói ra.

“A minh,” Cảm giác bàn tay ôn nhu ở trên hai gò má mình nhẹ nhàng an ủi, cặp phượng mâu sáng ngời nhiễm thượng màu lo âu khó gặp “Người..... Có phải đang sợ hãi?”

“..... Không có” Chung Minh suy nghĩ một chút khẳng định mà trả lời — mặc kệ người này đến tột cùng có bao nhiêu loại bộ mặt chính mình cũng chưa từng có cảm thấy sợ hãi qua, chỉ là..... Thoáng cái đối mặt hần biểu tình bất đồng, có điểm khó mà thích ứng mà thôi.

“Cái này hảo” Đoạn Vô Văn thở phào một hơi, một tay gắt gao ôm lấy thiếu niên vào trong lồng ngực “Ồ! Đau quá.....” Dùng sức mạnh kết quả chính là động phải băng bó trước ngực.

“Người không sao chứ?” Chung Minh vội vàng nâng hần “Vừa rồi vì cái gì không cho Phạm Thông bọn họ tới chiếu cố người? Lại còn ra về?”

“A Minh” Đoạn Vô Văn sắc mặt trắng bệch mà dựa vào vai Chung Minh nghỉ ngơi “Có một số việc người còn không minh bạch, ta về sau sẽ chậm rãi nói cho người.”

“Thần bí như vậy” Chung Minh bán tín bán nghi “Sẽ không là sợ ta trước mặt đánh mất sĩ diện của người mới ngượng ngùng không nói đi?”

“Người như thế nào lại hiểu” Đoạn Vô Văn nhàn châu xoay động, ôm bờ vai Chung Minh, cười híp mắt nói

“Như vậy đi, nếu người nguyện ý đem chuyện người toàn bộ nói cho ta biết, như vậy ta cũng nguyện ý đem chuyện của ta đều nói cho người ”

“Này.....” Chung Minh trong lòng “lạc đẳng”.Thoáng cái, không phải hắn không muốn đem lai lịch bản thân nói cho Đoạn Vô Văn, mà là.... Loại chuyện tình này khó bề tưởng tượng, nói ra rất khó lấy tín nhiệm với người khác “Ta suy xét một chút, thời điểm muốn nói nhất định nói với người người đầu tiên.”

“Hảo” Đoạn Vô Văn trong lòng hiện lên một tia thất vọng, rồi lại có loại cảm giác thở phào nhẹ nhõm. Tính cách A Minh đã lập tức phá vỡ nhân điều tra, nhưng đến tư liệu trên bản ghi chép hoàn toàn bất đồng, một người nhất gan sợ sệt lại như thế nào gặp mặt một lần sẽ có thể như vậy thẳng thắn cởi mở? Càng kỳ quái chính là người kia căn bản không họ Chung. Hơn nữa, đối với thân phận thực A Minh chính mình vẫn có một loại dự cảm không rõ ràng, giống như biết đáp án sau đó hắn sẽ hư không tiêu thất.... tựa như.....

“..... Này, Đoạn Vô Văn, Đoạn Vô Văn, người làm sao vậy?” Người đột nhiên đề nghị rồi trở lên ngây ngốc, Chung Minh tò mò mà lấy tay huy huy trước mắt hắn “Người đang suy nghĩ cái gì?”

“Ách.....” Đột nhiên phục hồi tinh thần lại, Đoạn Vô Văn ấp úng nói, “Không không, không có gì, ta chỉ là ở nghĩ muốn.....”

“Cái gì?”

“Lúc này thật sự là đáng tiếc”

“Đáng tiếc cái gì?”

“Đương nhiên phải..... Tịch Phong a.....” Nói xong, rốt cuộc nhịn không được cười ra tiếng.

“Đoạn Vô Văn!” Chung Minh trong lòng khởi giận, đuổi chân liền đi.

“Chờ một chútKhụ khụ khụ.....” Đoạn Vô Văn lập tức lớn tiếng ho khan ngồi dậy “Người xem..... Ta vì người..... Khụ khụ khụ..... Ngay cả ham mê thích nhất cũng vứt bỏ, người là không phải..... Nên..... Hảo hảo mà cảm kích..... Khụ khụ khụ khụ.....”

“Người ít nói vài câu đi” Mắt thấy người này bày ra một bộ đáng đáng thương như vậy, Chung Minh rốt cuộc quay lại, đành phải đi một bên điu đỡ lưng hắn “Lúc này còn không quên tự tăng bốc mình” Y lắc đầu thở dài “Ta thực phục người”

“Hắc hắc” Đoạn đại giáo chủ vẫn là không biết hồi cải, vênh vang đắc ý nói “Người không trông thấy mới vừa rồi bộ dáng Lạc Dực sắc mặt xanh mét, lúc này xem ra hắn tức giận không nhẹ. Ha ha, đáng đời”

“Người là tiểu hài tử ba tuổi sao?” Chung Minh nhú mày nói “Vừa rồi thực nguy hiểm, nếu không phải

trùng hợp gặp thủ hạ của người.....”

“Như thế nào? Chẳng lẽ không đúng”

“Đương nhiên không phải” Đoạn Vô Văn lúc này ngay cả cái mũi cũng đã lên mây. “Hắc hắc Hắc hắc, nếu không phải bản giáo chủ thần cơ diệu toán, thông minh tuyệt đỉnh, cơ trí tuyệt luân....”

“Nói trọng điểm” Chung Minh không kiên nhẫn mà giơ lên nắm đấm nhắm ngay ngực người nào đó đang lải nhải.

“Hảo hảo..... Người chờ một chút, thủ hạ lưu tình.....” Đoạn vô văn cuống quýt nói “Kỳ thật..... Đây đều là công lao của Tiểu Hoàng (cái con ngựa yêu của bạn Văn), trước lúc tới cứu người ta để nó đi Dương Châu báo tin trước, cũng may việc này xảy ra nơi cánh rừng rất gần.....”

“Cho nên những người đó mới có thể kịp thời xuất hiện” Chung Minh gật đầu không phải không có bội phục nói “Nguyên lai người còn thủ đoạn, trách không được ta vừa rồi gặp được Tiểu Hoàng” Đối với Tiểu Hoàng mới vừa rồi vào rừng xong liền luôn luôn an tĩnh mà đứng ở một bên cùng đợi mệnh lệnh chủ nhân, Chung Minh lộ ra một mặt tươi cười cực kỳ.

“A Minh” Đoạn Vô Văn nhìn vậy có chút cảm nghĩ như thế nào cho tới bây giờ A Minh mới cười như vậy? Hắn bèn làm nũng, đem trọng lượng cánh tay phải ôm người Chung Minh “Chúng ta lên ngựa đi”

“Đừng..... Người dựa vào sau một chút, cẩn thận chết mất.” Chung Minh một bên oán giận, một bên vẫn là động tác cẩn thận mà đem Đoạn Vô Văn đỡ lên lưng Tiểu Hoàng.

“A Minh người cũng lên đi” Đoạn Vô Văn vươn cánh tay phải chụp tới hoàn trụ thắt lưng Chung Minh, đem toàn bộ thân thể mảnh khảnh thiếu niên ôm tới trong lòng, ngực tuy rằng đau đến nghiêng răng chịu đựng nhưng vẻ mặt vẫn ngậm khổ vui vẻ.

“Miệng vết thương nứt ra ta cũng mặc kệ” Tức giận mà lờm cho đồ ngốc phía sau một cái xem thường, cánh tay thiếu niên lại tự động tiếp nhận dây cương, làm cho người nào đó có thể nắm tay, cánh tay ôm trọn ở trên lưng chính mình.

“Không sao, cho dù ta thật sự té xỉu, Tiểu Hoàng cũng có thể tống chúng ta thuận lợi tới Dương Châu” Hải lòng thỏa dạ mà ôm thắt lưng thiếu niên, Đoạn Vô Văn lười biếng nói.

“Như thế” Chung Minh không thể không thừa nhận hắn nói rất đúng, lập tức cảm thán nói “Tiểu hoàng thật sự là mã nhạỵ bén độc nhất”

“Kia đương nhiên” Đoạn Vô Văn có chút tự hào “Trước kia ta mới mang nó đi qua Dương Châu một lần, không nghĩ tới nó cư nhiên còn nhớ rõ đường này cần phải đi như thế nào”

“.....” Chung Minh thật lâu nói không nên lời, sau một lúc nét mặt hắc tuyến quay đầu lại “Mới đi qua một lần.....? Người còn cho nó đi báo tin?” Thanh âm y nhẹ nhàng nhắc tới có khả năng thất bại.

“Ha hả Ha hả.....” Đoạn vô văn cười gượng “Cho nên nói chúng ta thực may mắn nha, người xem nó chẳng phải đã tìm được sao?”

“Người sẽ không nghĩ tới vạn nhất tìm lầm nên làm cái gì bây giờ chưa?” Chung Minh nghiêng răng nói.

“Hắc hắc..... Này đi..... Ta đương nhiên nghĩ tới” Đoạn Vô Văn cười tiếp nói “Vô công Lâm Như Tình, ta còn không để vào mắt. Bất quá thật không dự đoán được sau lại bỗng nhiên bước ra một cái Lạc Dục..... Nhưng là..... Nếu hắc ở trước mặt người nói ra ước định như vậy thì sẽ không làm trò ở trước mặt người huỷ đi đồng ý.....”

“Vì cái gì” Chung Minh nhướn mi, không hiểu chút nào “Vì cái gì hắc sẽ không làm trò trước mặt ta huỷ đi đồng ý?”

Đương nhiên là bởi vì sợ người sẽ xem thường hắc — hắc hiện tại đã muốn từ từ bắt đầu chú ý đến ý nghĩ của A Minh, còn hơn lúc ở Phi Ứng bảo, tình cảm hắc tựa hồ lại càng rõ ràng một chút, cũng càng từng bước chỉ bắt quá.....

“Ách..... Ta nói A Minh” Đoạn Vô Văn cẩn cẩn dục dục hỏi “Người có hay không cảm thấy được Lạc Dục hắc có thể là nghĩ muốn hướng về phía người.....”

“Biết hắc muốn làm cái gì!” Chung Minh nổi giận đùng đùng mà cắt ngang trong lời nói “Nếu cái tên sắc lang biến thái về sau còn dám làm chuyện gì quá giới hạn, ta khiến cho hắc ném thử chút cảm giác ngũ tạng câu đốt!”

Ha hả a, này thật sự là quá tốt. Đoạn Vô Văn mừng rỡ, cũng ở một bên ngoác miệng cười, hắc hắc, Lạc Dục a Lạc Dục, người sẽ bị A Minh chán ghét, coi như là tự làm tự chịu, ai bảo người không thông suốt như vậy. Nào là dùng cách thức bất hảo, cứ một mực thích dùng sức mạnh tiếp cận đến bày tỏ tình cảm chính mình? Lúc này ai cũng không giúp được người..... Ha ha ha ha.....

Gặp Đoạn đại giáo chủ vừa một lần lâm vào vô thức, Chung Minh chỉ cảm thấy kì quặc, hôm nay người này đến tột cùng là xảy ra chuyện gì? Một hồi ngẩn người, một hồi vừa cười làm cho người ta sồn tóc gáy, có thể nào vừa rồi một nhát đâm kia liên lụy cả não cũng đâm hủy luôn?

“Này, người..... không có việc gì chứ?” Y không dám khẳng định hỏi.

“Đương nhiên không có việc gì” Đoạn Vô Văn ngẩng đầu ưỡn ngực mà vỗ vỗ. Vỗ phát này đúng phía vết thương hậu quả tự nhiên tự gánh chịu, nhất thời thiếu chút nữa khí tức tiêu tán, ngay lập tức ghé vào trên lưng Chung Minh nửa ngày cũng chưa tỉnh dậy.

“Khó trách.....” Cảm giác được nhiệt độ ấm áp phía sau, Chung Minh khước miệng dần dần nở một tia cười dịu dàng “Có lẽ Đại như vậy, chẳng trách người dưới quyền kêu là ‘thùng cơm’.....” (*ý nói anh chỉ biết ăn cơm mà chẳng có tích sự gì cả.*)

Cúi đầu trong tiếng gió nỉ non, theo vó ngựa nhấc cao, rất nhanh mà tiêu thất không thấy.

7. Chương 7

Hai mươi lăm tháng ba.

Buổi trưa.

Dương Châu.

Phân đà Nhật Nguyệt giáo.

Thiên thánh.

“A Minh, con cá này thực tươi ngon, người mau nếm thử một chút, ngô..... Đây nghe nói là thịt cua sư tử nấu rất khéo, còn có, đây là chim chắt xiu mại người ăn nhiều một chút.....”

“Được rồi.....” Đối với đồ ăn cùng điểm tâm như nước chảy ở trên bàn được đưa đến miệng mình, Chung Minh thực sự có chút không thể đáp ứng, liên tục xua tay nói, “Đủ rồi, ta tự mình ăn là được.....”

“A Minh, người với ta đâu phải người xa lạ?” Một bên mặt mày hớn hở giới thiệu thức ăn, một bên Đoạn Vô Văn càng không ngừng thay Chung Minh gấp đồ ăn, trơ mặt ra nói, “Chúng ta đã có loại quan hệ này, người còn có gì thẹn thùng nữa? Để ta uy người thật khỏe.....” (*để xxx ~*)

“Phốc.....” Suýt nữa đem ngụm canh trong miệng phun ra, Chung Minh bị sắc ho khù khụ, “Khụ khụ khụ khụ..... Người, người nói bậy bạ gì đó..... Quan, quan hệ gì.....” — vì cái gì người này mỗi lần nói chuyện phải như vậy thế?

“Quan hệ gì?” Đoạn Vô Văn lời lẽ mạch lạc hùng hồn nói, “Đương nhiên là quan hệ tình nhân, bằng không ngày trước khi ta bị thương người sao lại ở trên người ta khóc thê thảm như thế?”

“Cho dù là một bằng hữu bình thường bị thương, ta cũng sẽ tỏ vẻ quan tâm chút ít như thế.” Chung Minh hừ lạnh một tiếng, cự tuyệt thừa nhận. “Vả lại, ta có đáp ứng với kết giao với người sao? Hơn nữa,” nói đến tận đây, y đột nhiên nhớ tới cái gì, khuôn mặt thanh tú hơi hơi hiển lộ một màu đỏ hồng. “Ta khi nào thì khóc thê thảm? Người, người ít bịa đặt.....” Bởi vì trong lòng chột dạ, cho nên câu trước với câu sau cứ

như là muốn đánh nhau.

“Thật không?” Đoạn Vô Văn híp mắt, bản mặt chẳng có tí gì gọi là hảo ý trên dưới đánh giá Chung Minh, sau đó mới nói, “Được rồi, người nói không có thì không có, bắt quá.....”

“Bắt quá cái gì?” Chung Minh cảnh giác hỏi.

“Người vẫn không chịu đáp ứng theo ta —” Đoạn Vô Văn kéo dài giọng, lộ ra vẻ mặt ai oán, “Thật sự là làm cho ta thương tâm mà, rõ ràng ngày đó còn thực ôn nhu gọi ta là ‘Vô Văn’ nha.....”

“.....” Chung Minh đỏ bừng mặt, nghẹn nửa ngày mới cắn răng nói, “Đoạn Vô Văn, người không cần được một tác lại muốn tiến một thước!” — cũng chẳng biết là ai, mỗi ngày lấy lý do mình đang bị thương, không lúc nào là không thăm nghĩ động thủ động cước với người khác. Nếu người này cứ thành thành thật thật nằm trên giường hảo hảo nghỉ ngơi dưỡng thương theo lời mình thì mình sẽ không mệt như vậy, ít nhất mình có thể tạm thời thoát khỏi khối kẹo đường ngu bì này. Thoáng thở dài một hơi. Thế nhưng mà người này trừ bỏ ngày đầu tiên khi vừa tới nơi này coi như an phận, thời gian còn lại thì lại cố hết sức có thể để mang câu “Tử triền lạn đả, hồ giáo man triền” (*quần lấy gậy rớt, liều chết càn quấy*) phát huy vô cùng nhuần nhuyễn, cho nên, để phòng bị người nào đó cố ý quấy nhiễu tình dục, chính mình đã vài ngày không thể ngủ thư thư phục phục (*thư thái, thư sướng*) được.

“Ôi, miệng vết thương của ta dường như lại bắt đầu đau.” Thấy Chung Minh có chút uất giận, Đoạn Vô Văn nhăn châu xoay động, lập tức nhú mày che ngực lớn tiếng nói hừ hừ đứng lên. “Ngô..... Đau quá a!”

“Xứng đáng! Người đang bị thương còn không biết tốt xấu liền ăn một bàn đầy dầu mỡ.” Chung Minh vui sướng khi người gặp họa nói, “Biết thế nào là hậu quả của việc không nghe lời thầy thuốc chưa?” Miệng thì nói vậy nhưng mà động tác xem xét miệng vết thương của đối phương lại thập phần mềm nhẹ.

“Đúng đúng đúng,” Đoạn Vô Văn mừng rỡ đem nửa người dựa lên vai Chung Minh, thoải mái nhắm mắt, chỉ còn chờ ngón tay ôn nhuận thon dài của Chung thần y xoa ngực cho mình. “Ta về sau nhất định nghe lời.”

“Giáo..... Giáo chủ.....” Một trận bước chân dồn dập cùng một giọng nói thô to đánh vỡ mộng đẹp của Đoạn Vô Văn, một gã hán tử mặc hắc y nhanh nhẹn dừng mảnh vôi vôi vàng vàng chạy vào cửa.

“Chuyện gì?” Mắt thấy Chung Minh nhanh chóng rút tay, rồi sau đó lại bày ra vẻ mặt không có việc gì ngồi nguyên vị, Đoạn Vô Văn trong lòng không phải không có buồn nản, đối với thuộc hạ xui xẻo tự nhiên bừa bãi chẳng hay ho của mình không thể làm ra ánh mắt hòa nhã.

“Này..... Này.....” Bị giáo chủ nhà mình ánh mắt sắc bén bức ra một thân mồ hôi lạnh, hắc y hán tử cúi đầu lo sợ bất an hồi bẩm nói, “Khởi bẩm giáo chủ..... Ngoài cửa có một người..... tự xưng là..... phụ..... thân.....của Chung công tử.....”

“Phụ thân?” Đoạn Vô Văn mâu trung bỗng nhiên xẹt qua tia sáng thâm trầm lợi hại.

“Dạ, đúng vậy..... hần nói hần tên là Đỗ Tư.....” Hắc y hần tử giống như cũng không hiểu được vì cái gì phụ thân của “Chung” công tử lại họ “Đỗ”, hần hơi hoang mang nói, “Là Phạm đà chủ bảo thuộc hạ đi bẩm báo một tiếng.”

“Ngô.....” Đoạn Vô Văn trầm ngâm một lúc, quay đầu xem xét Chung Minh, “A Minh, người có thể gặp một người?”

“Đỗ Tư sao?” Đoạn đối thoại vừa rồi Chung Minh tất nhiên là nghe được nhất thanh nhị sở (*rõ ràng*), xem ra, việc gì tới thì cũng phải tới không thể tránh được, lúc này phải xem tín nhiệm của Đoạn Vô Văn với mình đến tột cùng có bao nhiêu. Nhưng mà, chính mình mới đến nơi này không bao lâu, người “phụ thân” này như thế nào lại tìm tới cửa nhanh như vậy? Huống chi, lúc trước người gọi là “phụ thân” này không phải đã đưa con của chính mình bán đi sao?

“Đúng vậy,” nghe Chung Minh gọi thẳng tục danh của Đỗ Tư, Đoạn Vô Văn tựa hồ cũng không có gì ngạc nhiên, chỉ thản nhiên gật gật đầu, “Nếu người nghĩ thấy những điều hần nói.....”

“Không,” chuyện tới bây giờ, cũng không có gì phải lảng tránh. Chung Minh ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt Đoạn Vô Văn. “Ta đi gặp hần.”

Phòng khách tiền viện.

Phạm Thông lẳng lặng đứng một bên, có chút dăm chiêu đánh giá nam nhân trước mắt. Lúc trước chính mình nghe lệnh giáo chủ đã sớm điều tra tỉ mỉ về “Chung Minh”, lúc này thật muốn nhìn xem kết cục của tên thiếu niên cự nhiên dám ở trước mặt giáo chủ nói dối như cuội, tự xưng là “Chung Minh”. Phạm Thông bên miệng kéo lên một mặt cười lạnh, lại liếc mắt một cái nhìn hần tử trung niên đang co quắp bất an ngồi ở hậu đường kia.

Đỗ Tư cúi đầu, khom mình đứng trong sảnh đường, một đôi con người toát lên dự vọng tham lam loạn đảo xung quanh. Tuy rằng không biết chủ nhân của ngôi nhà xa hoa này tột cùng là ai, bất quá nơi này đích xác đủ xa hoa khí thế, vừa vào cửa đã thấy một cây cột lớn chạm trổ, riêng trong phòng khách kia là một bộ bàn ghế sở chế bằng gỗ tử đàn giá trị nghìn vàng. Xem ra người kia quả nhiên không có nói sai, Mạt nhi (*tên này có nghĩa là kẻ hèn mọn*) lúc này xem như bắt được cá lớn rồi. Hắc hắc, không nghĩ tới tiểu tử kia ở nhà yếu đuối vô năng, bị chính mình coi là gánh nặng, là rác rưởi vô dụng sẽ có ngày cho lão tử hần tài vận lớn đến như vậy, thật cũng coi như cũng bỏ công nuôi y ít ngày.

“Mạt Nhi!” Nhìn thấy đứa con của mình cùng một gã thanh niên tuấn mỹ lộ ra điểm tà khí đồng thời bước vào thính môn, Đỗ Tư lúc này la lớn, trộm dùng sức nhéo một phen vào đùi mình, nước mắt nhỏ giọt rơi xuống. “Cha rất nhớ người a..... Ô ô ô ô.....”

“Từ từ, chờ một chút!” Chung Minh tay mắt lạnh lẽo lắc mình né khỏi cái “ôm nhiệt tình” của “phụ thân”, thuận tay đẩy một người nào đó bay nhanh như tấm ván gỗ.

“Ách.....” Đỗ Tư chỉ cảm thấy hoa mắt, đối diện chợt xuất hiện một khuôn mặt tươi cười tà mị, sợ tới mức ngay lập tức lui về phía sau ba bước, ngưỡng ngừng đem hai cánh tay vươn ra ôm đứa con thả xuống. “Mạt

Nhi,” quay đầu nhìn thấy Chung Minh trợn to hai mắt tò mò nhìn mình, Đỗ Tư miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, cật lực duy trì hình tượng hòa ái dễ gần, “Làm sao nhìn thấy cha lại không lễ phép như vậy, mới mấy tháng không gặp, chẳng lẽ không nhận ra cha?”

Xùy.

Chung Minh từ đáy lòng khinh thường bật cười. Vì đánh bạc mà con người ti tiện hèn hạ này đã đem đứa con mà chính mình sinh ra bán vào chỗ nước sôi lửa bỏng, căn bản không xứng làm một phụ thân. Chung Minh y sống trên đời khinh thường nhất chính là loại lãnh huyết vô tình này, tiểu nhân tham lam nịnh bợ.

“Xú tiểu tử!” Nhìn thấy ánh mắt khinh miệt của Chung Minh, Đỗ Tư giận tím mặt, đứa con luôn luôn khúm núm với mình, cho tới bây giờ cũng không dám có một điểm phản kháng giờ phút này cư nhiên dám lấy loại ánh mắt này trừng mình, phải chăng là vết sẹo đã quên đau (*ý nghĩa của câu là phải chăng đã quên đòn roi*)? Hắn lúc này huy quyền mạnh đánh xuống mặt Chung Minh, chuẩn bị làm cho đứa con không nghe lời hảo hảo nhớ lại một chút cái gì gọi là sợ hãi.

“Dừng tay!” Mắt phượng trong sáng thanh minh chớp động sát khí, theo một tiếng quát, Đoạn Vô Văn lắc mình ngăn trước mặt Chung Minh, một phen ngăn lại cánh tay Đỗ Tư đã đi được nửa đường, một bên chậm rãi vận kinh, một mặt ngoài cười nhưng trong không cười nói, “Họ Đỗ kia, bản giáo chủ không đem người trực tiếp đá ra khỏi cửa là do xem xét quan hệ của người với A Minh, người nếu dám động đến một ngón tay của y, đừng trách ta trở mặt vô tình.”

“Ôi..... Đau quá! Tiểu, tiểu nhân biết sai..... tái cũng không dám ... nữa.....” Cánh tay bị Đoạn Vô Văn bắt lấy như có vạn con kiến gặm cắn, làm Đỗ Tư đau đến nhe răng trợn mắt, liên tục xin khoan dung.

“Biết sai là tốt rồi.” Đoạn Vô Văn vừa lòng thu tay lại, vỗ vỗ vai Chung Minh, cười đến vẻ mặt cảnh xuân sáng lạn. “A Minh, thật có lỗi, vô lễ với cha người.”

“Không quan hệ, hắn không phải cha ta.” Đánh chết ta cũng sẽ không nhận loại con bạc khi thiện phạ ác (*gây khó dễ cho người thiện lương nhưng lại cúi mình sợ hãi trước cái ác*) này làm “cha” — Chung Minh thề thốt phủ nhận. “Ba ta..... ách, ta là nói..... cha ta vài năm trước vì bệnh cũ tái phát mà đã tạ thế.” Ưc khởi năm đó cha mẹ đối chính mình yêu thương, đột nhiên chia ly đầy bi thương, Chung Minh trong lòng bỗng nhiên nảy lên một cổ ưu thương cùng tưởng niệm.

“Tiểu súc sinh! Dám trù cha người..... ” Nổi trận lôi đình, mắng được nửa câu mới vội vàng tỉnh ra, Đỗ Tư cuống quýt liếc nhìn Đoạn Vô Văn, thấy đối phương cũng không có ý động thủ, lúc này mới an tâm.

“Khụ, khởi bẩm giáo chủ, ” Phạm Thông ở một bên ho khan một tiếng, “Về thân thể của ‘Chung công tử’, theo mật lệnh của giáo chủ, thuộc hạ đã phái người tìm hiểu rõ ràng, xác thực Đỗ Tư là thân sinh của công tử, không thể nghi ngờ.”

“Nga?” Đoạn Vô Văn chớp chớp, mắt đảo qua, “Thiên chân vạn xác?” (*chính xác tuyệt đối*)

“Thiên chân vạn xác, tuyệt không thể sai.” Phạm Thông ngữ khí khẳng định, “Thuộc hạ có thể lấy đầu đảm bảo.”

Trong sảnh bỗng nhiên một mảnh yên lặng.

“A Minh.....” Một lúc lâu sau, Đoạn Vô Văn mới quay đầu nhìn về phía Chung Minh, “Người.....”

“Ta nếu nói ta không nói dối, người có tin không?” Không chút lùi bước nghênh đón ánh mắt của Đoạn Vô Văn, Chung Minh một chữ lại một chữ nói, “Ta hiện tại mới biết được, nguyên lai cho tới bây giờ người vẫn không tin tưởng ta.” Y cắn răng, lưng ưỡn thẳng – đến tận giờ khắc này y mới hiểu được, chính mình trên thế giới này vẫn như cũ, là cô độc một mình.

“Không phải!” Ánh mắt của thiếu niên không kịp che dấu phần nộ cùng đau xót, làm cho Đoạn Vô Văn cảm thấy vết thương vừa mới khỏi lại bắt đầu ần ần đau, hấn vươn tay ra, lại bị Chung Minh hung hăng gạt bỏ. “A Minh –”

“Những lời ta nói đều là thật. Nếu người không tin, ta đây cũng chẳng thể nói gì hơn.”

Thiếu niên với ánh mắt lạnh lùng xa cách làm cho Đoạn Vô Văn nôn nóng không thôi, cũng chẳng chấp nhặt nơi chốn đông người, chạy tới vài bước đem thiếu niên không chịu hợp tác ôm vào trong lồng ngực của chính mình.

“A Minh, A Minh, người nghe ta giải thích!”

“Có cái gì phải giải thích?” Chung Minh cười lạnh, trong lúc giây dựa khuỷu tay đánh thật mạnh lên ngực phải của Đoạn Vô Văn. “Người dám nói người không phải người điều tra ta?!”

“Ngô.....” Trong nháy mắt cơn đau từ ngực phải truyền đến làm Đoạn Vô Văn hít một ngụm khí lạnh, nhất thời ôm ngực gập người vì đau.

“.....” Trong sâu thẳm đôi mắt đen lầy đột nhiên xẹt qua một đạo cảm xúc đau đớn, Chung Minh dùng hết toàn lực gắt gao xiết chặt hai đấm mới có thể khống chế được chính mình không vươn tay đi.

“Lớn mật!” Phạm Thông nổi giận quát một tiếng, người đã di chuyển.

“Tiểu Phạm.” Đoạn Vô Văn khóe mắt lóe lên gai lạnh, Phạm Thông lập tức cúi thấp đầu xuống.

“..... A Minh, ta thực sự đã ra lệnh xác thực thân phận của người.” Đoạn Vô Văn dựng thẳng thắt lưng, nghiêm mặt nói, “Nhưng đó là ngay hôm sau khi chúng ta vừa nhận thức, thời điểm đó, người vẫn đề phòng ta, không phải sao? Còn có,” hấn càng nói càng lớn tiếng, “Người đã quên lúc trước người đã làm gì với ta?”

“Ách..... Này..... Đường như là có.....” Hồi tưởng lại lúc đầu chính mình từng vì muốn thoát khỏi Đoạn Vô Văn mà âm thầm hạ độc, Chung Minh không khỏi có chút xấu hổ. Chẳng lẽ..... Ta thật sự trách lầm hử? Tự hỏi mình như vậy, cơn tức lập tức tiêu tan, đôi mắt lén lút liếc nhìn khuôn ngực bị băng bó kia, con người đầy mặt ủy khuất kia, Chung Minh gãi đầu bắt đầu giả ngu. “Ha hử a..... Cái kia.....thật ngượng ngùng..... Ha hử.....”

“Biết là nghi oan người tốt chưa?” Đoạn Vô Văn rút cục buông được trái tim đang treo lơ lửng trên không trung xuống, khôi phục dáng vẻ giả hoạt cùng lông bông hết sức của ngày thường, nhân cơ hội nhéo ... cằm Chung Minh một cái, mê đắm nói, “Bất quá chỉ cần người ngoan ngoãn theo bản công tử, bản công tử chẳng những sẽ không trách tội người, mà còn sẽ cho người hưởng vinh hoa phú quý vô cùng.”

“.....” Lời kịch hảo vọng về, mấy “đứa trẻ” hư thích làm hái hoa công tử đi cường thường dân nữ tựa hồ mỗi lần đều dùng lời mở đầu như vậy — Chung Minh không biết nên khóc hay nên cười, trừng mắt nhìn Đoạn Vô Văn, nhất thời nổi lên cảm giác vô lực, không biết nên nói cái gì mới tốt.

“Vị công tử này nói chính là,” Đỗ Tư ở một bên liêu lĩnh tiếp cận hai người, lộ ra vẻ mặt nịnh nọt, tươi cười gật đầu đồng ý “hộ”, một lòng mong chờ có thể nhờ đứa con của mình mà trèo cao. “Mạt Nhi, người đáp ứng đi.”

“Ai là ‘Mạt Nhi’?” Chung Minh nhướn cao lông mày, “Ta hiện tại nói rõ ràng cho người hay, bổn thiếu gia từ khi sinh ra liền mang họ ‘Chung’ danh ‘Minh’, cùng Đỗ gia người nửa điểm can hệ cũng không có.”

“Người.....” Đỗ Tư đang định gờ nắm tay lên, lại nhìn thấy trong mắt Đoạn Vô Văn chỉ có một chút hàn quang đã sợ tới mức buông hai đấm, ngược lại ôm đầu khóc dầm dề kêu rên. “Lão thiên gia..... Đỗ Tư ta thật sự là mệnh khổ a..... Cư nhiên sinh ra cái loại quên nguồn quên gốc này, thật là hỗn, ách.....” Tiếp nhận ánh mắt cảnh cáo của người nào đó, Đỗ Tư đem lời nói đang chực tuôn khỏi miệng nuốt trở lại, tuôn ra một trận tiếng khóc chói tai kinh thiên động địa. “Ô ô ô..... Liệt tổ liệt tông Đỗ gia, ta thực xin lỗi các người a.....”

“Tiểu Phạm.” Đoạn Vô Văn trên mặt thần sắc bất động.

“Có thuộc hạ.”

“Ta mệt mỏi.”

“Vâng” Phạm Thông ngậm hiếu, quay ra phía ngoài thiên thính nhẹ nhàng vỗ tay. “Người đâu, tiễn vị Đỗ gia này ra khỏi phủ.”

“Ta không đi..... các người không thể như vậy.....hỗn đản..... buông..... các người còn có vương pháp không.....” Không đợi Đỗ Tư nói cho hết lời, cửa phòng đã xuất hiện hai gã người vạm vỡ, lập tức túm lấy người đang không tình nguyện lôi ra khỏi cửa tiền thính. Một lát sau, tiếng kêu gào mắng chửi xa xa truyền đến dần dần tiêu tán, không còn nghe thấy nữa.

“A Minh,” Đoạn Vô Văn ngáp một cái thật to, lười biếng nói, “Người tạm thời không muốn về nhà, vậy lên giường bồi bản giáo chủ hảo hảo nghỉ ngơi trong chốc lát đi.”

“..... Hảo.” Chung Minh nghe vậy giật mình, trong ánh mắt tràn ngập nghi hoặc cùng tìm tòi nghiên cứu của Phạm Thông, thản nhiên để Đoạn Vô Văn nắm tay cùng nhau ra khỏi đại sảnh.

“Ta có lời phải nói với người.” Vừa tiến vào phòng ngủ trang hoàng xa hoa, Chung Minh liền bỏ tay Đoạn Vô Văn ra, nghiêm trang nói.

“Ta hiểu.” Đoạn Vô Văn trấn an vỗ vỗ lưng y, mỉm cười nhìn ngắm thiếu niên có phần gầy yếu nhưng ánh mắt vạn phần kiên định. “Ta đoán, người đại khái có một đoạn chuyện xưa phải kể, đúng không?”

“Ngô.....” Chung Minh nghiêng đầu trầm ngâm một trận, suy tư nói, “Kỳ thật cũng không thể nói là chuyện xưa, chẳng qua..... Nhưng thật sự có điểm không thể tưởng tượng được.”

“..... Được rồi.” Đoạn Vô Văn dù vẫn dáng vẻ ung dung muôn thuở thoải mái dựa vào chiếc ghế bằng gỗ đàn hương, bày ra một dáng vẻ chăm chú lắng nghe. “Ta đáp ứng người, ta sẽ bình tĩnh đến khi nghe xong.”

“..... Chuyện này.....” Do dự hồi lâu, Chung Minh tâm tình bất an tự thuật chuyện chính mình trượt chân rơi vào thời đại kỳ lạ này. “..... Nói gọn lại, thật sự chuyện là như vậy.” Nói xong, đầu của thiếu niên vẫn chưa chịu ngẩng lên.

Trong phòng một mảnh yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng gió thổi cành lá xào xạc ngoài cửa sổ.

“..... A Minh.” Một giọng nói trầm thấp vang lên trên đỉnh đầu thiếu niên vẫn đang thủy chung cúi đầu.

“Cái, cái gì?” Chung Minh nhìn chằm chằm khuôn mặt dày rộng trước mặt lắp bắp hỏi, thực sự không muốn nhìn thấy khuôn mặt khinh bỉ của đối phương — dù sao, loại chuyện bất khả tư nghị như vậy, nếu không tự mình trải qua, thì tuyệt đối không thể tin.

“Phốc, ha ha ha ha.....” Phía trên bỗng nhiên truyền đến một trận tiếng cười đến là buồn cười, làm cho Chung Minh vừa tò mò vừa khó hiểu ngẩng đầu lên nhìn

“Vù vù hô..... Ta lần đầu tiên thấy..... bộ dáng người vợ nhỏ của người..... ha ha ha.....nhìn thật thú vị..... thật sự là rất đáng yêu.....” Đoạn Vô Văn ôm bụng cười đến không dựng nổi thất lưng.

“Không được nói ta ‘đáng yêu’! Người, đồ hồn trưởng vương bát đản! Ta đánh người!” Chung Minh giờ nắm tay uy hiếp về phía người đang cười lăn cười bò đến không còn hình tượng kia, không biết làm sao, cảm giác sợ hãi trong lòng cũng đã chạy trốn chết đi đâu mất, bên môi không tự chủ được gợi lên một mặt cười như có như không dần dần lan rộng, cho nên cả khóe mắt đuôi mày đều thoải mái cong lên.

“A minh,” Đoạn Vô Văn bỗng nhiên dừng cười, dùng một loại ánh mắt chuyên chú nhìn làm cho da đầu Chung Minh có điểm run lên dưới ánh mắt nhiệt tình đang nhìn y ấy, “Còn nhớ rõ ước định của chúng ta không? Ta tin tưởng người sẽ không vi phạm nó.”

“Ước định?” Chung Minh trừng mắt nhìn, đột nhiên nhớ lại.

— từ giờ trở đi, ta không bao giờ... ở trước mặt người giả dối, vô luận người hỏi ta cái gì ta đều ăn ngay nói thật. Đương nhiên, người cũng giống thế phải tuân thủ ước định này, vô luận ta hỏi người cái gì người cũng không thể giấu diếm ta.....

“Cám ơn.” Chung Minh tự đáy lòng nói. Bắt đầu từ sau ước định này, phạm khi hai người còn cùng một chỗ, Đoạn Vô Văn không còn đeo mặt nạ dối trá chường mắt kia nữa. “Ta đáp ứng người.”

“Cái gì?” Lời này làm cho người nào đó không hiểu ra làm sao cả, vẻ mặt làm ra cái dấu chấm hỏi.

“Chúng ta kết giao đi.” Chung Minh đột nhiên kiễng chân, thân thủ một phen dưới kéo trên sờ cổ nam nhân đang dần mặt ra, đem môi của chính mình lướt nhẹ qua cánh hoa của đối phương, cười tủm tỉm nói, “Bộ dạng người ngẩn người thực ngu.”

“..... Thật tốt quá! Người cuối cùng cũng đáp ứng rồi!” Đoạn giáo chủ sau khi phục hồi tinh thần lập tức ôm chầm lấy thiếu niên vừa chính thức xác lập quan hệ với mình, nhảy nhót như điên. “Ta biết mà, đối với bản giáo chủ phong lưu phóng khoáng tiêu sái xuất chúng như ta đây cả ngày ôn nhu sẵn sàng thành thực tin cậy tuyệt thế nhân tài lại có ai có thể không động tâm? Hắc hắc hắc, người quả nhiên là thích ta.....”

— thật sự là tự đại đến buồn nôn. Chung Minh bĩu môi, không kiên nhẫn nói: “Nếu người còn muốn tiếp tục ngồi đây mà mê sảng, thứ cho ta đây không phụng bồi.”

“A Minh,” Đoạn Vô Văn rất nhanh kết thúc màn tự biên tự diễn, hai tay xấu xa xoa xoa hai má hoạt nộn của thiếu niên (*non mềm trơn láng*), dùng ngữ khí mềm nhẹ dụ dỗ nói, “Chúng ta lại một lần nữa, thế nào?” Nói xong, khẩn cấp cúi đầu.

“Ngô.....” Chung Minh còn không kịp biểu đạt ý kiến, môi đã bị Đoạn Vô Văn bịt kín, chiếc lưỡi ẩm ướt xảo trá rất nhanh tách ra hai cánh môi, công khai xâm nhập vào khoang miệng ướt át, quấy nhiễu một hồi long trời lở đất. Kịch liệt động tình, hôn môi nồng nhiệt làm hai người đều có điểm không thở được, Chung Minh thở hồng hộc, mơ mơ màng màng bị sắc lang nào đó chủ mưu đã lâu không cố ý mà cố tình áp lên chiếc giường lớn mềm mại.

“Uy..... người dừng..... chờ một chút.....”

“Hừ..... A Minh..... nhượng ta.....”

“Chờ..... ngô.....”

“A..... tay người đang sờ na..... Uy, họ Đoàn kia, ta nói là người chờ một chút!”

Ba.

Theo thanh âm thanh thúy của một cái tát, hết thấy lại một lần nữa yên lặng.

“Ngô..... A Minh, nhĩ người hảo độc ác.....” Ôm lấy một bên má sưng đỏ, Đoàn Vô Văn không tình nguyện ngồi dậy — rốt cuộc vẫn là một đứa nhỏ, lực tay lại chẳng nhỏ chút nào. “Chỉ là người không nguyện ý thôi, cần gì phải đánh người? Thật Bạo lực quá đi.”

“.....” Đối với lời buộc tội như thế, Chung Minh có cảm giác rất muốn hỏi trời xanh a, y chậm chạp sửa sang lại quần áo của mình vừa nãy bị người nào đó xả khai, trong tiếng nuốt nước bọt của người nào đó, trước tầm mắt tràn đầy tiếc hận của người nào đó, kéo lại vạt áo, thắt lại đai lưng, sau đó dụng lực kéo cái lỗ tai của Đoàn Vô Văn, lấy hơi hết một tràng như đâm toạc cả núi cả sông. “NGƯỜI KHÔNG CÓ ĐẦU ÓC HAY KHÔNG CÓ LỖ TAI HẢ? BẢO NGƯỜI DỪNG NGƯỜI KHÔNG DỪNG LẠI CÒN COI TA NHƯ KẸ XẤU XA ĐỘC ÁC MÀ CÁO TRẠNG! LOẠI NGƯỜI BỊ TÌNH DỤC LÀM CHO PHÁT CUỒNG NHƯ NGƯỜI DÙ BỊ ĐÁNH THÀNH ĐẦU HEO CŨNG KHÔNG AI THƯƠNG HẠI! VỪA MỚI KẾT GIAO NGƯỜI ĐÃ MUỐN NHẢY CỐC ĐẾN BA BẠC? TA CÓ NÓI MUỐN LÀM VỚI NGƯỜI SAO? HỖN ĐẢN SẮC LANG! HẢO HẢO DỪNG CÁI ĐẦU TRƯ CỦA NGƯỜI NGẤM NGHĨ LẠI XEM TỐT CÙNG LÀ AI CÓ LỖI RỒI HÃY NÓI CHUYỆN VỚI TA!”

“Phải..... Là ta sai.....” Trần oanh tạc như sấm sét xuyên thẳng qua óc làm Đoàn Vô Văn có chút choáng váng, tới bây giờ không nghĩ rằng thiếu niên thoải mái hoạt bát lại có mặt cường hãn như vậy, tính tình quả thật không thể chống đỡ được, xem ra về sau chính mình vẫn là ít làm y sinh khí thì tốt hơn. “Vậy..... chúng ta khi nào thì có thể làm.....” Hắn thật cẩn thận hỏi.

“.....” Chung Minh bó tay ngửa mặt lên trời cho hắn một cái xem thường, người này mặt dày vô sỉ tuyệt đối là trời sinh bất trị, sau này muốn uốn nắn lại là không có khả năng.

“A Minh” lộ ra vẻ mặt đáng thương hề hề, cánh tay Đoàn Vô Văn lần thứ hai bò lên thắt lưng Chung Minh, xấu xa nói, “Ta mệt mỏi, cùng ta nằm nghỉ một chút đi.”

Thật là cái tên ưa làm nũng mà — Chung Minh không biết làm sao nằm xuống bên cạnh người nào đó, lập tức bị ủng vào một cái ôm ấm áp, đem cằm tựa lên sườn vai của Đoàn Vô Văn, Chung Minh thoải mái mà trở mình, xuân phong ấm áp của buổi trưa muộn làm cho người ta buồn ngủ.

“Ngô.....” Chung Minh mắt nhắm mắt mở ngáp nho nhỏ, mơ hồ nói, “Đúng rồi, có một việc.....”

“Chuyện gì?” Ôm thiếu niên sát vào lồng ngực, Đoàn Vô Văn ngữ thanh ôn nhu.

“Chính là..... người vì cái gì..... không cho Phạm Thông biết..... Hắn không phải..... cánh tay đặc lực của người sao.....”

“Trên giang hồ có rất nhiều việc người không thể hiểu, có đôi khi người bị mất mạng chính dưới lưỡi đao của kẻ trung thành và tận tâm với người nhất.” Thuận tay thay Chung Minh vén mấy sợi tóc chảy xuống bên tai, Đoạn Vô Văn nhẹ giọng mà kiên quyết nói, “Bất quá ta cam đoan, một ngày nào đó, ta nhất định sẽ hết thấy mọi thứ nói cho người biết, A Minh.”

“Ngô..... nói phải..... giữ lời.....”

“Hảo.”

“.....” Lặng lặng đợi một lúc lâu, không hề nghe thấy thanh âm của Chung Minh nữa, cúi đầu nhìn, Đoạn Vô Văn không khỏi bật cười – khuôn mặt gầy yếu của thiếu niên dán vào ngực mình, đôi mắt ngày thường trong trẻo hữu thần bây giờ đang khép hờ, lông mi thật dài cong cong tạo thành một cái bóng nhỏ dưới mắt, cả người sớm đã nặng nề ngủ.

“Thật chẳng có cảnh giác gì cả.....” Thở dài một tiếng thoáng mang theo sự nịch, mềm nhẹ hôn lên cái trán trắng nõn của thiếu niên, đôi tay thon dài của Đoạn Vô Văn gắt gao bao lấy thân thể mềm dẻo trong lồng ngực, khóe miệng mang theo một tia tươi cười thỏa mãn, chậm rãi khép mắt.

8. Chương 8

Hai mươi sáu tháng ba.

Giờ Thìn (7h-9h sáng).

Đoạn Vô Văn sớm đã rời giường ra trước viện luyện công, phát hiện thân thể mình đã chẳng còn trở ngại, không khỏi thần phục công phu điều chế được của A Minh, sau đó lại đến Phi Vân đường nghe báo cáo thám thính tình hình Đồ gia của Phạm Thông, liền lão đạo cuồng quát quay về phòng ngủ, tính toán xem xem thiếu niên đêm qua bị mình liều chết ép buộc mà miễn cưỡng ngủ cùng giường đã dậy chưa, rồi cùng đi dùng đồ ăn sáng. Không biết tại sao gần đây chỉ cần tưởng tượng đến khi thiếu niên ánh mắt sáng ngời hơi hơi nhếch khóe miệng, trái tim mình sẽ không còn chịu đựng được mà đập loạn, giống như một đứa nhỏ đến kì xuân (*aka phát dục* :”>), thật sự khó vượt qua.

“A Minh”. Khinh thủ khinh cước đẩy cửa ra, nhưng lại thấy phòng trống trải, chăn nệm trên giường đã được xếp lại gọn gàng, người lại chẳng thấy tung tích. Kỳ quái, chẳng lẽ lại chạy đi nghiên cứu hoa hoa cỏ cỏ trong viện? Đoạn Vô Văn cào cào đầu, lẳng lặng đóng cửa, xoay người xuống lầu chuẩn bị đi tìm người.

Chung Minh đứng một chỗ nhìn căn nhà gỗ đã thật cũ trước mặt, thò đầu mà nhìn, đáy lòng tràn ngập tò mò. Từ khi tới phân đà này, phía trước phía sau đã tham quan hết một lần, nhưng cho tới bây giờ vẫn không hề phát hiện ra nơi này — không nghĩ tới trong cánh rừng rậm rạp sau hậu viện này lại giấu kín một căn nhà bằng gỗ cổ quái. Phòng ốc nhìn thật chắc chắn, nhưng mà cửa sổ lại đóng chặt, từ bên ngoài nhìn vào chẳng thấy cái gì cả.

Vòng đi vòng lại mấy vòng, Chung Minh quyết định đi vào tham quan một chút, dù sao Đoạn Vô Văn cũng không nói là mình không được đi vào nơi này, hơn nữa nói không chừng nơi này chỉ là một cái nhà kho dùng để vất mấy thứ đồ lặt vặt linh tinh thôi. Y đi đến trước cánh cửa, dụng lực đẩy ra cánh cửa kiểu dáng cổ xưa, “chi nha” một tiếng, tự nhiên cửa lại không bị khóa, theo một tiếng động kia mở ra.

Cả căn phòng rất sạch sẽ trang nhã, bên trong bày biện rất đơn giản, vền vền chỉ có một cái bàn, một cái ghế, một cái giường và một cái bàn trang điểm của phụ nữ. Trên bàn trang điểm còn có một cái gương đồng được lau chùi sáng bóng, sàn nhà bằng gỗ cũng rất sạch sẽ, chứng tỏ là có người thường xuyên quét tước. Trên bàn còn có một bông hoa bằng ngọc tinh xảo, bông hoa năm cánh, năm cánh ấy được khảm nạm bằng đá quý màu sắc riêng biệt, nụ hoa là một viên trân châu đặc biệt lớn, ẩn ẩn phát ra ánh sáng nhàn nhạt. Chung Minh mặc dù đối với châu bảo không mấy hiểu biết, nhưng vừa nhìn đã biết đó là món đồ vô giá, phi thường quý giá. Chuyển mắt xem xét, thấy bông hoa nằm trên hai thư quyển, tò mò cầm lên lật lật, không khỏi vừa mừng vừa lo. Một thư quyển hướng dẫn kỹ xảo châm cứu, một quyển khác là hướng dẫn cách dùng được như thế nào cùng với phương pháp phân biệt độc được và thuốc giải. Bên trên còn có hình vẽ, trong thư quyển có nhắc đến mấy loài động thực vật Chung Minh mới chỉ nghe qua, có khi còn là mới nghe thấy lần đầu. Đang cầm một thư quyển giá trị như thế, Chung Minh thích muốn chết, hưng phấn đến chút nữa không đứng lên được, vội vàng muốn tìm Đoạn Vô Văn bàn chuyện mượn đọc một chút, lập tức buông thư quyển trong tay, quay người vội vàng chạy ra.

“Ôi!” Mới chạy được vài bước đã va phải một người, Chung Minh vuốt vuốt cái mũi bị đập đến phát đau, ngẩng đầu lên. “Oa!” — một đại hán một mắt thân hình cao lớn như cột sắt phải hơn một thước chín, vẻ mặt hung tợn đang nhìn mình.

“Thực xin lỗi.” Tuy rằng trong lòng có điểm sợ hãi, Chung Minh vẫn rất lễ phép nói ra lời ấy đấy, dù sao cũng là do mình kích động mà không nhìn trước nhìn sau, nói thế nào đi nữa, đối phương không sai.

“.....” Đại hán một mắt có chút ý kinh ngạc giương lên đôi lông mày rậm, giống như là không ngờ được nam hài gầy yếu này lại không bị bề ngoài dữ tợn của mình dọa ngất, cự nhiên còn mở miệng cùng mình nói chuyện.

“Đại thúc,” thật cẩn lui lui lui về phía sau, Chung Minh thử thăm dò nói, “Nếu không có việc gì, ta..... đi trước nha.”

“Chờ một chút.” Người nói kia không phải là đại hán đứng trước mặt, mà là một người khác.

Nghe thanh âm đó, Chung Minh không khỏi nhẩn mày.

“Lá gan thật là lớn a.” một người đang đứng dưới gốc cây liễu xa xa chớp chớp mắt nhìn, mang theo vẻ mặt vui sướng khi người khác gặp họa. “Người có biết căn nhà gỗ kia là nơi như thế nào? Vậy mà lại có can đảm tự tiện bước vào.”

“Nơi như thế nào?” Chung Minh khó hiểu hỏi, trong lòng thầm than thật chẳng hay ho, mới sáng sớm ra đã gặp phải “thùng cơm” mình không vừa mắt nha. “Ta vì cái gì không thể vào?”

“Nơi đó là mật thất của giáo chủ, nghiêm cấm bất luận kẻ nào ra vào.” Phạm Thông hừ lạnh, hắc liếc liếc đại hán một mắt vẫn thủy chung không lên tiếng, một chữ một chữ nói, “Trừ bỏ người hầu cận vẫn ra vào quét tước hàng ngày, người nào cố ý tiến vào căn nhà gỗ đó, giết không tha – ngay cả bản đà chủ đây cũng không phải ngoại lệ.”

“Thật không?” Chung Minh bán tín bán nghi, “Vì cái gì Đoạn Vô Văn chưa bao giờ nói với ta việc này?”

“Làm càn!” Phạm Thông trầm giọng quát lớn, “Chỉ là một nam sủng mà dám gọi thẳng tục danh của giáo chủ! Việc này nếu bị giáo chủ biết được, người.....”

“Hắn đã sớm biết rồi a.” Chung Minh chẳng hề để ý nói, “Ta luôn luôn xưng hô với hắn như vậy, hắn cũng chẳng phản đối a.”

“Ách.....” Phạm Thông nhất thời ngốc lảng, “Thật sao?”

“Đương nhiên là thật mà.” Chung Minh buồn cười ngấm ngấm bộ dáng hắn sững sờ, “Ta lừa ngươi để làm gì chứ?”

“..... Không nghĩ tới.....” Một lúc lâu sau, Phạm Thông phun ra một hơi thật dài, “Bất quá,” ánh mắt sắc bén của hắn lại hướng về Chung Minh, “Cho dù giáo chủ sủng ngươi như thế nào đi chăng nữa, ngươi biết kết cục của việc vào mật thất này không?”

“Không biết.” Chung Minh thành thật trả lời.

“Nữ nhân kia cũng giống ngươi, trước đó cũng chiếm được cảm tình của giáo chủ.” Phạm Thông chậm rãi nói, “Đáng tiếc, chỉ vì nàng thị sủng sinh kiều (*được sủng ái mà kiều ngạo*), chẳng những biết rõ còn cố phạm, tự tiện vào cấm địa, bị bắt quả tang còn dám can đảm xin giáo chủ mang châu báu trong phòng ban cho mình.....”

“Sau đó như thế nào?” Nghe những lời ấy, trong lòng Chung Minh không kìm được dâng lên một cỗ tư vị ề ề, khó có thể ức chế.

“Ta đoán,” Phạm Thông nghiêng ngẫm ngó ngó thiếu niên vẫn bình tĩnh đứng trước mặt, lắc đầu nói, “Ngươi sẽ không muốn biết nàng đã chết như thế nào.”

“Nàng đã chết?” Chung Minh đột nhiên cả kinh, “Là Đoạn Vô Văn giết nàng?”

“Tuy rằng giáo chủ không tự mình động thủ, bất quá là chính miệng giáo chủ hạ lệnh.” Phạm Thông vừa lòng nhìn sắc mặt thiếu niên dần trở nên trắng bệch, “Chà chà, chết kiểu ấy thì còn tàn khốc hơn tự tay giết nàng đến mấy trăm lần.”

“A Minh!” Đoạn Vô Văn tìm nửa ngày không thấy bóng dáng tình nhân rốt cục nhớ tới nơi cấm địa này, trong lòng biết không ổn rồi, vội vàng chạy tới, điều thấy đầu tiên lại là khuôn mặt tái nhợt của thiếu niên. “Người làm sao vậy?”

“Ta không sao.” Chung Minh cắn chặt răng, ngẩng đầu nhìn thoáng qua ánh mắt của Đoạn Vô Văn. “Ta vừa vào căn nhà gỗ kia.”

“Người đã vào?” Đoạn Vô Văn hơi ngần ra, tiện đà vỗ vỗ đầu, “Ta suýt quên mất, mấy ngày hôm trước nên nói cho của người biết, A Minh,” hắn coi như không có việc gì dặt tay Chung Minh. “Ta có hai quyển sách nghĩ muốn tặng cho người.”

“Cái, cái gì?” Đối mặt với khuôn mặt hiền lành tươi cười ngoài dự đoán của mình, Chung Minh đã nghĩ sẽ tiếp nhận cơn giận lôi đình của người nào đó bấy giờ mở to hai mắt. Về phần Phạm Thông ở một bên, cảm sắp rút xuống rồi.

“Ách thúc, mở cửa.” Đoạn Vô Văn một đường phân phó, ánh mắt lợi hại như đao phong đâm chọc toàn bộ trên dưới tên họ Phạm, “Tiểu Phạm, việc ta giao cho người xử lý người đã làm tốt hết rồi sao? Nếu nhân hạ như vậy, không bằng xuất môn đi dạo vài vòng đi.”

“Vâng” nhanh chóng thu lại vẻ mặt khiếp sợ, Phạm Thông khom người thi lễ, vội vàng cáo lui. “Thuộc hạ lập tức đi làm việc.”

“Hừ.” Nhìn thân ảnh Phạm Thông đang di xa dần, Đoạn Vô Văn hừ lạnh một tiếng, nắm chặt tay Chung Minh, quay đầu cười nói, “A Minh, chúng ta cùng vào tham quan một chút.”

Đại hán một mắt mở ra cánh cửa nhỏ, lẳng lặng canh giữ ngoài phòng. Chung Minh chậm chậm đi theo Đoạn Vô Văn vào phòng, nội tâm tràn ngập nghi hoặc.

“Nơi này là địa phương nào vậy? Vì cái gì người không cho người khác tiến vào?”

“Nơi này là nơi nương ta đã sống, cũng là chỗ mai táng hài cốt của nàng.” Đoạn Vô Văn lời kéo tay Chung Minh đi vào phòng giữa, “Không cho người khác tiến vào là không muốn người khác quấy rầy nương ta.”

“Mai táng hài cốt?” Chung Minh kinh ngạc nói, “Người là nói..... Nương của người chôn tại chỗ này?”

“Đúng vậy.” Đoạn Vô Văn thần sắc có chút ảm đạm, “Nương ta mất lúc ta mới tám tuổi, trước lúc nàng lâm chung dặn dò Thượng Quan thúc thúc nhất định phải đem thi cốt của nàng ở dưới nơi nàng đã sống, bởi vì nàng không muốn quay về tổng đà, cũng không muốn gặp lại cha ta.”

“..... Vì sao?” Cảm nhận được đáy mắt đối phương truyền đến ưu thương nhân nhật, Chung Minh một bên nắm chặt tay Đoạn Vô Văn, một bên nhẹ giọng hỏi.

“Cha ta trời sinh tính phong lưu đa tình, tuy thân chưa lập gia đình, tình nhân lại khắp thiên hạ — nương ta cũng là một trong số đó. Bất quá nương ta là người tâm cao khí ngạo, sau khi biết được bản tính của cha ta, liền kiên quyết cùng hấn chia tay. Cho dù lúc ấy thân đã mang thai, nàng vẫn kiên quyết ly khai cha ta.”

“Vậy người.....”

“Hồi nhỏ ta chưa từng gặp qua cha ta, cũng không biết cha ta đến tột cùng là ai, khi đó võ công của ta đều là nương dạy. Sau đó, Thượng Quan thúc thúc tìm đến nàng.....”

“Thượng Quan thúc thúc là ai?”

“Thượng Quan thúc thúc danh gọi Thượng Quan Tranh hộ pháp của Nhật Nguyệt giáo, năm đó cũng là một nhân vật lừng lẫy trong võ lâm, cha ta phải riêng thúc đến chiếu cố bảo hộ hai mẫu tử chúng ta.” Đoạn Vô Văn tầm mắt xuyên qua cánh cửa rộng mở mà nhìn về xa xăm, hấn vẽ mặt thản nhiên, giống như về với nơi xa xôi của quá khứ. “Sau khi nương ta qua đời, cha ta bí mật cho người đưa ta về Vân Nam, Thượng Quan thúc thúc một mình ở lại đây, mai danh ẩn tích, vẫn thay ta trông coi phòng ốc của mẫu thân ta.”

“Người nói Thượng Quan thúc thúc có phải là..... ” Chung Minh nhận ra điều gì đó.

“Đoán đúng rồi.” Đoạn Vô Văn thu hồi tầm mắt, vòng qua vai Chung Minh, trên trán y thưởng một cái hôn. “Nhưng mà căn nhà gỗ bí mật này ngoài ba người chúng ta ra thì không một ai được phép biết.”

“Cha người hấn.....” Chung Minh chần chờ hỏi.

“Cha ta cũng đã tạ thế.” Đoạn Vô Văn từ từ nói, “Hấn đời này yêu rất nhiều nữ nhân, có khi còn chẳng nhớ mình có tất cả bao nhiêu nữ nhân nữa. Nếu không phải là nương ta trùng hợp sinh cho hấn một đứa con trai, ta nghĩ hấn đã đem nương ta quên sạch không còn chút ấn tượng nào.”

“Ngô.....” Chung Minh suy tư thật lâu, nói đúng trọng tâm nha, “Ta không thích những người quá đa tình, cảm tình đã cho đi thì phải thủy chung mới tốt.”

“Đúng vậy,” Đoạn Vô Văn gật đầu liên tục, ý đồng tình. “nhưng những người như thế rất khó tìm, người.....”

“Đúng rồi,” hấn không đề cập tới thì thôi, nhắc tới thật làm cho Chung Minh thắc mắc, “Ta vừa rồi có nghe thùng cơm nói qua về tình sử phong lưu của người. Hấn còn nói.....” Nhớ tới Phạm Thông nói ” kiểu chết ấy còn tàn khốc hơn tự tay giết nàng đến mấy trăm lần”, Chung Minh nhin không được rùng mình một cái. “Người thật sự..... Ra lệnh giết nữ nhân..... đã tự tiện vào căn nhà này sao.....”

Đoạn Vô Văn sắc mặt âm trầm, quả thật là đồ “thùng cơm”! Chuyện cần nói thì không nói, chuyện không cần nói lại cứ ngu ngốc mà phun ra – tình hình này là nguy thật rồi nha.

“..... Đúng vậy.” Tâm tư trong nháy mắt đã đảo qua đảo lại vài lượt, nghĩ đến ước định của hai người trước đó, Đoạn Vô Văn cắn răng, vẫn là nói thật. Đương nhiên, hắn cũng không quên thay mình biện hộ.”Đó là bởi vì nàng chẳng những trộm lên vào nơi này, lại còn nghĩ muốn lấy đi châu hoa mà nương ta để lại, khi đó ta lại còn trẻ khí thịnh (*bồng bột, nông cuồng*), cho nên mới.....”

“Nhưng không phải..... ngươi thích nàng sao?”

“Thích?” Đoạn Vô Văn cười khỏ, “Thời điểm đó với ta thì ai chẳng giống nhau. Ta cả ngày lông bông chẳng hề cố kị, cuộc sống hành vi phóng dăng cũng chỉ là để chọc tức cha ta thôi. Kỳ thật ta vẫn rất hận cha ta, nếu không phải tại hắn, nương ta sẽ không cả ngày chẳng vui nổi, đến nỗi còn xuân sắc như vậy đã.....”

“Ta hiểu, khi đó chắc hẳn ngươi lúc nào cũng đối nghịch với cha ngươi đúng không?” Chung Minh suy tư nói, “Hắn muốn ngươi đi hướng đông, ngươi càng muốn đi hướng tây; hắn bảo ngươi đi hướng tây, ngươi đi về hướng đông.....”

“Đúng vậy.” Đoạn Vô Văn nổi lên cảm giác tri kỉ a, “Ngươi như thế nào lại biết?”

“Bởi vì ta cũng có thời kì phản nghịch mà. Lúc ta mười bảy mười tám tuổi cũng rất hay chọc cho cha nương sinh khí, trước lúc bọn họ ngoài ý muốn mà qua đời cứ phải mắng ta một trận thì mới yên.” Chung Minh mang theo biểu tình hoài niệm êm tai mà kể ra, hai đáy mắt trong suốt như nhiễm một tầng sương mù. “Thẳng đến sau khi họ mất đi rồi, ta mới hiểu được cái gì là trọng yếu nhất. Chỉ tiếc..... có rất nhiều việc đã xảy ra rồi thì không thể quay trở lại..... cho nên ta cảm thấy –” y hít một hơi thật sâu, ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt Đoạn Vô Văn, “Chúng ta càng nên quý trọng hiện tại.”

“..... Ngươi nói rất đúng.” Dem thân thể dẻo dai của thiếu niên chặt chẽ ôm vào lồng ngực, Đoạn Vô Văn thở dài một tiếng, cúi đầu hôn nhẹ lên khóe môi hơi hé mở của thiếu niên, trần trọc mút lấy, lưu luyến bồi hồi – đây là một nụ hôn tràn ngập nhu tình không vương lấy một tia dục niệm. Nụ hôn kết thúc, Đoạn Vô Văn ngẩng đầu, hướng về phía Chung Minh lộ ra một nụ cười sáng chói như dương quang. “Ta cam đoan, đời này nhất định hảo hảo quý trọng ngươi, cho ngươi hưởng hạnh phúc suốt đời.”

“Thực thối thí (= *rắm thực thối ~o~ thô ngôn a~*).” Mắt thấy Đoạn đại giáo chủ đã khôi phục lại bộ dạng vô liêm sỉ thường ngày, Chung Minh bĩu môi nói, “Lời này phải ta nói mới đúng? Ngươi yên tâm, bản đại thần y nhất định sẽ hảo hảo chữa chứng vọng tưởng cho ngươi, bảo đảm thuốc đến bệnh trừ, cho ngươi... không bao giờ đi đầu độc người khác được nữa.”

“Nương ta năm đó trong giang hồ nổi danh là thần y, dựa vào thuật châm cứu mà cứu sống không biết bao nhiêu người.” Thấy thiếu niên cố gắng hết sức làm ra bộ dáng kiêu ngạo, Đoạn Vô Văn hì hì cười nói, “Đáng tiếc ta đối với y thật một chút hứng thú cũng không có, nàng lúc ấy vì không có ai để truyền “nghề” lại nên vô cùng tiếc nuối, bây giờ tốt rồi, đã có người kế thừa danh chính ngôn thuận rồi.” Hắn kéo dài âm, cười đến là bốn cợt. “Với quan hệ của chúng ta hiện nay, ngươi cũng đã là một nửa đứa con của nàng rồi. Ừ, mấy thứ này sẽ đưa cho ngươi.” Nói xong, tùy tay cầm lên hai thư quyển đặt trên bàn trang điểm.

“Ngươi nói người..... nguyện ý đem thứ này tặng cho ta?!” Hưng phấn vui sướng từ trong lời nói, Chung Minh chẳng thèm để ý đến ý định trêu chọc của Đoạn Vô Văn, đôi mắt chớp a chớp như trắng non vậy, nhìn thư quyển bảo bối trước mắt mà thêm đến nhỏ nước miếng.

“Uy,” chưa từng gặp qua ánh mắt A Minh nhìn mình “háo hức đến khao khát” như thế, Đoạn Vô Văn có chút nuốt không trôi, nhất thời dừng động tác trên tay. “Người thực sự thích hai thư quyền này đến thế sao?”

“Đúng vậy đúng vậy.” Chung Minh gật đầu như mỗ thóc, “Người đã nói là đem tặng cho ta, không thể nuốt lời nha!” Mắt thấy Đoạn Vô Văn rút tay trở về, y gấp đến độ lập tức kháng nghị.

“A Minh,” Đoạn Vô Văn hươ hươ thư quyền trên tay, tay kia chỉ chỉ miệng mình, hì hì cười nói, “Nếu người thực sự muốn — được rồi, hôn một chút liền cho người.”

“Không thành vấn đề.” Chung Minh rất lớn tiếng đáp ứng nha, một phen tiến đến ôm lấy cổ Chung Minh, miệng kề miệng hôn một cái thật kêu. “Được rồi chứ?” Nói xong, nhân lúc người ta đang trợn mắt há mồm thì cướp luôn hai thư quyền, ôm chặt trong ngực như dành được chí bảo, xoay người tránh đi. “Thật ngại quá, ta đi trước nha.” Nói vừa xong liền trốn nhanh như chuột, trước khi chạy mất mông còn để lại một câu. “Thượng Quan thúc thúc, lần sau gặp lại nha.”

“Tiểu tử này.....” Nghẹn họng nhìn trần trời bóng dáng tình nhân xa dần, Đoạn Vô Văn vuốt vuốt đôi môi bị hôn có chút đau, trong lòng không khỏi buồn vui lẫn lộn — khó có dịp A Minh chủ động, mình phải cao hứng mới đúng, nhưng mà người sống sờ sờ ra lại không bằng hai thư quyền bại hoại, càng nghĩ, càng làm cho người ta có điểm..... buồn bực.....

“Hắn là đứa nhỏ tốt.” Thanh âm khàn khàn của đại hán một mắt truyền ra, “Chỉ tiếc..... y là nam tử.....”

“Mặc kệ y là nam là nữ, ta chỉ muốn một mình y.” Đoạn Vô Văn ngữ khí vô cùng chắc chắn.

Đại hán một mắt trầm mặc một lúc lâu: “..... Nếu đã xác định, mong rằng thiếu chủ hảo hảo quý trọng.”

“Tất nhiên rồi!” Đoạn Vô Văn thần sắc rất nghiêm túc, “Thượng Quan thúc thúc, người yên tâm, ta nhất định không giống cha ta.”

“Thế thì tốt.” Đại hán một mắt hơi hơi vuốt cằm, nhưng mà ánh mắt vẫn ẩn hàm sầu lo. “Thiếu chủ, mấy đêm nay ta xem tinh tượng, hôm nay đã tận mắt thấy..... không biết ngài có hiểu không, thiếu niên kia, y..... không phải người thuộc về nơi của chúng ta.....”

“Ta biết.” Đoạn Vô Văn bỗng nhiên ngắt lời đại hán, ánh mắt ngăn cản hắn nói tiếp. “Mặc kệ y là từ nơi nào tới, từ trăm năm, ngàn năm sau cũng chẳng sao cả, vô luận như thế nào, ta cũng muốn y lưu lại!”

“Ngô.....” Thượng Quan Tranh im lặng không nói, u ám trong lòng lại không thể tiêu tan, tính tình thiếu chủ từ trước đến nay rất ít khi xúc động, bây giờ xúc động rồi thì có nói cái gì cũng sẽ không nghe, xem ra, đợi lúc nào đó thích hợp rồi nói sau đi.

“Uy,” thiếu niên lại từ xa xa lung lay lão đảo chạy đến, “Người như thế nào còn ở nơi này? Ta đói bụng rồi,

đi ăn cơm đi.”

“Hảo.” Đoạn Vô Văn che dấu ưu tư trong mắt, lộ ra vẻ tươi cười rất chi là sắc lang, “Người nói ‘lần sau gặp lại’, thời gian thật đúng là ‘lâu’ nha.” Hắn một mặt trêu ghẹo, một mặt nhìn từ trên xuống thiếu niên hai tay trống trơn, “Thư đâu?”

“Hắc hắc,” Chung Minh vỗ vỗ ngực mình, cười đến mị mắt, “Yên tâm đi, thời đại này quần áo rất là tốt nha, ta cất chúng đi rồi, bảo đảm không có sơ hở nào đâu.”

“A Minh,” Đoạn Vô Văn nghiêng đầu liếc y, trong mắt có một tia cười đến là quỷ dị, “Người nếu định học ‘châm cứu huyết vị’, không bằng ta từ giờ sẽ chỉ dẫn người xác định huyết đạo, thấy thế nào?”

“Cảm tạ.” Liếc mắt đã nhìn thấu sau cái gọi là “dạy học” của người nào đó ẩn chứa sắc tâm, Chung Minh từ chối luôn a. “Ta trước kia cũng đã từng nghiên cứu về huyết vị của con người, tuy rằng chưa hề thực hành qua, nhưng mà huyết vị ở chỗ nào ta có thể tìm được a.”

“Nói như vậy là không đúng rồi.” Đoạn Vô Văn bày ra thái độ nghiêm chỉnh, ân cần dạy bảo. “Không có sự thực hành, sẽ không biết là mình sai ở đâu, không phải sao? Vẫn là để ta.....”

“Không bằng như thế này, ” Chung Minh cướp lời, “Người đã có tinh thần tiến hành thực tiễn như vậy, lại xung phong nhận việc, ta cũng không thể không biết xấu hổ mà cự tuyệt. Về sau mỗi khi ta luyện tập, ta mời người làm người thực nghiệm đầu tiên nha.”

“Người thực nghiệm là ý gì?”

“Chính là thử châm cứu trên người người a.” Chung Minh đắc ý dào dạt nói, “Người không phải biết rõ vị trí huyết vị như lòng bàn tay ư? Nếu ta tìm sai, mời người nhắc nhở ta nha.”

“A.....?” Lúc này cuối cùng Đoạn Vô Văn cũng hiểu được cái gì gọi là “lấy đá tự đập vào chân mình”, nhìn đến ý cười trong sáng trên khuôn mặt của tình nhân, giờ tay xoa xoa cào cào tóc trên đỉnh đầu thiếu niên, đem một mái tóc mềm mại nhu hòa làm cho loạn thất bát tao luôn, làm Chung Minh oa oa kêu to.

“Khụ..... Khụ khụ khụ khụ.....” Ngắc ngắc hai tên nhóc chơi đùa, chẳng coi ai ra gì, Thượng Quan Tranh rốt cục nhịn không được ho khan vài tiếng nhắc nhở, miễn cho mấy người nào đó đắc ý.

“Ách.....” Chung Minh là người tỉnh đầu tiên, vội vàng đẩy ra cái tên đang bám dính lấy mình như kẹo đường ngư bì, mặt đỏ lên, ha ha cười nói, “Thật có lỗi, tên này chẳng có quy củ gì hết, làm cho Thượng Quan thúc thúc chê cười rồi.”

“Phốc..... Không có gì,” Trên mặt thiếu chủ xuất hiện vẻ mặt trăm năm khó gặp, Thượng Quan Tranh cố gắng nín thở nhả cười nói, “Thiếu chủ nhà ta vậy thì nhờ Chung công tử chiều cố vậy.”

“Ân,” Chung Minh trịnh trọng gật đầu chuyển trọng tâm câu chuyện, “Ta sẽ hảo hảo chiêu cố hân.”

Đoạn Vô Văn đứng ở một bên xem không biết nên khóc hay nên cười, nhìn hai người kia, nhìn qua nhìn lại mấy lần, cuối cùng ngửa mặt lên trời liếc mắt cho một cái xem thường.

Hai bảy tháng ba.

Canh ba buổi trưa.

Dương Châu.

Tửu lâu Túy Vân hiên.

Một thanh y nam tử cao lớn, anh tuấn phi phạm đang ngồi dựa vào chiếc bàn bên song cửa tự châm tự ẩm (*ngồi một mình uống rượu*). Nói ra thì kỳ quái, trong tửu lâu tuy rằng đông khách, vô cùng náo nhiệt, lại chỉ có góc này là đặc biệt quanh quẽ, hàn khí của thanh y nam tử phóng ra dày đặc, đủ để làm người xung quanh nháy mắt phải thối lui, ngay cả tiểu nhị dâng thức ăn cũng không tự chủ được mà run rẩy.

“Lạc bảo chủ, chuyện gì mà phiền muộn như thế?” Một cái thanh âm nhu hòa êm tai phát ra từ hướng đối diện với thanh y nam tử, “Độc ẩm không thú vị, không bằng tiểu đệ đây cùng uống với ngươi mấy chén, thấy thế nào?”

“Ngươi là ai?” Nheo lại mắt nhìn chằm chằm thiếu niên ngông nghênh đặt mông ngồi xuống ghế tựa đối diện mình, Lạc Dực vẫn thần sắc lạnh như băng.

“Ta nghĩ ngươi sẽ không nhớ rõ ta.” Thiếu niên xa lạ tùm tùm cười nói, thoáng chốc, cả tửu lâu vang lên thanh âm nuốt nước miếng đồng loạt. “Bất quá điều này không quan trọng, quan trọng là ..., ta biết ngươi muốn cái gì.”

“Nga?” Lạc Dực bất vi sở động, “Ta muốn cái gì?”

“Một người.” Thiếu niên một chữ một chữ phun ra, khuôn mặt tuyệt mỹ không mang theo chút son phấn nào lộ ra một nụ cười kì lạ.”Chung, Minh.”

“.....” Lạc Dực bỗng nhiên chăm chú nhìn, đồng tử co lại. “Ngươi đến tột cùng là ai?”

“Ngươi không cần biết ta là ai.” Dưới ánh mắt tràn ngập sát khí khiến kẻ khác không rét mà run, thiếu niên chẳng lộ ra nửa điểm khiếp nhược ý, nụ cười lộ nóm đồng tiền vẫn y nguyên như cũ. “Ngươi chỉ cần biết rằng ta với ngươi đứng cùng một trận tuyến là đủ rồi.”

“Không đủ.”

“Không đủ?”

“Bản bảo chủ chưa bao giờ hợp tác cùng người lai lịch không rõ ràng.” Hai hàng lông mày nhướn lên chạm đến tóc mai, Lạc Dực mâu trung lộ sát khí.

“Ngô.....” Thiếu niên trầm ngâm, “Người không tin ta?”

“Ta dựa vào cái gì phải tin tưởng người?” Lạc Dực cười lạnh.

“Nói cũng đúng.” Nghĩ nghĩ, thiếu niên cổ tay vừa lật, một khối lệnh bài tinh xảo đặc sắc xuất hiện trước mắt Lạc Dực.

“Lệnh bài Bích phi long vân!” Lạc Dực trong mắt xẹt qua một tia kinh ngạc, rồi sau đó vuốt cằm ý bảo. “Nguyên lai là người.”

“Không sai.” Thiếu niên mỉm cười, “Ta giúp người có được Chung Minh, người giúp ta đối phó Đoạn Vô Văn — giao dịch này là đôi bên cùng có lợi, không biết Lạc bảo chủ nghĩ như thế nào?”

“..... Hảo,” im lặng một lát, Lạc Dực một hơi đáp ứng.”Thành giao.”

9. Chương 9

Hai tám tháng ba.

Giờ Ty.

Dương Châu.

Phân đà Nhật Nguyệt giáo.

Thư phòng của giáo chủ.

Thiếu niên thanh tú gầy yếu tựa bên bàn, tập trung tinh thần cầm một thư quyển, chăm chú như si như túy, muốn ngừng mà không được – từ khi dùng xong tảo thiện (*bữa ăn sáng*) y vẫn duy trì tư thế như vậy, thời gian cũng bắt giắc mà trôi đi.

“A Minh, A Minh A Minh A Minh.....” Từ dịu dàng nhỏ nhẹ khẽ gọi rồi kêu to lên, kêu đến bảy tám lần, Đoạn đại giáo chủ đối mặt với thiếu niên chẳng hề có phản ứng gì rất là mất kiên nhẫn, dứt khoát ôm ngang người ta, bế đi.

“..... Uy, ” thiếu niên cầm thư quyền đang nằm trong lồng ngực người nào đó cuối cùng cũng giật mình bừng tỉnh, một tay vội vội vàng vàng đẩy ra, “Người làm gì vậy? Đoạn Vô Văn, mau buông ta xuống!”

“Người còn biết ta là ai a?” Người họ Đoạn nào đó bế nửa ngày mới tâm không cam tình không nguyện mà buông thiếu niên xuống, giọng mang hờn giận ghen, “Ta tưởng rằng trên đời này người chỉ biết đến châm cứu huyết vị, biết sao được đến người tên Đoạn Vô Văn ta đây.”

“Ách.....” Chung Minh im lặng — từ ngày đó tới giờ hai thư quyền đều được mình coi như tuyệt thế kì trân, cứ như vậy say sưa đọc, thật không nghĩ tới Đoạn Vô Văn là cái hũ dấm chua thật lớn, ngay cả sách cũng ăn dấm chua nha.”Ha hã..... đâu có đâu.....” Y một mặt lưu luyến liếc liếc thư quyền trên tay, một mặt ha ha cười ý đồ lừa lọc qua cửa nha.

“Như thế nào lại không có?!” Đoạn đại giáo chủ bày ra vẻ mặt ai oán, phần uất bất bình lên án.”Buổi tối hôm trước vì nó mà không chịu sớm cùng ta ngủ! Ngày hôm qua lại đọc cả ngày, chẳng chừa thời gian mà thân ta một chút, hôm nay sáng sớm người lại.....”

“Dừng!” Chung Minh chạy nhanh một phen che cái miệng ngoác rộng lưỡi nhai của Đoạn Vô Văn, rất sợ hắn nói ra mấy từ “ngủ”, “thân một chút” linh tinh — giữa ban ngày lớn tiếng ồn ào như thế, người này đến tột cùng có biết mấy chữ “cảm thấy thẹn” viết như thế nào không a?

“Oa! Người làm gì vậy?!” Ngoài dự đoán, người họ Đoạn nào đó vẻ mặt tà tà vươn cái lưỡi đỏ hồng ra liếm liếm tay Chung Minh, dọa y sợ tới mức lập tức rút tay về.

“A Minh.” Không để y lùi lại, thất lung của thiếu niên đã bị một con đại sắc lang nào đó gắt gao quần lấy, làm y không thể động đậy chỉ có thể trở mặt nhìn thấy đối phương cúi đầu lấy môi áp lên miệng mình.”Thật có lỗi, ta không dừng được.....” Theo một tiếng thở dài rất nhỏ, nụ hôn mưa rền gió dữ ập tới, bao lấy cả khoang miệng, tận tình gặm cắn mút lấy đôi môi y, thẳng đến khi cảm giác đối phương chân đã nhũn ra mới lưu luyến mà buông tha, hai tròng mắt bị che kín bởi sương mù dày đặc nhìn chằm chằm thiếu niên hai gò má ửng đỏ cũng với đôi mắt tràn ngập hơi nước, đôi mắt đen thâm trầm không chút che dấu tình dục trắng trợn.

“Hô.....” Quyền sách trên tay đã sớm vì nụ hôn nồng nhiệt mà rơi xuống đất, Chung Minh thật vất vả thở dốc, bởi vì hai thân thể kề sát nhau nên có thể cảm nhận rõ sự biến hóa sinh lý trong ý loạn tình mê, lại ngẩng đầu nhìn Đoạn Vô Văn với ánh mắt rụt rè mà chuyên chú — không tốt, người này như thế nào ngay cả mắt đều “thẳng” như vậy. Y rất nhanh quyết định giãy ra khỏi lồng ngực đối phương, lui ra phía sau vài bước, hắc hắc cười nói, “Này..... Ha hã a..... làm phiền người ngừng một chút..... loại sự tình này..... không thể vội được..... dù thế nào cũng phải chờ ta chuẩn bị tâm lý thật tốt rồi nói sau.....”

“Ngô.....” Kiệt lực khắc chế suy nghĩ đem thiếu niên hai mắt không ngừng loạn chuyển, đôi gò má đỏ như sắp sôi trào trực tiếp áp đảo trên mặt đất thỏa mãn dục vọng, Đoạn Vô Văn dùng sức hít sâu hơn mười lần, thật lâu sau, tình ý hỗn loạn cuồng nhiệt mới chậm rãi bình ổn xuống. Hắn hít mắt rất không hảo ý trên

dưới đánh giá thiếu niên đang đứng trước mặt mình, ung dung nói, “Như vậy, người tới khi nào thì mới có thể chuẩn bị tốt đây?”

“Ách..... cái này....” Chung Minh quanh co.

“Ta hiểu rồi.” Đoạn Vô Văn vỗ vỗ đầu, bình tĩnh đại ngộ.”Người nhất định là đang sợ hãi!”

“Ai..... Ai sợ hãi?” Là một tiểu hài tử lớn lên ở đô thị lớn hiện đại, cho dù chưa thấy heo ngoài đường, ít nhất cũng ném qua thịt heo — Chung Minh cứng rắn ngẩng đầu lên, không chịu nhận thua.”Không phải chỉ là làm tình sao? Việc đó có gì khó chứ? Nói cho người biết, từ lúc bắt đầu đến lúc kết thúc, cả quá trình bốn thiếu gia đều nhất thanh nhị sở.” Lúc trước đưa bạn La Phương Lăng có lời kéo mình xem qua không ít tranh ảnh, còn viết mỹ danh gì mà “Bài tập chuẩn bị trước khi thực chiến”, hướng hồ, ở thế kỉ hai mươi mốt, không có cái gọi là internet sao? Còn lại bất quá chỉ là thực hành trong thực tiễn mà thôi.

“Làm tình là cái gì?” Lại nghe thấy một từ mình chẳng hề hiểu, Đoạn Vô Văn hảo hảo đi thỉnh giáo.

“Chính là..... các người hay nói là mây mưa..... cũng chính là sinh hoạt vợ chồng.....”

“Nga —” gật gật đầu tỏ vẻ sáng tỏ, ngẩng ngẩng khuôn mặt lần thứ hai ửng đỏ của thiếu niên, Đoạn Vô Văn mê đắm cười, “Người đã hiểu biết chuyện ‘làm tình’ như vậy, thế mà còn chưa chuẩn bị sao? Không bằng hiện tại chúng ta bắt đầu đi.....” Nói xong, mặt đầy ham muốn ngả ngón bước tới.

“..... Chậm đã.” Chung Minh cố gắng áp chế nhiệt khí trên mặt, cố giữ vững tinh thần.”Tuy rằng lý thuyết của ta thực sự phong phú, bất quá.....”

“Bất quá cái gì?”

“Ta hiện tại không có hứng thú.”

“Không quan hệ, ta sẽ cho người có hứng thú.”

“Người..... không được qua đây!”

“Vì cái gì? A Minh, người không cần thận thùng như vậy, nơi này không có người khác, người cứ việc phóng tâm mà thỏa mãn đi.”

“Biến thái! Cầm thú!”

“Tục ngữ nói ‘đánh là thương, mắng là yêu’, người không ngại thì mắng nhiều một chút.”

“.....” Chung Minh hôm nay cuối cùng cũng hiểu được thế nào là “vô liêm sỉ”, kỳ quái là làm sao mấy lời này càng nghe càng quen tai như vậy? Đúng rồi, nguyên lai Đoạn đại giáo chủ lấy lời kịch của hái hoa đạo tặc trong mấy cuốn tiểu thuyết võ lâm hiệp khách, tục xưng “dâm tặc” a. Y lập tức nhún châu xoay động, ngửa đầu nhe răng cười với nam nhân đang chống tay lên tường vậy lấy mình về mặt bốn cột, sau đó, dùng sức huy một quyền —

Đông.

Chính là đánh trúng bụng của Đoạn đại sắc lang.

“Ngô..... Đau quá.....” Đoạn Vô Văn ôm bụng ai ai lên án, “Người lại đánh ta.....”

“Hắc hắc, ” Chung Minh lắc lắc tay, liếc mắt nhìn lại.”Vừa rồi là ai nói ‘đánh là thương, mắng là yêu’? Người đã tự mình mở miệng yêu cầu, ta làm sao nhẫn tâm cô phụ kỳ vọng mãnh liệt của người? Thế nào? Tư vị cũng không tệ đúng không? Muốn hay không ta lại cho người thêm hai quyền nữa?”

“Không..... Không cần.....” Đoạn Vô Văn ngay lập tức thẳng thắt lưng, hướng về Chung Minh cười một cái gọi là nịnh nọt.”A Minh, ta có thứ rất tốt muốn cho người.....”

“Cái gì vậy?” Chung Minh nhặt thư quyển dưới đất lên, nhẹ nhàng phủi đi bụi đất trên mặt, không yên lòng hỏi.

“Đây.” Đoạn Vô Văn thần bí từ trong ngực một cái hộp đen vừa dài vừa dẹt.

“Đây..... là cái gì?” Chung Minh trong lòng vừa động, hai mắt dần dần tỏa ánh sáng, có thể nào —

“Người đoán không tồi. Bất quá —” Đoạn Vô Văn kéo dài thanh âm, giọng cao tay.

“Được rồi.” Chung Minh bất đắc dĩ nói, “Người có điều kiện gì?”

“Điều kiện gì đều có thể chứ?” Đoạn Vô Văn ngữ khí mang theo trêu chọc.

“Đoạn Vô Văn.....” Chung Minh đề phòng nhìn hẩn.

“Yên tâm đi, ” Đoạn Vô Văn lười biếng nói, “Ta sẽ không bắt buộc người ‘làm tình’ cùng ta, ta nhất định sẽ đợi đến khi nào người đồng ý.”

“Ách.....” Người này nói chuyện thật sự là chẳng giữ ý tứ gì cả— tức giận trừng mắt nhìn người nào đó, liếc mắt một cái, Chung Minh trong lòng thực chất là nhẹ nhàng thở ra.”Vậy người có cái gì yêu cầu?”

“Ta cũng không có yêu cầu nào khác. Chỉ là..... chúng ta đã quen nhau lâu như vậy, hơn nữa, quan hệ của chúng ta.....” Đoạn Vô Văn thâm ý ngắc ngắc Chung Minh, “Người cho đến bây giờ vẫn còn mang cả họ cả tên ta ra mà xưng hô, về sau.....”

“Ta đã biết,” Chung Minh sáng khoái nói, “Vô Văn,” thời điểm kêu tên hấn mặt không tự giác mà ửng hồng, “Như thế được rồi chứ?”

“Đương nhiên.” Nghe được một tiếng “Vô Văn” này, Đoạn đại giáo chủ mặt mày hớn hở, rất hứng khởi phần chần mà đưa luôn cái hộp trong tay.

Chung Minh thân thủ tiếp nhận, thật cẩn thận mở ra. Đập vào mắt là kim quang chói mắt, một bộ ngân châm đủ loại dài ngắn khác nhau, chất liệu không đồng nhất nằm chỉnh tề trong hộp.

“Cám ơn.”

“Làm gì mà khách khí như vậy?” Tên lưu manh họ Đoạn cười cười, “Ngân châm của mẹ ta đều giao cho người, người cần phải.....” Lời chưa nói xong, đột nhiên sắc mặt ngưng trọng, hướng về phía Chung Minh dùng tay ra hiệu.

Chung Minh trong lòng rung mình, vội vàng đóng hộp gỗ, cả sách thuốc cũng thu hết vào lồng ngực. Một loạt động tác vừa làm xong, ngoài cửa liền truyền đến thanh âm trầm thấp.

“Giáo chủ, thuộc hạ Phạm Thông có việc bẩm báo.”

“Tiến vào” Đoạn Vô Văn trong mắt tinh quang chợt lóe, lập tức lôi kéo Chung Minh ngồi lên hai chiếc ghế gỗ trong phòng, đồng thời bày ra tư thái cao cao tại thượng.

“Dạ” Phạm Thông đẩy cửa gỗ cất bước mà vào, nhìn thấy Chung Minh ngồi một bên vẫn chưa lộ ra chút thần sắc ngạc nhiên nào.

“Tiểu Phạm,” Đoạn Vô Văn thản nhiên nói, “Có chuyện gì người cứ nói đi.”

“Giáo chủ.....” Phạm Thông liếc nhìn Chung Minh, muốn nói lại thôi.

“A Minh không phải ngoại nhân.” Đoạn Vô Văn thản nhiên nói.

“Vâng”, bị ánh mắt sắc bén của giáo chủ đâm trúng, Phạm Thông cúi thấp đầu xuống.”Thuộc hạ nhận được mật báo, người tới Đồ gia thuyết phục Đồ Tư đến phân đà của chúng ta là người của Phi Ứng bảo.”

“Nga?” Đoạn Vô Văn nhíu mày, “Tin tức này có đáng tin không?”

“Chính đệ tử tin căn của thuộc hạ nghe thấy,” Phạm Thông khẳng định, “Hơn nữa thuộc hạ đã phái người trộm đi lệnh bài đeo bên thắt lưng hần để kiểm tra, đó là đồ thật.”

“Vậy sao?” Đoạn Vô Văn mâu quang chớp động, “Người có được lệnh bài trong Phi Ưng bảo cũng không nhiều lắm, mau chóng điều tra rõ hần thuộc phân đường nào.”

“Rõ”

“Còn có, phái người tiếp tục theo dõi động tĩnh của Đỗ gia, chớ đả thảo kinh xà.”

“Rõ”

“Người đi đi.”

“Thuộc hạ cáo lui.” Phạm Thông cúi người hành lễ, rời khỏi thư phòng.

Đoạn Vô Văn nghiêng tai lắng nghe một hồi, xác định người đã đi xa, mới thay đổi một kiểu ngồi thoải mái, cả người dựa hần vào lưng ghế, hai chân duỗi ra, cà lơ phát phơ gác lên bàn trà trước mặt.

“A Minh, ta muốn nghe một chút ý kiến của ngươi về chuyện vừa rồi.”

“Ta?” Chung Minh chẳng thèm liếc nhìn hần mà nói, “Ta cảm thấy, cho dù người kí là do Lạc Dực phái tới cũng không có gì kì quái. Nếu tên Lạc Dực hỗn đản đó muốn làm âm hồn bất tán, ta sẽ cho hần ném thử mùi vị được ta mới điều chế.”

“Ý tưởng này không tồi.” Đoạn Vô Văn thoáng chốc cười đến mị mắt, mạnh mẽ đồng ý. “Ta tán thành.”

“Đoạn..... Ách..... Vô Văn, ” nhất thời cứng miệng, Chung Minh chút nữa cắn phải đầu lưỡi, quay đầu nhìn biểu tình vui vẻ trên mặt người kia, chẳng biết sao tâm tình của chính mình cũng không tự chủ được cao hứng.”Ngươi nói xem, Lạc Dực hần có tìm tới cửa hay không?”

“Khó nói lắm.” Đoạn Vô Văn nghĩ nghĩ, “Bất quá, ta vẫn cảm thấy việc này có chút kì quặc. Theo lý thuyết, lấy thái độ làm người của hần mà xem xét, hần sẽ không làm ra chuyện xúi giục Đỗ Tư đến đây gây chuyện.....”

“Ai biết?” Chung Minh đối với Lạc Dực vô cùng không có hảo cảm, “Tên kia bạo lực vô sỉ lại tâm ngoan thủ lạt, có chuyện gì hần không làm được?”

“.....” Ha hả a, xem ra A Minh đối với Lạc Dực thật đúng là căm thù đến tận xương tủy — ma giáo giáo chủ âm hiểm xảo quyệt cũng không tự nhiên có tâm tình tốt mà đi biện bạch cho tình địch của mình, chính

xác là hấn đang âm thầm cười trộm, vui sướng khi người khác gặp họa, mà vui sướng đến nỗi cười sấp rưng hàm luôn.

“Giáo chủ!” Một trận bước chân dồn dập truyền đến, Phạm Thông đã đi giờ quay lại, hấn vọt tiến vào, trên mặt khó nén được vẻ hân hoan vui sướng.”Bạch Phó giáo chủ đến!”

“Vậy sao?” Đoạn Vô Văn sắc mặt khế biến, trong mắt lộ mang chột hiện, giây lát lướt qua, lại nhanh chóng bình tĩnh vô ba.”Mời hấn đến tiền thính trước, bản giáo chủ tức khắc sẽ ra.”

“Vâng” Phạm Thông tinh thần chấn hưng lên tiếng, xoay người chạy vội đi.

“Thùng cơm làm sao lại hưng phấn vậy?” Chung Minh hiếu kỳ hỏi, “Hấn rất sùng bái vị Bạch Phó giáo chủ kia sao?”

“Nếu nói là sùng bái, không bằng nói là ái mộ.” Đoạn Vô Văn khoe miệng nhếch lên một mặt cười trào phúng, “Lại là một người không biết trời cao đất rộng là gì.”

“Nhìn dáng vẻ của ngươi —” Chung Minh cau mày kéo dài giọng, “Dường như rất chán ghét vị Bạch Phó giáo chủ kia. Liệu có phải là.....” Y nửa giỡn nửa thật nói, “sợ hấn soán ngôi vị giáo chủ của ngươi?”

“Ngươi nói đúng một chút rồi đấy.” Lần này là chó ngáp phải ruồi, Đoạn Vô Văn thật không nửa điểm giấu diếm, rất rõ ràng thừa nhận.”Ta cùng hấn từ khi mười lăm mười sáu tuổi đã bắt đầu tranh nhau vị trí giáo chủ, tuy rằng cuối cùng là ta thắng, nhưng thế lực của hấn cũng không thể khinh thường, cho nên.....”

“Cái gì?”

“Tạm thời ngươi cần mang thân phận Đỗ Mật,” Đoạn Vô Văn nghiêm mặt nói, “Không thể để Bạch Tiểu Phong biết lai lịch của ngươi, để tránh bị hấn lợi dụng.”

“Ân.” Về thân thế của chính mình, Chung Minh cho rằng chỉ cần Đoạn Vô Văn tin tưởng là đủ, cùng người khác đấu võ mồm về thân phận ấy cũng chẳng ý nghĩa.”Nhưng mà..... Ta sẽ không kêu Đỗ Tư là ‘cha.’” Y lập tức tuyên bố.

“Không có hề gì,” Đoạn Vô Văn hề hề cười kiêu kễ trộm. “Ngươi cứ đóng vai một đứa con bị phụ thân tôn kính bán đứng, sau đó vạn phần thống khổ đến nỗi thương tâm tuyệt vọng mà sinh ra hận ý, mỗi lần vừa nghe đến chuyện gia đình, chỉ có thể tuyệt vọng cùng đau xót, luôn luôn đau đớn mãnh liệt và tâm thần bất an.”

“.....” Người này đúng là miệng lưỡi không xương, nếu mình mà có thể trở mặt như trở bàn tay như người này thì bốn thiếu gia đây đã đổi từ nghề thầy thuốc sang mình tinh mần bạc rồi, — mãi đến khi Đoạn Vô Văn kéo tay hấn tới tận cửa thính môn, Chung Minh vẫn còn vì khả năng diễn xuất tồi tệ của mình mà phiền não không thôi.

“Giáo chủ,” một âm thanh tao nhã lịch sự êm tai từ trong sảnh truyền đến, “Trước tại hạ có nghe được một chút tin tức của giáo chủ, nghe nói giáo chủ bị bọn chuột nhất đuôi giết mà bị thương, bởi vậy mới tới thăm hỏi.”

“Thật sao?” Lạnh lùng liếc liếc mắt tên Phạm Thông đang có vẻ chột dạ, Đoạn Vô Văn hướng về phía Bạch Tiểu Phong khách khí nói, “Thật là phiền Bạch phó giáo chủ quá. Đáng tiếc bản giáo chủ chỉ bị một chút tiểu thương, đã sớm khỏi lâu rồi, đã làm cho Bạch phó giáo chủ vất vả rồi.”

“Đâu có đâu có.” Bạch Tiểu Phong trả lời cũng thập phần khách khí, “Tại hạ rất là quan tâm thân thể của giáo chủ, thỉnh giáo chủ nhất định phải hảo hảo bảo trọng, ngàn vạn lần chớ để kẻ xấu thừa dịp.” Nói xong, đôi mắt nhìn như có như không về phía Chung Minh đang đứng ngay cạnh Đoạn Vô Văn.

“Bên người bản giáo chủ có kẻ gian sao?” Đoạn Vô Văn bất động thanh sắc, cười hì hì. “Nếu thật là vậy, phải dốc sức phân giải ưu sầu với Nhật Nguyệt thần giáo cùng Đoạn Vô Văn ta đây thì mới là huynh đệ tốt — không biết Bạch phó giáo chủ có chấp nhận?”

“Đương nhiên rồi.” Bạch Tiểu Phong một làm bộ rất thản nhiên, “Nếu ai dám gây bất lợi với giáo chủ, ta Bạch Tiểu Phong là người đầu tiên không bỏ qua hẳn.”

“Ha ha ha ha.....” Đoạn Vô Văn bỗng nhiên cười dài, “Như vậy, tính mạng của bản giáo chủ sẽ hoàn toàn phó thác cho Bạch phó giáo chủ.”

“Không dám, ” Bạch Tiểu Phong ánh mắt không đổi, “Tại hạ sẽ tận tâm tận lực để không phụ sự tín nhiệm của giáo chủ.”

“Hảo.” Đoạn Vô Văn quàng tay ra sau ôm người Chung Minh vẫn đứng phía sau mà nhìn chăm chăm vào Bạch Tiểu Phong, cười nói, “A Minh, ta giới thiệu với ngươi một chút, vị này chính là Bạch phó giáo chủ của Nhật Nguyệt thần giáo ta.”

“.....”

“Làm sao vậy?” Không nghe thấy Chung Minh đáp lại, Đoạn Vô Văn mắt phượng vừa chuyển, không khỏi có cảm giác không biết nên khóc hay nên cười.....

Thật sự như là một cú sét đánh của vũ trụ làm kinh thiên địa quỷ thần khiếp (*trời đất kinh ngạc quỷ thần khiếp vía*), mỹ nam tử xinh đẹp đến không thể dùng lời mà diễn đạt a — Chung Minh sợ hãi than. Thân hình người đối diện thon dài, phiêu dật xuất trần, đôi mắt đen láy, da thịt trắng đến nồn nà cùng với đôi môi ôn nhuận như nước, chắc chắn, chỉ cần vẻ ngoài như vậy, tuyệt đối có thể trở thành một idol, trách không được “thùng cơm” vừa thấy hắn đến đã mừng rỡ đến thí diên thí diên nha. Ngô, điều đáng tiếc duy nhất là, người này có lẽ chỉ cao mét bảy ba, bảy tư, đứng bên cạnh một Đoạn Vô Văn cao đến mét tám có vẻ như không có khí thế cho lắm, bất quá vẫn là một đại mỹ nhân mười phần vẹn mười nhé. Hắc hắc hắc, không biết hắn cười rộ thì trông như thế nào nhỉ.....

“A Minh, A Minh.....” Mắt thấy Chung Minh đã sắp rơi vào trạng thái mà người ta gọi là ...“mê gái”, người nào đó lúc đầu cười khanh khách chuyển sang thái độ cực kì bất mãn, kẻ sát vào lỗ tai Chung Minh hét to một tiếng, “A Minh!!”

“Oa!” Chung Minh giật mình nhảy dựng lên, một bên ôm hai tai, một bên căng thẳng nhìn quanh bốn phía.”Cái gì? Xảy ra chuyện gì?!”

“Ha ha ha.....” Tiếng cười thanh thúy theo miệng thiếu niên tuyệt sắc tràn ra, “Thú vị a. Giáo chủ, tình nhân của người lần này còn thú vị hơn lần trước nhiều.....”.

“Người cười lên thật dễ nhìn.” Nhìn ngấm ngấu nghiêng thiếu niên đang cười rộ lên kia, Chung Minh chân thành khen.

“Cám ơn.” Bạch Tiểu Phong hướng y ôm quyền, “Tại hạ Bạch Tiểu Phong.”

” Xin chào, ta là Chung Minh.” Chung Minh vừa nói, vừa theo thói quen đưa tay ra, giữa chừng thì chợt nhận ra, lại ngưng ngừng rút tay về.

“Tại hạ có một chuyện muốn thỉnh giáo, không biết Chung công tử có thể giải đáp cho tại hạ hay không?” Bạch Tiểu Phong rất lễ độ hỏi.

“Có chuyện gì Bạch phó giáo chủ cứ nói.” Chung Minh cười đến sáng lạn.

“Chung công tử trước kia tên gọi là gì?” Bạch Tiểu Phong nhìn chằm chằm Chung Minh một lát rồi nói tiếp, “Là Đỗ Mạt hay là Linh Nguyệt?”

“Ách.....” Chung Minh nhất thời nghẹn lời, bị Đoạn Vô Văn nhéo nhéo một thôi một hồi, lập tức bày ra vẻ mặt “ủy khuất lại thương tâm” cúi đầu thật thấp xuống.

“Bạch phó giáo chủ, ” Đoạn Vô Văn đem thiếu niên “khóc không thành tiếng” ôm vào trong lồng ngực, trên mặt hiện ra vài phần không vui.”A Minh không muốn lại nghe thấy tiếng “Đỗ” này, ta nghĩ người có thể hiểu được phải không?”

“Tại hạ hiểu.” Nhìn thiếu niên vùi vào lòng Đoạn Vô Văn “không ngừng run rẩy, khóc không ra tiếng”, Bạch Tiểu Phong thấu hiểu nói, “Giáo chủ, tại hạ vẫn là cáo lui trước, thỉnh giáo chủ thay tại hạ nói một câu tạ lỗi với Chung công tử.”

“Hảo, vậy hẹn gặp lại lúc vãn thiện (*bữa tối*).” Đoạn Vô Văn vuốt cằm nói, “Tiểu Phạm, tiễn Bạch phó giáo chủ tới Ngự Phong các nghỉ ngơi.”

“Vâng” Phạm Thông ước còn không được đưa Bạch Tiểu Phong ra khỏi thánh môn.

Qua khe hở nhìn bóng dáng mỹ thiếu niên lặng lẽ đi xa, Chung Minh có điểm đáng tiếc thở dài.

“Này, cho người.” Đại sảnh rộng lớn chỉ còn lại hai người, Đoạn Vô Văn phụng phịu từ trong lồng ngực lấy ra một chiếc khăn lụa đặt lên tay Chung Minh.

“Làm gì?” Chung Minh ngẩng đầu ừ ừ cạc cạc nhìn hắn.

“Chung công tử chẳng lẽ không cần lau lau nước miếng sao?” Đoạn Vô Văn châm chọc nói.

“Người.....” Bị đối phương đùa cợt kích...đều, Chung Minh có chút tức giận trừng mắt, nhìn ngấm cấn thận khuôn mặt Đoạn Vô Văn từ trên xuống dưới, bỗng cười nhạo thành tiếng.”Phốc ha ha ha..... Sắc mặt của người thật khó xem.....”

“Nhờ phúc của người, ” Đoạn Vô Văn có chút không tự nhiên cào cao tóc, thấp giọng than thở, “Đúng là một tên háo sắc nhỉ.....”

“Ừ,” Chung Minh kiễng chân vỗ vỗ vai hắn, “Người xinh đẹp như vậy ai chẳng thích ngấm nhìn? Ta chỉ là thưởng thức một chút thôi, người cần gì phải sinh khí như vậy?”

“Ai sinh khí?” Đoạn Vô Văn liếc chết không chịu nhận, “Người thích ngấm bao lâu cũng được, bản giáo chủ một chút cũng không để ý.”

“Thật sự? Vậy thì ta hiện tại phải đi.....”

“Người dám!”

Trong tiếng kinh hô, thiếu niên thanh tú tiêm gầy đã bị nam nhân tức giận đang sắp nổi điên khiêng lên vai, cứ như vậy giữa nơi công cộng đi xuyên qua hành lang dài về tới phòng ngủ.....

Ngự Phong các.

Gió xuân ấm áp mờ mịt cảnh liễu phát phơ trước lầu các, đưa vào trong phòng.

Bạch Tiểu Phong hai tay khoanh trước ngực đứng trước khung cửa, đôi môi con duyên dáng chậm rãi nhếch lên, trong đôi con ngươi trong sáng bao hàm một phần ý cười ý tứ.

“Dù thế nào, tiểu tử kia cũng không thành thực việc diễn trò.” Sau khi nghe Phạm Thông giải thích xong, hắn kết luận, “Ta chưa từng gặp người nào giả khóc kém đến vậy. Tiểu Phạm,” hắn tao nhã che miệng ngáp, “Ta có chút mệt mỏi, lúc vắng thì gọi ta dậy.”

“Vâng” tham luyến liếc nhìn sườn mặt Bạch Tiểu Phong một cái, Phạm Thông mới kính cẩn địa xoay người rời đi, trước khi đi còn không quên sờn sóc thay Bạch Tiểu Phong đóng cửa phòng.

“Hừ,” cất bước tiến vào nội thất, Bạch Tiểu Phong hừ lạnh một tiếng, bên môi ý cười nhàn nhạt, đôi mắt phát tinh quang như lợi kiếm.”Đoạn Vô Văn a Đoạn Vô Văn, không nghĩ tới người cũng sẽ có loại biểu tình này,” hần thì thảo tự nói, “Để rồi xem, một ngày nào đó, ta sẽ cho người cười không nổi.”

10. Chương 10

“Uy..... Từ từ..... Người bình tĩnh một chút.....” Bị ném lên giường, thiếu niên liền cuộn tròn người đến nhỏ nhất có thể rồi lui vào góc giường, tận lực kéo giãn khoảng cách với người nào đó đứng ở đầu giường trừng trừng mắt nhìn, bày ra vẻ hồ báo nanh ác hù người. “Ta vừa rồi chỉ là vui đùa một chút thôi, người cần gì phải..... nghiêm túc.....như thế”

“Vui đùa một chút?” Đoạn Vô Văn ngoài cười nhưng trong không cười nhếch nhếch khóe miệng.

“Đúng vậy đúng vậy,” tròng mắt Chung Minh đảo nhanh, không ngừng nhìn trộm sắc mặt của Đoạn Vô Văn, “Nếu có chuyện chúng ta có thể hảo hảo nói nha. Vô Văn, người không phải người nhỏ mọn đúng không?”

“Ngô.....” Một tiếng “Vô Văn” kia làm sắc mặt Đoạn giáo chủ dụ đi một chút, hần đưa tay che miệng giả vờ giả vịt ho khan một tiếng.”Ừm..... Khụ khụ..... Đường nhiên.....”

“Vậy tốt quá.” Chung Minh vẻ mặt an tâm cẩn thận xuống giường, cười hì hì nói, “Nếu không còn chuyện gì ta về phòng trước.....”

“A Minh,” Đoạn Vô Văn thân thủ dừng lại trên vai Chung Minh, “Đừng đi nhanh như vậy, có một số việc..... ta muốn nói cho người biết.”

“Chuyện gì?” Nhìn thấy vẻ mặt đứng đắn của người nào đó, Chung Minh có chút kinh ngạc hỏi.

“Chính là.....” Đoạn Vô Văn cúi đầu ở bên tai Chung Minh nhẹ nhàng nói một câu nói.

“Cái gì?!” Chung Minh thất thanh kinh hô, “Người cùng Bạch Tiểu Phong hần..... hần.....”

“Chuyện này trong giáo ta cũng chẳng gọi gì là bí mật.” Đoạn Vô Văn chăm chú nhìn Chung Minh, “Để người nghe đồn này đồn nọ, không bằng chính miệng ta nói cho người biết.”

“Nhưng mà..... một khi đã như vậy.....” Chung Minh hoang mang nói, “Các người vì cái gì phải.....”

“Đương nhiên là bởi vì ta và hấn không phải cùng một mẫu thân.” Đoạn Vô Văn hơi trào phúng nói, “Mẫu thân hấn lúc còn tại thế vẫn thích tranh giành cùng nương ta, sinh được con trai vui vẻ thế nào lại cùng ta tranh.....”

“Ta hiểu, đây thuần túy là vấn đề giáo dục trong gia đình.” Chung Minh nghiêm trang gật đầu, “Bất tri bất giác, mưa dầm thấm lâu, tự nhiên mà sẽ biến thành loại tình hình như thế này.”

“Đúng vậy,” Đoạn Vô Văn có chút đau đầu nói, “Nhiều năm như vậy ta thì đã thấy mệt mỏi, hấn lại vẫn như cũ không biết mệt.”

“Bởi vì hấn chẳng thể nào có được phần thắng cả.” Chung Minh chỉ một lời mà nói trúng tim đen luôn, “Nếu hấn thắng cũng chẳng tới phiên ngươi ở đó mà mĩa mai đâu.”

“A Minh.....” Nghe vậy Đoạn đại giáo chủ nhất thời ử rũ, hai tay ôm lấy thắt lưng Chung Minh, vùi đầu vào bờ vai y, giọng nghe buồn buồn, “Ngươi đừng nói như vậy nha?”

“Dù nói gì thì đó cũng là đệ đệ của ngươi,” nhìn thấy bộ dạng cúi đầu làm nũng của người nào đó, Chung Minh không khỏi vừa tức giận vừa buồn cười, “Ngươi với hấn cứ dằng dằng như thế là sao? Coi như ngươi là ca ca phải tặng lễ vật cho đệ đệ chứ.”

“Huynh đệ?” Đoạn Vô Văn cười nhạo, “Với cá tính đặt mắt cao hơn đỉnh đầu (*kiêu ngạo*) của Bạch Tiểu Phong, ngươi cho là hấn sẽ vui vẻ mà nhận ‘lễ vật’ của ta sao? Tên kia thích nhất là bày trò cướp đoạt đồ của ta, đặc biệt.....” Nói tới đây, hấn đột nhiên đứng thẳng, thần sắc ngưng trọng nhìn Chung Minh, “Ngươi sẽ không thay đổi tình yêu với ta phải không?”

“Phốc.....” Nhìn Đoạn Vô Văn lộ ra biểu tình quái dị, Chung Minh muốn cười lại liều mạng nhịn xuống, “Ngươi yên tâm đi,” y cam đoan, “Ta không có rảnh rỗi. Hiện tại ta đang hạo hạo nghiên cứu phương pháp châm cứu, đến lúc đó sẽ mời ngươi làm vật thí nghiệm.” Nói xong, y lướt lướt đến cạnh cửa, xoay người hướng về phía Đoạn Vô Văn phát phát tay, sau đó lại lướt ra ngoài.

“.....” Nhìn chăm chú thân ảnh thiếu niên dần dần biến mất sau khúc rẽ lên thang gác, đôi mắt Đoạn Vô Văn dần nhuốm một dáng cười vừa ôn nhu vừa sùng nịch.

Cuối tháng ba, đầu tháng tư.

Bình minh.

Hôm nay Chung Minh khó có được ngày dậy thật sớm. Tuy rằng nói y đối với huynh đệ cùng cha khác mẹ của người nào đó cảm thấy có chút hứng thú, rất muốn tìm cơ hội để thưởng thức một phen phong phạm của mỹ nam tử, nhưng mà so ra thì hai quyển sách thuốc kia hấp dẫn Chung Minh hơn nhiều, cho nên mấy ngày nay y vẫn nằm lì trong phòng chẳng hề ra khỏi cửa, hết sức là chăm chú chuyên tâm nghiên cứu và không ngừng tán thán y thuật cao siêu của nhân loại. Chung Minh đã hiểu hết được những gì ghi trong sách, nội dung cũng đã đọc đến thuộc nằm lòng, vì thế mà trong tâm y có một sự vui sướng kì lạ.. Thâm

nhớ lại những gì mẫu thân của Đoạn Vô Văn đã giải thích rất sắc sảo trong sách, Chung Minh thật sự là khâm phục vạn phần. Lại nói đến tên họ Đoàn kia biết rất ít y thuật, đây cũng coi là một sự việc kì lạ nha. Nhưng nhắc đến thì lại thấy quái lạ, mấy ngày nay chính mình dốc lòng tu tập y thuật, tên kia lại đến tận giữa trưa mới lộ cái mặt mo ra, mỗi lần đều là vội vàng mà đến, vội vàng mà đi, ngay cả nói cũng chẳng nói được mấy câu. Lúc mình đang đắm chìm trong ảo diệu của y thuật nhân loại thì cũng chưa để ý, bây giờ ngẫm lại, thật sự không phải quái dị bình thường đâu nha. Vì sao hắn lại đột nhiên lạnh nhạt với mình như thế? Hay là..... gần đây hắn có chuyện rắc rối? Hay là..... tên kia rốt cục đã phát giác ra cùng một nam nhân khảnh khảnh ta ta rất là trái lẽ thường nên bây giờ mới tìm đến giai nhân? Nghĩ nghĩ một hồi, một cổ mùi vị chua xót lan dần trong lồng ngực Chung Minh, tâm tình sáng láng của buổi sớm rời giường đã biến mất không còn một chút gì, hai chân không khống chế được đi đến trước cửa phòng người nọ.

Trong phòng một mảnh vắng lặng.

Chung Minh nhấc tay gõ gõ cửa, không thấy có người lên tiếng trả lời, liền đẩy cửa mà vào — dù sao việc tự tiện xông vào hương khuê (*khuê phòng thơm mát:P*) của Đoạn đại giáo chủ với y mà nói cũng không phải lần đầu tiên.

Trên giường đệm chăn được gấp chỉnh tề, người đã không thấy bóng dáng.

Chung Minh quay người ra khỏi cửa, đang định xuống lầu tìm, lại nghe thấy dưới lầu có một âm thanh mềm nhẹ gọi.

“Giáo chủ.”

Chung Minh lập tức chạy đến bên lan can ghé mắt trông xuống thì nhìn thấy, hai người đang đứng trong sân viện dưới lầu, trong đó có một người đứng là người mình muốn gặp, người còn lại là một nữ tử tú lệ yếu điệu, mặt mày ẩn tình, tuổi trên dưới hai mươi. Chỉ thấy nàng ta uyển chuyển hạ thấp người, nhìn về phía Đoạn Vô Văn ngọt ngào cười nói: “Đa tạ giáo chủ đã ban cho, thiếp xin khắc sâu trong lòng mãi mãi không quên.”

“Được rồi,” Đoạn Vô Văn thản nhiên nói, “Người đi xuống đi.”

“Vâng” nữ tử không dám nói thêm gì, vén áo thi lễ liền phong tư yếu điệu ra khỏi viện môn.

Một màn này làm Chung Minh tức đến độ suýt nữa trào máu, mới có vài ngày, người lòng dạ thay đổi cũng nhanh quá đi? Y bỗng nhiên nắm chặt lan can, rống giận hét lên: “Đoạn Vô Văn!!”

“A Minh?!” Đoạn Vô Văn ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện hơn phân nửa thân mình của Chung Minh đã với ra ngoài lan can, dọa hắn cuống quýt phi thân tới, dang tay trực tiếp ôm thiếu niên vào lồng ngực. “Người làm sao vậy? Cần thận ngà bây giờ.”

“Ngã xuống chẳng phải rất tốt sao?” Dùng sức giãy khỏi vòng tay đối phương, Chung Minh nghiêng răng nghiêng lợi trợn mắt nhìn, “Vừa hay chết được một người cho người nào đó bớt lo.”

“Người nói cái gì?” Đoạn Vô Văn sầm mặt, “Người nói lại lần nữa xem.”

“Ta có gì mà không dám nói?!” Chung Minh cười lạnh, “Đồ cuồng tình dục! Đại biến thái lừa bịp! Đã có người khác, vậy đừng có đến trêu chọc bốn thiếu gia! Cẩn thận ta hạ độc độc chết người!”

“Người khác nào?” Đoạn Vô Văn mờ mịt, tiện đà tưởng tượng, nhất thời hiểu được, lại nhất thời mặt mày nở hoa, mặt lan tràn ý cười chẳng thể thu hồi. “Người cho là ta cùng nữ nhân kia..... A Minh người hiểu lắm rồi, ta với nàng không phải là loại quan hệ này.”

“Vậy là quan hệ gì?” Nhìn tên họ Đoạn cười đến dẹt cả mũi, Chung Minh bán tín bán nghi.

“Người còn nhớ Trương Khiếu không?”

“Hắn là phó đà chủ ở nơi này, sao?”

“Nữ nhân kia là hôn thê của Trương Khiếu, hôm qua ta tặng họ hai khối ngọc bội cùng một đôi vòng ngọc làm quà tân hôn, hôm nay nàng đến tạ ơn mà thôi.”

“Tạ ơn?” Chung Minh rất là nghi hoặc nha, “Ta thấy rõ ràng nàng có ý với người.....”

“A Minh, ” Đoạn Vô Văn nghiêm mặt nói, “Người vừa rồi cũng thấy đó, ta không hề hứng thú với nàng.” Lời nói rất chi là thê thốt, “Mặc kệ nàng chủ ý gì, ta đối với người vẫn trung trinh như một.”

“Cái gì trung trinh như một?” Chung Minh cười nhạt, “Người là nữ nhân sao?”

“A Minh,” thấy Chung Minh đã bớt giận một nửa, người họ Đoạn nào đó lại bắt đầu động thủ động cước, đem thiếu niên ôm vào lồng ngực đến là thoải mái. “Khó có được hôm nay người chủ động tới tìm ta, có phải đã nghĩ thông suốt rồi không? Nếu người hoài nghi ta là nữ nhân, chúng ta cùng trở về phòng.....”

Không hề thay đổi, trước người trước mặt khẩu khí trước sau như một, một chút cũng không thay đổi. Chung Minh chăm chăm nhìn sâu vào mắt nam nhân vừa mang vẻ mê đắm vừa có chút giảo hoạt, đột nhiên bưng kín cái miệng rộng lải nhải kia.

“Vô Văn, ta thích người.” (*2 bạn trẻ cũng nhanh quá nha ^_^*)

Những lời này vốn nên nói sớm hơn rồi. Ngày đó khi Vô Văn tự lấy cây trâm cài sắc nhọn kia đâm vào ngực mình y đã nhận ra tình cảm luôn giấu giếm trong lòng. Y đã hiểu rõ cảm tình ấy mà lại giả vờ như không hiểu, đối phương đã nói “thích” hàng trăm hàng ngàn lần nhưng y lại thủy chung không đáp lại một lời. Vừa rồi y nhìn thấy rõ ràng ánh nhìn liếc mắt đưa tình của nữ nhân kia, một ý nghĩ nảy ra trong đầu là Vô Văn có thể chuyển ánh mắt tới một người khác mà không nhìn y nữa, trong lòng y bắt đầu rối loạn bất an, trái tim cũng vì thế mà thật đau đớn. Quên đi, làm người vẫn nên thẳng thắn thì hơn, thừa nhận

mình thích một người kỳ thật cũng không quá khó khăn.

“.....” Đoạn Vô Văn ngậy ra như phồng.

Chưa từng nghĩ Đoạn đại giáo chủ vênh váo tự đắc một ngày kia cũng sẽ lộ ra loại biểu tình ngốc nghếch này, nụ cười nhợt nhạt vương bên khóe môi Chung Minh từ từ rộng mở.

“Người..... nói cái gì?” Giống như sợ mộng đẹp sẽ tan biến, Đoạn Vô Văn mở miệng, nhẹ giọng hỏi.

“Ta nói, ta thích người.” Một chữ lại một chữ trả lời thật rõ ràng, Chung Minh ý cười lan tràn đến tận đáy mắt. “Ta yêu người.”

“Oa!” Lúc này Đoạn Vô Văn cuối cùng cũng từ bộ dáng ngốc lảng tẻ lại, mừng rỡ như điên, mừng rỡ ôm thiếu niên vào ngực, mặt mày hớn hớn. “Người rốt cục cũng thừa nhận! Ta biết mà.....” Hắn mừng rỡ cười toe toét, nói chuyện cũng có chút lộn xộn. “Việc ấy..... Ha ha ha..... Ta biết mà..... Ha ha..... A Minh..... Ha ha ha ha.....”

“Người biết cái gì chứ?” Nhìn ái nhân hưng phấn bồng bồng, Chung Minh lầm bầm nói.

“Hắc hắc,” Đoạn Vô Văn phi thường đắc ý ưỡn ngực, “Ta biết ta anh tuấn tiêu sái phong lưu phóng khoáng ngọc thụ lâm phong..(tính lược năm trăm từ) từ trước đến nay chưa ai sánh bằng như vậy..... tuyệt thế anh tài như ta, người làm sao có thể không chế được mình không thích ta cơ chứ?”

“.....” Nghe xong mặt Chung Minh đầy hắc tuyến, cả người nổi gai ốc sao y lại thích một tên tự cao tự đại chẳng ai bì nổi như hắn chứ? Y quyết định thật nhanh, xoay người rời đi. “Tái kiến.”

“Từ từ đã.” Đoạn Vô Văn vội vàng giữ chặt tay Chung Minh, thần sắc nghiêm túc. “A Minh, người đã nói như vậy, chúng ta cả đời sẽ ở chung một chỗ, hảo?”

“..... Hảo.” Không có sai xem đối phương trong mắt đầy ôn nhu chân tình, hai khóe miệng Chung Minh nâng lên.

“..... Hảo.” Đắm chìm trong ôn nhu chân tình nơi đáy mắt đối phương, Chung Minh nhếch khóe miệng.

Ánh mặt trời buổi sớm, hai người nằm bên nhau trán chạm trán, miệng đối miệng, lời lẽ giao triền, tình cảm mãnh liệt nồng đậm bốn phía.

“Có một việc ta muốn hỏi người.” Sau một nụ hôn nồng nhiệt, Chung Minh chợt nhớ lại nguyên nhân mình tới đây. “Mấy ngày nay sao người lại lãnh đạm với ta như vậy?”

“Ta không nghĩ người sẽ phát giác ra, ta còn nghĩ ta lúc nào vào phòng người cũng không biết.” Nghe ra trong ngữ khí của Chung Minh chẳng có gì là vui vẻ, Đoạn Vô Văn tâm tình thật là tốt, “Đã nhiều ngày ta khắc chế chính mình không đi gặp người, đơn giản là muốn cho người thời gian hiểu hết những điều trong hai thư quyền kia.” Hắn vừa nói vừa vuốt ve hai má non mềm của thiếu niên, “Nếu tên Bạch Tiểu Phong kia đã đến, sau này chắc chắn sẽ xảy ra nhiều việc. Người học y thuật của mẫu thân ta thì có thể luyện chế được rất nhiều dược vật, cũng có thể phòng thân kỹ càng hơn, vạn nhất ta không ở cạnh người, người cũng có thể dùng nó đến bảo hộ chính mình.”

“Ngô.....” Chung Minh gật gật đầu, “Nói như vậy, người là không muốn quấy rầy ta?”

“Đúng vậy.” Đoạn Vô Văn hí hóp nói, “Ta sợ dĩ suốt một ngày không tới gặp người cũng là sợ rằng cảm lòng không được, kỳ thực ta thật sự rất muốn làm, rồi lại phải khống chế lúc nào cũng nhẫn lại. Hiện tại người đã đọc hiểu hết hai thư quyền kia, chúng ta đây.....”

“Ta hiểu.” Chung Minh nói nhanh chặn đứng lời nói của hắn, “Chuyện này về sau rồi nói, bây giờ chúng ta đi ‘tập thể dục buổi sáng’ một chút.”

“Về sau là khi nào?” Đoạn Vô Văn khẳng khẳng đeo bám, “Đêm nay?”

“Không được.”

“Ngày mai.....”

“Cũng không được.”

“Cái kia.....”

“Đã nói về sau là về sau, nói nhiều lời vô nghĩa thế làm gì?!” Người nào đó then quá hóa giận.

“Được rồi được rồi”, Đoạn đại giáo chủ bất đắc dĩ nói, “Người lại hiểu lầm, kỳ thật ta muốn hỏi..... ‘tập thể dục buổi sáng’ là gì?”

Chung Minh ngẩn ra, sau đó mở to hai mắt long lanh long lanh nhìn Đoạn Vô Văn, giải thích: “‘Tập thể dục buổi sáng’ chính rèn luyện thân thể vào buổi sáng, là để cường thân kiện thể.”

“Nga, nhưng vừa nãy ta đã luyện rồi.....”

“Luyện một lần nữa.”

“.....”

Một trận gió mát thản nhiên bay qua, đem những lời thầm thì nhỏ nhẹ của những người đang yêu sóng vai nhau cất giấu trong những vòm lá biếc xanh.

Mùng bốn tháng tư.

Buổi sáng.

“Kỳ quái” Chung Minh đứng ở cửa vào tiền thính, một bên tò mò ngắm mọi người ra ra vào vào, một bên chọc chọc Đoạn Vô Văn đang ở bên cạnh dựa sát vào mình. “Này, hai ngày nay tất cả mọi người đều quét tước đình viện, bố trí phòng, ngay cả cửa cũng treo đèn lồng thất lựa đỏ, phân đà các người muốn tổ chức tiệc vui gì sao?”

“Đúng vậy,” thanh âm nhu hòa êm tai tiếp lời Chung Minh, “Chung công tử sợ là không biết?”

“Không biết cái gì?” Thấy Bạch Tiểu Phong đi tới, Chung Minh lập tức cười toe từ khi gặp vị Bạch tiểu đệ của Đoạn Vô Văn, người họ Chung nào đó liền thần tượng khí chất của hắn không sao mà quên được, nhất là sau hai ngày hắn “đóng cửa không tiếp khách”. Thật khéo là, Bạch Tiểu Phong mấy ngày nay dường như bề bộn rất nhiều việc, ngay cả nhân ảnh cũng không thấy, hôm nay cuối cùng cũng có thể lại thấy phong độ của mỹ nam tử, cơ hội tốt tự nhiên không thể bỏ qua, đương nhiên phải nhìn nhiều một chút mới đủ nha.

“Ngày mai chính là ngày thật tốt lành của giáo chủ.....”

“Ngày lành?” Chung Minh cả kinh, hiểu lầm ngày hôm qua lại bắt đầu nổi sóng, lập tức bắt cháp cả việc thưởng thức mỹ nhân, quay đầu hung tợn trừng mắt “mệt” của người nào đó. “Ngày lành gì?!”

“Cái đó.....” Tích tắc trước người mình yêu còn nhìn chăm chăm người khác mà chảy nước miếng mà nay hai mắt phùng phùng cháy nhìn mình, Đoạn đại giáo chủ tâm tình buông bực lập tức thư sướng vô cùng, biết rằng Chung Minh hiểu sai từ “ngày lành” mất rồi, không khỏi nhẩn cười nói, “Ngày mai là sinh thần của ta, Bạch phó giáo chủ muốn chúc mừng ta mà thôi.”

“Nga.....” Chung Minh tỉnh ngộ, vừa mới thu lại khẩu khí, nghĩ nghĩ lại một chút, bỗng kêu to, “Ngày mai là sinh thần của người?! Tại sao ta chưa từng nghe người nhắc đến?!”

“Chỉ là chuyện nhỏ thôi mà,” thấy Chung Minh làm bộ hung thần ác sát, Đoạn Vô Văn cười khổ nói, “Ta thấy cũng chẳng có gì quan trọng.....”

“Lời ấy của giáo chủ sai rồi.” Không chờ Chung Minh lên tiếng, Bạch Tiểu Phong đã cướp lời, “Nhật Nguyệt thần giáo chúng ta dù thế nào cũng là một đại phái của hắc đạo, sinh thần của giáo chủ sao có thể chậm trễ? Việc này mặc dù giáo chủ không thèm để ý, chúng thuộc hạ vẫn muốn lưu tâm. Tại hạ theo lệnh giáo chủ chẳng hề tổ chức đình đám, chỉ mời đến hai ba vị bằng hữu, mời một gánh hát và cô nương của Di Hương viện đến đánh đàn tấu khúc, biểu diễn ca múa một chút mà thôi, cũng không có gì phô trương, tổ chức cho huynh đệ trên dưới trong giáo có dịp được cao hứng.”

“Vậy sao?” Đoạn Vô Văn có chút đăm chiêu cười cười, tiện đà phất phất tay, lười biếng nói, “Một khi đã như vậy, bản giáo chủ cũng không thể làm mất hứng các huynh đệ, việc này cứ giao cho Bạch phó giáo chủ định đoạt.”

“Đa tạ giáo chủ, vậy tại hạ liền đi an bài mọi việc.” Trong con mắt đen thẳm của Bạch Tiểu Phong xẹt qua một tia sáng, nhanh chóng biến mất, nhẹ nhàng chấp tay, lui xuống.

“Người xem hắn..... có phải muốn làm chuyện bất lợi với người không?” Nhìn Bạch Tiểu Phong đi xa, Chung Minh suy đoán nói — hai huynh đệ này suốt ngày lục đục với nhau, mình tranh ám thương, nghe bọn hắn nói chuyện còn mệt hơn làm giải phẫu.

“Hừ,” Đoạn Vô Văn hừ lạnh một tiếng, “Ta biết hắn có chủ ý gì. Hắc hắc,” hắn cười gian hai tiếng, “Bản giáo chủ tài trí kiệt xuất ngút trời, làm sao có thể trúng kế của hắn, để hắn được thỏa mãn chứ?”

Ác — Chung Minh bĩu môi: “Người tự cầu phúc đi, ta sẽ cầu nguyện hộ người.”

“A Minh,” Đoạn Vô Văn cười đến là xảo quyết, “Hắn muốn đối phó với ta, làm sao thiếu phần người được?”

“Lời này của người có ý gì?” Chung Minh cảnh giác hỏi.

“Không có gì,” Đoạn Vô Văn liếc mắt đưa tình một cái, cười tủm tỉm nói, “Ngày mai người nhất định sẽ ngạc nhiên. Bất quá người yên tâm, ta sẽ bảo hộ người.” Nói xong, xoa xoa đầu thiếu niên đang tỏ vẻ không-hiểu-gì-hết, ra vẻ rất đặc ý, thiên hạ anh hùng ta đây vạn người mê.

Chung Minh có chút chịu không nổi chụp lấy tay của tên họ Đoạn đang sờ lưng tung quấy rầy trên lưng mình, đây là một thanh niên hai mươi bảy tuổi khỏe mạnh nha, rõ ràng không phải là một hài đồng ba tuổi. Buổi sáng hôm nay, lúc cùng Đoạn Vô Văn rời khỏi tiền thính, y đột nhiên có một loại dự cảm kì lạ, sinh thần ngày mai của hắn chắc chắn sẽ rất náo nhiệt.

Mùng năm tháng tư.

Một ngày trời trong nắng ấm, ngàn dặm không mây, phân đà Nhật Nguyệt giáo tại Dương Châu, bang chúng tinh thần tốt vô cùng. Hôm nay hôm nay là sinh thần Đoạn đại giáo chủ, làm thuộc hạ tự nhiên mặt cũng hồng hào vui sướng.

Trên phần sân rộng trước tiền thính đã dựng lên một sân khấu, xung quanh đình viện giăng đèn kết hoa, gánh hát đã tới từ sớm đang luyện giọng vô cùng náo nhiệt. Theo như lời Bạch Tiểu Phong, trước khi trò hay mở màn, mọi người cứ thông thả mà thưởng thức đồ ăn buổi sáng, tiệc rượu sẽ được tổ chức vào buổi tối.

Chung Minh tò mò nhìn cao thấp phân đà ma giáo đang loạn cuống hết cả lên, sáng nay lúc rời giường đã nghe thấy chiêng trống xập xình, lập tức kích động nhảy ra khỏi phòng, chạy đến tiền viện nghiên cứu gánh

hát kinh kịch bản sắc quốc gia mà y chẳng bao giờ thêm quan tâm, người ta í éo hát nửa ngày y chẳng hiểu gì cả, thế là chân đi bơi mỡ chạy loạn khắp nơi.

Hậu viện.

Nơi này rõ ràng là yên ắng hơn tiền viện rất nhiều, nhưng mà vẫn có bóng người xẹt qua xẹt lại, trái quét tước phải phủ bụi, người hầu cùng thị nữ kê dọn bàn, tuy mỗi người đều luôn tay luôn chân nhưng mặt ai cũng mang ý cười.

“Các người có nghe nói gì không a?” Chung Minh nhắc thấy một người gọi là “lão Thường” đang vừa múa dao vừa múa mồm trong trù phòng, “Ta vừa nghe Trương phó đà chủ nói, người của Di Hương viện sắp tới rồi, giáo chủ còn an bài cho bọn họ ở riêng Thiên viện, xem ra giáo chủ đối với Ngọc Phương cô nương rất vừa ý.”

“Người không biết rồi,” một người vẻ mặt cười mở ra chiều mê đắm lắm, dè thấp giọng nói, “Ngọc Phương cô nương chính là lễ vật của Bạch phó giáo chủ. Hôm nay là sinh thần giáo chủ, tất nhiên là muốn có người hầu hạ bên cạnh, mấy ngày nay giáo chủ vẫn sung hạnh thiếu niên yếu đuối kia, bây giờ chắc cũng muốn thay đổi khẩu vị rồi.”

“Đúng vậy đúng vậy,” lão Thường gật đầu đồng tình, “Người bên cạnh giáo chủ được sung chưa bao giờ quá một tháng, nhìn thiếu niên gầy trơ cả xương kia chắc chắn là ôm không thoải mái, Ngọc Phương cô nương chắc chắn là mềm mại ôn hương hơn y nhiều.”

“.....” Chung Minh đầu tiên là trợn mắt há hốc mồm, sau đó một vị đạo ghen tuông trộn lẫn tức giận từ lồng ngực bốc lên đến lông mi lông mày đều dựng ngược. Tiểu tử Đoạn Vô Văn kia từ khi nào lại trở nên nổi tiếng như thế? Hai ngày trước thì cái gì mà vị hôn thê của đà chủ nào đó nhìn hẩn như hổ rình mồi, hôm nay lại chẳng biết ở đâu ra một vị Ngọc Phương cô nương..... Kỳ quái, Ngọc Phương, Ngọc Phương..... Tên này dường như đã nghe qua ở đâu, còn Di Hương viện kia, hôm qua nghe thấy còn chưa để ý, hôm nay nghe lại, sao lại quen tai như thế..... Sau một lúc lâu cúi đầu trầm tư, Chung Minh đột nhiên cả kinh, nhất thời nhảy dựng lên, vèo một cái bay nhanh ra ngoài viện, làm hai đại hán đang buôn đến nước miếng tung tóe giật mình cả kinh, tưởng là thiếu niên vì không chấp nhận được số mệnh bị vứt bỏ của mình mà bị kích động tông cửa xông ra ngoài, hai ánh mắt bốn con mắt nhìn theo bóng dáng thiếu niên gật gù đồng tình.

11. Chương 11

Chung Minh trong lòng âm thầm mắng, trách không được ngày hôm qua tên kia nói linh tinh cái gì mà “ngạc nhiên”, nguyên lai..... Rõ ràng đã sớm biết, cũng không nói cho mình một tiếng, thật sự là đại đại hỗn đản mà! Y một bên chạy chạy một bên tìm kiếm thân ảnh Đoạn Vô Văn, nhìn xung quanh tất nhiên là không rảnh nhìn đường, không lưu ý liền đâm phải một người.

“Ôi!” Một thanh âm kiều mị lẳng lơ hô một tiếng, “Đau quá!”

Chung Minh chỉ cảm thấy hoa mắt, ngã ngồi trên mặt đất, theo bản năng đến nâng người ta dậy: “Thật có lỗi, ta chạy quá mau, người không sao chứ?”

“Tiểu tử, tránh ra! Tay của Ngọc Phương cô nương mà người cũng chạm được sao?!” Mấy vị đại hán vạm vỡ nhắc bổng y lên, đem Chung Minh đẩy ra xa, xem chút nữa lại ngã ra đất rồi.

“Yêu, ta tưởng là ai,” giai nhân kiều mị đã được hai cái nha hoàn xinh đẹp nâng dậy đánh giá Chung Minh một phen, rồi sau đó nheo mắt cười nhạo. “Nguyên lai là Linh Nguyệt nha.”

“Linh Nguyệt?!” Một giọng nữ nhân cao chót vót tới tận quăng tám thét lên – vừa nghe thanh âm này, Chung Minh đột nhiên muốn xoay người chuồn thẳng.

“Bắt tiểu tử kia lại cho ta!” Một nữ nhân bộ ngực cực đại từ phía sau Ngọc Phương lung lung lay lay đi tới, thần tình hung ác. “Thật sự là ‘đạp phá thiết hài vô mịch xử, đắc lai toàn bất phí công phu’ (đi mòn gót hài tìm chẳng thấy, vô tình tìm được chẳng tốn chút công phu). Xú tiểu tử! Cự nhiên dám trốn khỏi Di Hương viện, lão nương hôm nay sẽ cho người ném thử tư vị rút gân lột da, xem người về sau có dám chạy nữa không!”

Bộ-ngực-lớn ra lệnh một tiếng, Chung Minh đã bị vây quanh bởi bốn hán tử tráng kiện đặng đặng sát khí.

Không xong, lúc này thật sự là không ổn, không nghĩ tới chạy đi đâu không chạy lại chạy tới Thiên viện không một bóng người, hôm nay bên ngoài ồn ào náo động là thế, mình có hét to lên thì cũng chẳng có người nghe thấy. Chung Minh vừa lui về phía sau vừa cảnh giác nhìn chăm chăm vòng vây của bốn đại hán kia đang dần tới gần hơn, ống tay áo phải vừa nhẹ nhàng động, một bình sứ nho nhỏ đã rơi xuống lòng bàn tay y. Y một bên bắt động thanh sắc mở miệng bình, một bên nhe răng cười với bốn gã đại hán đang nhìn chăm chăm y, dùng sức vung tay hất —

“Ai dám đụng vào người của ta?” Một thanh âm trầm ổn lạnh lùng vang lên, thanh ảnh (bóng màu xanh) chợt lóe, một người đã đứng ngăn trước mặt Chung Minh, uy phong lẫm lẫm mà đối diện với người của Di Hương viện. Người này lên sân khấu cũng thật đúng lúc, chẳng hề dính lấy một hạt phấn độc, chứng tỏ hần né cực nhanh, còn mấy đại hán kia bị dính bột phấn lập tức ôm đầu quay cuồng trên mặt đất, từ miệng truyền ra từng trận khóc thét, gào khóc đến vô cùng thảm thiết, làm cho Bộ-ngực-lớn bị dọa cho lùi lại mười bảy mươi tám bước, Ngọc Phương cũng hoa dung thất sắc.

“.....” Người mặc áo xanh khuôn mặt lãnh nghiêm, hai mắt trộm liếc xuống phần da bị bỏng ở cổ tay, con ngươi đậm mặ chuyển hướng nhìn thiếu niên đang cả người cứng ngắc nhìn mình, không nói một từ.

“Lạc Dực?!” Chung Minh thở ra một ngụm khí lạnh — đại ma đầu này sao lại tới đây? Có thể nào hần chính là “hai ba vị bằng hữu” Bạch Tiểu Phong nói đến?

“Ta đến đưa người trở về.” Phun ra mấy lời nghe thật thần nhiên, con mắt lạnh lùng của Lạc Dực dừng trên khuôn mặt hơi trắng bệch của Chung Minh, nhiều ngày không gặp, tiểu tử Linh Nguyệt này càng ngày càng trong trẻo thanh tú hơn, nhìn y phục y mặc, hiển nhiên được sủng ái đôi chút. Hừ, xem ra Bạch Tiểu Phong đã nói đúng, tên Đoạn Vô Văn kia quả nhiên rất dung túng cưng chiều y, nghĩ đến đây, Lạc Dực

chẳng hiểu sao trong lòng lại sốt ruột.

“Trở về?” Chung Minh hít thật sâu, cổ trắn định.”Ta đã sớm không còn là nô bộc của Phi Ứng bảo, Lạc bảo chủ không quên nhanh thế chứ?”

“Làm càn! Dám nói như vậy với bản bảo chủ.” Lạc Dực đen mặt, “Xem ra chủ nhân mới của người chẳng hề dạy dỗ người chút lễ nghi, vậy thì cứ để chủ nhân cũ ta đây dạy dỗ một phen.”

“Không phiền Lạc bảo chủ lo lắng.” Một thanh âm lười biếng từ viện môn truyền đến, “A Minh là người của bản giáo chủ, vậy nên phải để bản giáo chủ hảo hảo yêu thương mới phải.” — thanh âm vừa dứt, thần kinh căng thẳng của Chung Minh rốt cuộc trùng xuống, tay vẫn gắt gao nắm chặt trong ống tay áo cuối cùng cũng thả lỏng.

“Đoạn, Vô, Văn.” Lạc Dực lạnh lùng nhìn người đang hiển nhiên tới bên cạnh Chung Minh, một tay nam nhân quàng qua vai thiếu niên, gần từng tiếng. Chẳng hiểu sao vừa nhìn thấy khuôn mặt cột nhả kia, hẳn lại có một loại xúc động muốn giết người.

“Đã lâu không gặp, Lạc bảo chủ vẫn khỏe a?” Đoạn Vô Văn ngoài cười nhưng trong không cười chấp tay, khách khách khí khí nói, “Không ngờ trong dịp sinh thần của ta lại có khách quý đến thăm thế này, Đoạn mỗ vinh hạnh làm sao.”

“Không dám,” Lạc Dực lạnh lùng, “Bản bảo chủ tới đây là nể mặt Bạch phó giáo chủ, hy vọng Đoạn giáo chủ chớ quên ước định giữa chúng ta.”

“Ha ha.....” Đoạn Vô Văn giảo hoạt cười, “Đoạn mỗ đương nhiên không quên. Nhưng tựa hồ là Lạc bảo chủ vừa bị chút tiểu thương, không bằng chờ xử lý vết thương xong rồi mới tỷ thí, thế nào?”

“.....” Lạc Dực trầm mặc không nói, bất trúng giây phút ánh mắt Đoạn Vô Văn vô thức nhìn qua thiếu niên thanh tú bên người, nhìn lên nhìn xuống quét qua quét lại vài lần mới hừ lạnh một tiếng, quay đầu đi mất – trước khi đi lại còn liếc mắt một cái, làm cho Chung Minh cảm thấy như sắt khí nồng nặc đang lẩn quẩn đầy đất.

“Hắn.....” Kim lòng không được rùng mình một cái, thiếu niên kéo kéo ống tay áo đang dính sau lưng mình, “Đường như rất hận chúng ta.....”

“Không phải đường như,” Đoạn Vô Văn thản nhiên nói, “Là thực sự ghi hận trong lòng.”

“..... Thật là người thích dây dưa.....” Sau khi đã sợ run một hồi, Chung Minh lắc đầu thở dài đúc kết ra kết luận, “Thật sự là người lòng dạ hẹp hòi mà.....”

“Phốc.....” Đoạn Vô Văn nhanh quay đầu lấy tay áo che miệng rồi nghiêm mặt, sợ Chung Minh nhìn thấy cái cảnh mình cười đến trật khớp hàm, cười đến nội thương luôn.

“Xin hỏi,” một thanh âm mười phần mỉ ý vang lên, Ngọc Phương cô nương đầu bảng của Di Hương viện phong tình vạn chủng hướng về phía Đoạn đại giáo chủ thi lễ. “Vị này chính là Đoạn Vô Văn Đoạn công tử?”

“Đúng là tại hạ.” Đoạn Vô Văn ngừng cười trộm, phát phát ồng tay áo, vẻ mặt lạnh nhạt nói.

“Thiếp danh gọi Ngọc Phương, là Bạch công tử cố ý phân phó thiếp tới hầu hạ Đoạn công tử.” Một nam tử tiêu sái tuấn mỹ, ngọc thụ lâm phong thật hảo nha, nghe nói hần gia tài bạc triệu, nếu chính mình có thể chiếm được cái cây hái ra tiền này, đời này chẳng cần lo ăn lo mặc nữa. Ở thanh lâu đợi lâu như vậy, Ngọc Phương biết phải nắm chắc lấy cơ hội ngàn năm có một này, lập tức mở to hai mắt phóng điện đi xa hàng dặm. Sóng điện cao tần, ý đồ dùng sắc đẹp mỉ nhân sở trường mê hoặc làm đối phương choáng váng, về phần tiểu quỷ kia, nàng chẳng thèm để vào mắt.” Công tử nếu đã đến đây, để Ngọc Phương hảo hảo hầu hạ công tử một phen, được không?”

“Không cần.” Coi như không thấy ánh mắt khiêu khích của Ngọc Phương, Đoạn Vô Văn không chút để ý phát phát tay, “Tại hạ còn có chuyện quan trọng cần phải làm, việc hầu hạ cứ để buổi tối đi.”

“Việc này..... hết thấy đều do công tử phân phó.” Tươi cười của Ngọc Phương ban đầu có chút cứng ngắc, nghe thấy hai chữ “buổi tối” lại mừng thầm trong lòng, trên mặt lại như không cố ý toát ra vẻ xấu hổ.

Đoạn Vô Văn cũng chẳng thèm quan hiểu lắm của người khác, khóe mắt vẫn chưa tiêu hết ý cười nhìn ái nhân, cười nói: “A Minh, đi thôi.”

“Hảo” Chung Minh chịu không nổi Ngọc Phương làm bộ làm tịch, nghe vậy sáng khoái gật đầu, vừa mới nhấc chân, nghĩ thế nào lại lui chân về, lấy ra một bình sứ nhỏ trong lồng ngực, đưa bốn viên dược màu trắng cho nha hoàn bên người của Ngọc Phương. “Dùng nước hoà tan bốn viên dược này, sau đó uống vào sẽ không sao nữa.” Nói xong, chỉ chỉ bốn gã đại hán hầy còn nằm trên mặt đất rên rĩ.

“Xú tiểu tử! Ngươi.....” Bộ-ngực-lớn ngốc lẳng ở một bên rút cục cũng khôi phục lại tinh thần, chuyện đầu tiên làm là mở mồm mắng nhiếc thiếu niên văn nhược, bất quá không đợi bà ta xông lên, Ngọc Phương liền ho khan một tiếng, âm thầm liếc mắt nhìn làm cho bà ta đem cục tức cùng lời lẽ thô tục nuốt ngược vào trong. “Ách.....” Nhìn sắc mặt trong nháy mắt trầm xuống của Đoạn công tử, Bộ-ngực-lớn nhăn châu xoay động, tươi cười vô cùng nịnh nọt, “Ha ha ha..... Linh nguyệt a, kỳ thật ma ma đã sớm biết ngươi thế nào cũng gây chuyện, cho nên lúc trước mới nghiêm khắc với ngươi như vậy..... ha ha ha..... hiện giờ ngươi quả nhiên có tiền đồ, thật không uống công lúc trước ta thật khổ tâm a.....”

Thật sự là..... lạnh quá rồi. Chung Minh nghe được cả người tóc gáy dựng thẳng, không tự chủ được sờ sờ cánh tay của mình có chút rét run.

“Ngươi chính là ma ma của Di Hương viện?” Đoạn Vô Văn hí mắt nói.

“Dạ.....đúng vậy.” Vị công tử này ánh mắt hảo dọa người – Bộ-ngực-lớn liếc mắt một cái liền chẳng dám nhìn nữa, cuống quýt cúi đầu trả lời.

“A Minh..... Ách..... khế ước bán thân của Linh Nguyệt ở trong tay người?”

“Dạ tiểu nhân..... để nó ở Di Hương viện..... không có..... mang theo trên người.....”

“Ngô.....” Đoạn Vô Văn trầm ngâm một lát, “Như vậy đi, dù sao hiện tại vẫn còn sớm, người phải người trở về đem A Minh..... Khụ, ta là nói khế ước bán thân của Linh Nguyệt mang tới đây, bản công tử hôm nay thay y chuộc thân.”

“Này.....” Bộ-ngực-lớn mặt lộ vẻ khó xử, “Đoạn công tử, thật không dám giấu diếm, lúc trước Di Hương viện chúng ta tuy rằng chỉ tốn mười hai bạc mua Linh Nguyệt, bất quá..... y ăn của chúng ta, mặc của chúng ta, còn phí học cầm kỳ thi họa đã hơn một ngàn.....”

“Nói luôn đi, bao nhiêu?” Đoạn Vô Văn trực tiếp cắt đứt dòng lời nhai của Bộ-ngực-lớn.

“Đoạn công tử thật là người thống khoái.” Trên mặt Bộ-ngực-lớn hoa xuân nở rộ, “Vây..... Một vạn hai, người xem thế nào?”

“Một vạn hai?!” Bằng hiểu biết của Chung Minh mấy ngày nay với thương nghiệp, cho dù chính mình ở Di Hương viện cả ngày ăn bào ngư hải sâm, mặc vải dệt tơ lụa cũng không được nhiều như vậy. “Đây không phải là lừa bịp tổng tiền sao?”

“Linh Nguyệt!” Bộ-ngực-lớn mới vừa trừng mắt, lại liếc mắt thấy Đoạn Vô Văn thì miễn cưỡng cười trừ, “Ha ha a..... Đoạn công tử, ngài coi, đứa nhỏ này thực không hiểu chuyện.....”

“Vây một vạn hai đi.” Đoạn Vô Văn gác tay lên vai Chung Minh, miễn cưỡng gật đầu, “Phải người đi nhanh về nhanh, qua hôm nay bản công tử một xu cũng không cho.”

“Dạ dạ dạ” Bộ-ngực-lớn cười đến tí mắt, lúc này xoay người phải một gã sai vặt quay về Di Hương viện.

“Hảo.” Đoạn Vô Văn có chút vừa lòng, trầm giọng nói, “Tiểu Tôn.”

“Có thuộc hạ.” Nơi cửa của viện tử thoáng xuất hiện một thanh niên mặc hắc y nhanh nhẹn dừng mãnh lên tiếng trả lời.

“Đến trưởng phòng (*phòng kế toán*) lấy ngân phiếu một vạn hai, sau đó lấy khế ước đến đây cho bản giáo chủ.”

“Rõ” Tiểu Tôn cung kính thi lễ, thoáng cái lại biến mất.

“Đi thôi.” Đoạn đại giáo chủ lúc này mới cười hì hì nắm tay Chung Minh bước ba bước đã ra khỏi thiên

viện.

“.....” Ngọc Phương mê say nhìn thân ảnh Đoạn Vô Văn đi xa, dù sao, người có thể tùy tiện liên bỏ ra một vạn lượng bạc cũng chẳng thể gặp nhau, tiểu tử Linh Nguyệt này xem ra thật được bảo khổ rồi.

“Ngọc Phương,” nhớ tới thái độ vừa rồi của Chung Minh, Bộ-ngực-lớn phần hận khó nhịn, “Vừa rồi ta dường như nghe thấy vị công tử kia hẹn người đêm nay..... hắc hắc, vô luận thế nào người cũng phải nghĩ cách đoạt Đoạn công tử từ tay Linh Nguyệt, làm cho xú tiểu tử kia nếm thử mùi vị bị thất sủng.”

“Yên tâm đi, ” Ngọc Phương lộ ra một nụ cười toan tính, “Ta nhất định phải có được hắn.” — vì chính ta.

“Người vừa này vì sao ngăn cản ta?” Xuyên qua rừng cây nơi hậu viện, đi đến trước ngôi nhà gỗ không người, Chung Minh rốt cục nhịn không được bắt đầu bực tức. “Nữ nhân kia rõ ràng là nói quá lên, loại giá cắt cổ một vạn hai này người cũng chấp nhận?”

“Một vạn hai là cái gì?” Đoạn Vô Văn thâm tình chân thành nhìn Chung Minh, “Trong lòng ta, người.....”

“Dừng.” Chung Minh đứng lúc cắt ngang một chuỗi dài lời nói buồn nôn lại ghé của người nào đó, “Kỳ thật người không cần thay ta chuộc thân, bởi vì ta cùng Đỗ Mật không phải cùng một người.”

“Nhưng mà người khác không biết a.” Bởi vì không thể thoải mái nói những lời ngon tiếng ngọt mình ấp ủ, Đoạn Vô Văn có chút bất mãn, “Ta làm như vậy là muốn cho tất cả mọi người biết người đến tột cùng là người của ai, tránh cho tên Lạc Dực kia.....” Nói tới đây, vội vàng ngậm chặt miệng, nguy hiểm thật, thiếu chút nữa lộ miệng.

“Chuyện này liên quan gì đến Lạc Dực?” Chung Minh khó hiểu hỏi.

“Không..... Ha hả a..... đương nhiên không liên quan đến hắn....”

“Ta cảm thấy..... người thực khả nghi.” Chung Minh quay đầu dõi theo ánh mắt hắn, “Còn có,” y chậm chậm nói, “Về chuyện Di Hương viện cùng Lạc Dực, người từ ngày hôm qua cũng đã biết?”

“Ách..... việc này..... Ha hả ha hả..... Ta không biết, ta cái gì cũng không biết.....” Người nào đó một bên thì thảo tự thôi miên mình, một bên nhìn lên nhìn xuống, bày ra một bộ dạng chết cũng không thừa nhận người có thể làm gì ta.

“Người đừng ở đó giả vờ tự bế nữa!” Chung Minh thấy vừa giận vừa buồn cười.

“‘Tự bế’ là gì?”

“Tự bế chính là..... uy, người đừng có chuyển đề tài, nợ nần của chúng ta còn chưa tính xong.....”

“A Minh, hiện tại đã giữa trưa, không bằng ta đi ăn chút gì đó, cùng nhau dùng cơm, thế nào?”

“Ngô.....”

“Người xem, nơi này thảm cỏ xanh tươi, muôn hoa rực rỡ, phong cảnh kiêu diễm, thật thích hợp cho chúng ta.....”

“Được rồi.” Chung Minh giơ tay đầu hàng, “Người đi lấy đồ ăn, ta ở chỗ này chờ người.”

“Thật tốt quá! Ta lập tức sẽ trở lại.” Đoạn Vô Văn mừng rỡ cười đến mắt phượng chỉ còn là mảnh trắng khuyết, gót chân vừa chuyển đã phi thân như gió, ở đằng xa vẫy vẫy tay với Chung Minh, sau đó mới biến mất không thấy thân ảnh.

Thật là... Chung Minh có điểm vô lực ngồi trên cỏ, một lát sau không nỡ được nhìn về phương hướng người kia rời đi, khóe miệng chậm rãi vẽ nên nét cười mơ hồ mà lại nhu tình.....

“Chung công tử.” Một thanh âm trầm ồm mà hơi khàn khàn từ phía sau truyền đến.

“Oa!” Chung Minh sợ tới mức nhảy lên, quay đầu lại nhìn, thở phào một cái, “Thượng Quan thúc thúc.”

“Chung công tử,” Thượng Quan Tranh thần sắc có chút chần chờ, ngữ khí trầm ngâm chẳng dứt khoát. “Có chút chuyện..... lão phu muốn nói với Chung công tử, không biết.....”

“Đương nhiên có thể.” Chung Minh vui vẻ nói, “Thượng Quan thúc thúc không cần khách khí, gọi ta A Minh là được.”

“Được rồi, A Minh.” Thượng Quan Tranh trong mắt xẹt qua một tia thương thức, “Người là người ngay thẳng, cũng thực kiên cường.”

“Kiên cường?” Chung Minh không hiểu — nói ngay thẳng thì có thể, “kiên cường” thì chẳng phải qua một hai lần gặp là có thể đánh giá được.

“Đúng vậy.” Thượng Quan Tranh nghiền ngẫm nói, “Nếu người chỉ là người yếu ớt, từ ngày đầu tiên đến đây sẽ lâm vào lo sợ tội đồ, chứ chẳng thể thích ứng với cuộc sống ở đây nhanh đến thế.”

“Ý của người là.....” Chung Minh cẩn thận thăm dò, “Hay người biết lai lịch của ta? Là Vô Văn..... nói cho người biết sao?”

“Ta biết người từ mấy trăm năm sau mà đến.” Thượng Quan Tranh ôn hòa cười cười, “Bất quá không phải Thiếu chủ nói, hắn luôn giữ bí mật của người, chẳng để người khác phải nghi ngờ.”

“Vây..... người làm sao lại biết.....”

“Lão phu có biết chút ít kỳ môn thuật.” Thượng Quan Tranh sờ sờ râu cằm, chậm rãi nói, “Vài ngày trước, lão phu ban đêm xem tinh tượng phát hiện việc này, có thể là hai linh hồn chuyển động va vào nhau, may mắn thế nào, người lại đến Dương Châu.....”

“Nói như vậy..... người trên thông thiên văn dưới tường địa lý, dịch kinh bát quái cái gì cũng hiểu?!” Chung Minh nghe được hai mắt sáng lên, hưng phấn nha.

“Chỉ chút ít thôi.” Thượng Quan Tranh nói, “Dựa theo vị trí lệch đi của các ngôi sao, người tới nơi này, người kia lại nhập vào thân thể người.”

“Đúng như thế.....” Chung Minh vuốt cằm, “Ta cũng đoán như vậy. Thượng Quan thúc thúc,” y nhìn về phía Thượng Quan Tranh, chậm chạp hỏi, “Ta có thể quay về thế giới của mình không?”

“Có thể.” Thượng Quan Tranh vô cùng khẳng định.

“Thật..... thật sự?” Trong khoảnh khắc, không biết tâm có loại cảm giác gì, như là trải qua hết ngũ vị (*ngọt, chua, cay, đắng, mặn*), tư vị gì cũng có. “Sau khi ta trở về.....” Nói tới đây, thanh âm không tự chủ được bắt đầu run lên, “vây..... sẽ không quay lại đây nữa?”

“Không biết.” Thượng Quan Tranh vẻ mặt ngưng trọng, “Lão phu chỉ có thể nhìn ra trong năm nay người sẽ quay lại thế giới của người, nhưng không thể xác định ngày người sẽ đi, càng không thể xác định liệu người có quay trở về không. Có lẽ, chuyện này cuối cùng chỉ có thể dựa vào quyết định của người.”

“Quyết định.....của ta.....” Chung Minh có chút mờ mịt.

“Đúng vậy.” Thượng Quan Tranh nói, “Chỉ có người mới hiểu rõ tâm ý của mình, như vậy mới không hối hận về quyết định ấy. Tiểu hài tử,” hắn vỗ vỗ vai Chung Minh, ý vị sâu xa nói, “Nếu người bây giờ chưa thể quyết định thì đừng sốt ruột, một ngày nào đó, người nhất định sẽ minh bạch.”

Thượng Quan Tranh đi rồi, Chung Minh lâm vào trầm tư. Chính mình cũng không biết..... đã rời khỏi rồi liệu có thể quay lại không..... chuyện này chính mình cũng chưa từng nghĩ tới. Cảm tình đối với Vô Văn theo thời gian càng ngày càng tăng, nhưng mà, mình đã vượt qua nỗi đau mất đi song thân, những ngày thơ ấu trải qua cùng đám bạn bè La Phương Lăng cùng vị thúc thúc, thậm chí La gia hiền lành dễ thân kia, mình cũng chẳng thể vứt bỏ..... Bất quá, tưởng tượng sau này trở về sẽ không thể thấy người kia bên ngoài lỗ mắng bên trong lại ôn nhu, một sự sợ hãi nồng đậm làm trái tim thất lại, làm cho người ta hít thở không thông.....

“A Minh, A Minh..... A Minh!” Thành linh tiếng gọi lớn vang lên làm cho Chung Minh giống như từ mộng tỉnh táo lại, xuất hiện ở trước mắt chính là khuôn mặt thân thiết lộ ra lo lắng.

“Vô Văn?” Chung Minh kinh ngạc nhìn người kia.

“Người làm sao vậy?” Đoạn Vô Văn lo lắng hỏi, “Vì cái gì sắc mặt khó coi như vậy? Có phải đau ở đâu không? Hay là sinh bệnh..... Ngộ.....”

Cái gì?? Loại cảm giác mềm mại bên môi này là gì? Oa! Không, không thể nào..... A Minh y như thế nào có thể..... nhiệt tình như vậy..... đây không phải là điềm báo trời sắp sụp chứ..... nhưng mà..... cảm giác thật thích nha..... ngộ..... Mặc kệ! Đoạn Vô Văn xoay người một cái, bị động chuyển thành chủ động, đem thiếu niên mảnh khảnh đặt ở dưới thân hung hăng hôn, thẳng đến khi hai người thiếu chút nữa thiếu khí mà ngất đi.

“Hô.....” Dồn dập thở, giống như trái tim muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, nụ hôn mang theo tình cảm mãnh liệt vừa rồi làm đôi mắt trong trẻo của Chung Minh giăng một tầng sương mỏng. “Vô Văn.....”

“A Minh.....” Nhìn chằm chằm đôi môi ái nhân sưng đỏ cùng vạt áo lỏng lẻo để lộ da thịt trắng nõn, Đoạn Vô Văn chỉ cảm thấy miệng khô lưỡi khô, cơ khát khó nhịn, hấn dùng lực cắn răng nhịn xuống hạ phúc đang xôn xao, hỏi ý kiến ái nhân.”Chúng ta..... làm đi.....”

“..... Hảo.”

Một tiếng “Hảo” này làm người nào đó như rơi vào thiên đường, mơ hồ hoan hô một tiếng liền tháo đai lưng thiếu niên, gấp gáp xoa da thịt ôn nhuận trắng mịn, hôn liên tiếp lên cổ thiếu niên, trong nháy mắt tình cảm mãnh liệt phun trào, càng không thể vãn hồi.....

“Chờ..... Chờ một chút.....”

“Cái gì.....” Nghe mấy tiếng này, Đoạn Vô Văn có một loại cảm giác sấm sét giữa trời, không thể nào.....

“Đừng ở chỗ này..... về.... về phòng đi.....” Chung Minh có điểm ngưng ngừng tựa lên ngực người nào đó, mặc kệ như thế nào, y cũng không muốn làm chuyện riêng tư ở nơi mà ai cũng có thể rình mò này.

Nguyên lai là vấn đề này..... Đoạn Vô Văn nhẹ nhàng thở ra, vội vàng ôm lấy người trong lồng ngực, ba bước chỉ cần hai bước vọt vào nhà gỗ cách đó không xa, “Phanh” một tiếng đá cửa phòng.....

Không biết bao nhiêu canh giờ sau.

“Người là cầm thú.....” Chờ thời điểm người họ Đoạn nào đó cảm thấy mỹ mãn mà dừng lại, Chung Minh cảm thấy mình giống như chỉ còn lại nửa cái mạng, toàn thân cao thấp chẳng còn khí lực, chỉ có miệng còn

có thể động. “Làm đến vài lần..... người còn không để yên..... muốn mạng của ta a..... sắc lang hỗn đản.....”

“Ha ha a.....” Đoạn Vô Văn cười như hồ ly bắt được gà, “Là..... nhìn lâu lắm rồi, thật sự là..... Ha ha ha ha.....”

“Hảo a.” Chung Minh nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn tên đầu sỏ hại mình không động đậy được, “Người đợi cấm dục một tháng đi.”

“Oa! Sao lại thế được.....” Người nào đó lớn tiếng oán giận bị ánh mắt sắc bén của thiếu niên làm cho nuốt trở lại trong bụng, chỉ có thể ủy ủy khuất khuất nói, “Vây..... nửa tháng được không?”

“Không được.”

“A Minh.....”

“Nói không được là không được. Ai bảo người vừa rồi làm quá như vậy?!” Chung Minh lửa giận phừng phừng, “Ta đây..... ôi.....” Không đợi ngồi dậy đã lại ngã xuống.

“A Minh,” Đoạn Vô Văn nhanh tay nhanh chân ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của thiếu niên, thay y xoa nắn, đau lòng nói, “Xin lỗi, đều do ta cao hứng quá mà, biết rõ là lần đầu tiên của người, thật sự không nên làm thêm.....”

“Bớt nói nhảm đi.” Chung Minh nghiêm mặt, cố gắng không để sự xấu hổ hiện lên trên mặt, “Chuyện này là ta nguyện ý, người còn áy náy cái gì nha?”

“A?” Đoạn Vô Văn trừng lớn hai mắt, “Nhưng mà..... không phải người thấy không thoải mái sao.....”

“Ta khi nào nói không thoải mái?” Chung Minh liếc xéo hắn, “Ta chỉ là có chút khó chịu vì di chứng mà thôi.”

“Di chứng.....là cái gì?” Đoạn Vô Văn há mồm hỏi.

“Chính là..... Quên đi, dù sao nói người cũng không hiểu.”

“Như vậy, ” Đoạn Vô Văn ngơ ngác nhìn y trong chốc lát, dần dần bên môi nở rộ ý cười. “Kỳ thật..... người cảm thấy rất thư thái sao?”

“Ách.....” Chung Minh cùng hắn hai mắt nhìn nhau, cũng nhận không được muốn cười, “Đúng vậy..... nói thật, ta chưa bao giờ cảm thấy thoải mái như vậy..... thật sự là..... Ha ha ha..... đã nghiêng.....” Cuối cùng vẫn ngừng cười mà lên tiếng, “Người..... kỹ thuật không tồi a.....”

“Vậy sao vậy sao, người khen quá lời rồi.....” Đoạn Vô Văn mặt mày đắc ý đang muốn thổi phồng vài câu, đột nhiên tỉnh ra bây giờ là đang nói chuyện với ai, cuống quýt ho khan vài tiếng lấy tay che dấu. “Khụ khụ khụ..... kỳ thật..... người cũng biết..... cái kia..... Ta.....”

“Được rồi.” Nhìn thấy người nào đó vẻ mặt xấu hổ, Chung Minh quyết định tạm thời phóng hấn một con ngựa (*tha cho một lần*), dịch chuyển tìm một vị trí thoải mái trong ngực người kia, mí mắt khép hờ khẽ gọi, “Vô Văn.”

“Gì vậy?”

“Ta vừa rồi có nói chuyện với Thượng Quan thúc thúc.”

“Nga?” Đoạn Vô Văn thoáng ngẩn người, tức khắc hiểu nguyên nhân làm thần sắc ái nhân khác lạ, vẻ mặt chợt nghiêm túc. “Người nói chuyện gì..... với người?”

“Người nói.....” Chung Minh hít sâu một hơi, kể lại hết lời của Thượng Quan Tranh.

“.....” Trong phòng một mảnh yên tĩnh, hồi lâu, Đoạn Vô Văn im lặng buông lời cánh tay đang ôm Chung Minh, xoay người lao khỏi giường vội vàng mặc lại y phục, không nói lời nào đã chạy khỏi phòng.

“Đứng lại!” Thấy hấn đột nhiên phản ứng như thế, sắc mặt Chung Minh tái nhợt, “Người đi đâu vậy?”

“Ta đi đâu ư?” Đoạn Vô Văn bỗng nhiên trở lại, đôi mắt mù sương. “Người còn hỏi sao? Người không phải đã quyết định rồi ư? Người cho rằng chỉ cần lấy thân bồi thường là được? Ta cho người biết, bản giáo chủ không yếu ớt sa đoạ đến mức người phải thương cảm như thế!” Dứt lời, nổi giận dùng dùng phất tay áo bỏ đi.

“Thương, cảm?” Chung Minh sửng sốt, giây phút sau hét thật lớn, “Người hiểu lầm rồi! Ôi..... đau quá.....” Sau khi nói xong mới biết mình chỉ tốn công nói với không khí, về phần người kia, đã sớm lao đi không thấy tung tích.

12. Chương 12

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Buổi chiều, giờ Thân.

Tâm tình Chung Minh hiện giờ rất là sầu não.

Thử nghĩ mà xem, một người vừa kết thúc một loại vận động không những kịch liệt mà còn tổn hao thể lực nào đó, xong xuôi, cái tên bạc tình khắc trước vẫn còn thân mật cận kề với hấn, cùng hấn này nọ suốt mấy canh giờ, cứ nhiên đầu cũng không thêm ngoảnh lại, cứ thế phui tay mà đi, bỏ lại một người đáng thương

toàn thân nhúc nhích ngay cả khí lực xuống giường để mặc quần áo cũng không có — Ai gặp phải loại sự tình này mà không buồn bực đến chết mới là lạ.

Quần bách cuốn chần nằm thẳng cẳng trên giường, Chung Minh đã sớm âm thầm đem tên hỗn đản nào đó ra xỉ vả cả trăm lần —

“Vương bát đản!” Trong đầu liên tục tái hiện lại hình ảnh tên kia thản nhiên rời đi, đại y sư Chung Minh tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi. Cái tên hỗn đản vắt chanh bỏ vỏ này, lần sau nhất định phải cho hắn biết mặt.

Lần sau... Nghĩ đến cái từ này, Chung Minh không khỏi rùng mình. Ai, thực là hỏng bét... Nếu không giải thích cái hiểu lầm kia cho rõ ràng, nói không chừng còn không có lần sau đâu. Đang lúc miên man suy nghĩ, hắn bất chợt nghe thấy một trận tiếng bước chân từ xa tới gần, cuối cùng dừng lại ở ngay cửa phòng.

“Để đồ ở chỗ này, các người lui ra ngoài hết đi.”

“Vâng.”

Chung Minh nín thở ngưng thần chờ đợi. Ngay tại khoảnh khắc cửa phòng mở ra, hắn nhanh chóng đem cái gối đầu vẫn cầm chặt trong tay ném thẳng ra ngoài.

“Người làm cái gì vậy?” Người vừa tới mang theo một hộp đồ ăn tinh xảo, tay còn lại thì kéo cái thùng gỗ lớn đến mức có thể chứa hai, ba người. Chỉ thấy mép thùng có vắt khăn lông, bên trong còn có hơi nóng không ngừng bốc ra, xem ra thùng này chứa đầy nước ấm. Thời điểm đối mặt với ‘ám khí’ mà Chung Minh phóng tới, người nọ thuận tay lấy thùng gỗ để chặn lại, vì thế cái gối lập tức bắn ngược trở lại, nảy lên hai cái trong không trung rồi bay về giường.

“Không phải vừa rồi người còn tiêu sái rời đi sao?” Chung Minh dựng ngược lông mày tròng mắt nói, “Bây giờ trở về làm gì?!”

Đoạn Vô Văn đen mặt đóng cửa phòng, trầm mặc bày biện đồ ăn lên bàn, lại khom lưng đặt thùng gỗ xuống. Nhìn vào cái vẻ thành thực ung dung của hắn, hắn là thùng gỗ có nặng thêm vài lần nữa cũng chẳng thành vấn đề.

“Này... Người làm gì?!” Mắt thấy đối phương vẫn là vẻ mặt tỉnh bơ bước tới, Chung Minh vươn tay khước từ theo bản năng. Đáng tiếc toàn thân hắn đang ở trạng thái vô lực, chút kháng cự nho nhỏ này cũng chẳng có bất cứ tác dụng gì. Bỗng nhiên Chung Minh cảm thấy cơ thể nhẹ bẫng, chân bỗng tự nhiên đã bỏ hắn mà đi, thân mình trần trụi lập tức bị người ôm lên, đặt vào giữa làn nước ấm áp.

“Ồ...” Thời điểm vết thương ở phía sau tiếp xúc với nước ấm, Chung Minh đau đến mức khuôn mặt nhăn nhúm cả vào. Hắn chỉ đành gắt gao bấu chặt mép thùng mới ngăn chính mình mất thể diện mà kêu lên thành tiếng. Tình huống vừa rồi xảy đến quá bất ngờ, hai người đều không chuẩn bị dầu bôi trơn, lại thêm đây là lần đầu tiên của Chung Minh, mặc dù đã vô cùng chú ý song vẫn không tránh khỏi việc bị thương chút ít.

“Người không sao chứ?” Bên tai truyền đến một câu lạnh nhạt, thế nhưng bàn tay đang giúp mình xoa bóp phần eo và tẩy rửa thân thể của đối phương thì lại ôn nhu ấm áp vô cùng.

“Không... sao... mới là lạ...” Cấn rặng chờ từng trận đau đớn như kim châm dần dần biến mất, Chung Minh tức giận quay đầu trừng y. Vốn hắn định thống khoái mắng chửi thêm vài câu, nhưng mà vừa thấy ánh mắt ẩn chứa quan tâm cùng lo lắng của người nọ, tức giận trong lòng không hiểu sao hoàn toàn tiêu thất.

“Vô Văn...” Hắn khẽ ngâm nga một tiếng, bất chợt duỗi cánh tay dùng sức ôm lấy cổ đối phương, chủ động hôn lên môi y, lại thừa dịp người nào đó đang quá mức kinh ngạc mà dứt khoát nhắm mắt lại càn quét bờ bải trong miệng đối phương, cứ thế hôn đến khi thân thể cả hai trở nên nóng rực mới chịu dừng lại.

“Như vậy, người vẫn cho rằng tình cảm của ta đối với người chẳng qua chỉ là đồng tình không?” Nhịp thở dồn dập của Chung Minh vẫn chưa bình ổn trở lại, hắn dùng đôi mắt tràn đầy xuân ý nhìn thẳng vào Đoạn Vô Văn, “Cơ thể của ta trong mắt người rẻ rúng như vậy à?!”

“Ta... Không...” Nhìn ánh mắt chuyên chú chứa chứa cảm phần và lên án của thiếu niên, Đoạn Vô Văn khẽ động trong lòng, “A Minh...”

“Người cũng quá coi thường ta!” Chung Minh nắm lấy vạt áo của Đoạn Vô Văn, gần từng tiếng nói, “Người nghe kỹ cho ta, ta hoàn toàn không giống tên hỗn đản không có tiết tháo nào đó. Nếu như không phải thật sự thích, ta tuyệt không có khả năng làm ra cái loại chuyện này cùng với một nam nhân khác.”

!!

Mấy lời này tuy rằng âm lượng không lớn nhưng lại cực kỳ kiên định, hoàn toàn không thể hoài nghi. Nó đã khiến cho một tên nào đó liều chết rúc đầu vào ngõ cụt cứ mãi không chịu chui ra bỗng nhiên hoàn toàn tỉnh lại.

“A Minh!” Đoạn Vô Văn hét to một tiếng, nhảy vào thùng gỗ ôm toàn bộ thân thể thiếu niên vào trong lồng ngực của mình, vui sướng không gì sánh được, “Nói như vậy, người... Người... Không phải...”

“Đương nhiên không phải. Tình cảm mà ta dành cho người từ trước đến nay chưa bao giờ là đồng tình cả.” Vứt cho đối phương một đáp án cực kỳ khẳng định, trong con ngươi lóe ra một tia trêu chọc, thiếu niên nói, “Chẳng lẽ người cảm thấy người rất cần người khác đồng tình sao? Nếu vậy, ta cũng không ngại tặng miễn phí cho người... Ngô...” Ngay sau đó, những lời muốn nói đều bị tên sắc lang nọ áp tới gần chặn ở trong miệng. Hai người vừa cuồng nhiệt vừa triền miên mà cũng cực kỳ cấp bách dùng đầu lưỡi giao lưu tình cảm với nhau, rốt cuộc không rảnh rồi mà nói chuyện nữa.

“... Thực xin lỗi...” Hơn nửa ngày, Đoạn Vô Văn mới lưu luyến không rời mà buông Chung Minh ra, ngón tay nhẹ nhàng mơn trớn cánh môi bị chính mình hôn đến sưng đỏ, khàn khàn thấp giọng tạ lỗi.

“Ách...” Hiếm khi nhìn thấy bộ dạng y nghiêm túc thế này, Chung Minh ngược lại có chút không được tự nhiên, một luồng nhiệt khí không khống chế được mà chạy dọc theo cần cổ xông thẳng lên trên mặt, “Không... Không có gì... Ta, ta chỉ là... A, hắt xì!” Gió xuân ngoài mang theo hàn ý bên cửa sổ thổi bay màn sa mà lướt qua thân thể còn vương đầy bọt nước của thiếu niên, vì thế hắn không khỏi rụt rụt cái cổ, hắt xì một tiếng thật to, “Lạnh quá.”

Dùng một cái khăn lông khô ráo bao lấy cơ thể trần trụi của đối phương, Đoạn Vô Văn nhanh nhẹn thay tình nhân chà sát thân thể. Chỉ một lát sau, Chung Minh đã y phục chỉnh tề mà an vị trên chiếc ghế duy nhất trong phòng, người nọ còn không quên sờn sóc mà nhét một cái gối mềm xuống dưới làm đệm mông cho hắn.

“... Vô Văn.” Nhìn người kia lấy ra một đĩa thức ăn thơm phức từ trong một đám bèo đặt trước mặt mình, trong lòng Chung Minh không khỏi dâng lên cảm giác ấm áp.

“Sao cơ?”

“Chúng ta xem như huê.”

“Cái gì?” Đoạn Vô Văn không giải thích được.

“Chính là... Trước kia ta cũng hiểu lầm người... Thật ra cảm giác bị người khác hiểu lầm thực sự rất khó chịu.” Chung Minh ngẩng đầu nghiêm túc nói, “Nếu về sau chúng ta có thể tín nhiệm lẫn nhau nhiều hơn một ít, hẳn là sẽ không phát sinh loại sự tình này lần nữa đi?”

“Chuyện ngày hôm qua ta cam đoan sẽ không phát sinh lần thứ hai.” Đoạn Vô Văn trịnh trọng đáp, “Khiến tất cả đều phải chịu giày vò là một hành động cực kỳ ngu xuẩn. Thật ra cẩn thận ngẫm lại,...” Y có chút đắc ý nói, “Người vừa có tài có mao lại chung tình tốt tính như ta đây, thật sự là đốt đèn lồng cũng khó có thể tìm ra, người sao nữ vứt bỏ chứ?”

“Coi chừng gió lớn cất đầu lưỡi người.” Chung Minh không khách khí mà tặng cho hắn ánh mắt khinh bỉ – người này vừa lấy lại tinh thần liền không quên tăng bốc bản thân mình, “Nên đi hay ở, ta còn chưa quyết định đâu.”

“Sao lại như vậy...” Đoạn Vô Văn lập tức bày ra vẻ mặt đau khổ, tựa đầu trên vai Chung Minh nhẹ nhàng cọ xát, nói, “A Minh...”

“Trước mắt cứ vậy đi.” Chung Minh không kiên nhẫn đẩy người nào đó xịch ra một chút, “Lẽ vật mừng sinh thần của người xem ta đã tặng rồi.”

“Lẽ vật sinh thần?” Đoạn Vô Văn giật mình, tiếp đó cười vô cùng ái muội, ánh mắt mê đắm không ngừng cao thấp đảo loạn trên người Chung Minh, “Hắc hắc, ta hiểu ... Ha ha ha ha ha...”

“Thật ra ta vốn định buổi tối mới tặng, chẳng ngờ người nào đó lại cấp bách như vậy..” Chung Minh úp úp mở mở nói. Ở cùng với tên mặt dày như y lâu đến vậy, hiển nhiên hắn cũng học được cách ứng phó, cuối cùng Chung Minh giả vờ không thêm để ý mà ngáp dài một cái, tận lực ngăn không cho luồng nhiệt khí xông thẳng lên hai gò má của mình.

“Ừ... Đúng là hơi gấp một chút.” Tên họ Đoạn nào đó vừa cười phụ họa, vừa không đỏ mặt không thở gấp vuốt cằm nói, “Chẳng qua—” Hắn dài giọng, cợt nhả mà tung ra một cái mị nhãn, “A Minh, tối nay ta không ngại làm thêm một lần nữa với người đâu, đến lúc đó chúng ta có thể chậm rãi... Ừm...”

Một viên Đầu sư tử (*) tròn vo đột nhiên chặn lại cái miệng đắc ý há to của hắn, thiếu niên nhướng mày.

(*) Đầu sư tử: là một món thịt viên có hình tròn giống như cái đầu con sư tử được (chú thích hình)

“Ăn mau.”

“Ừm...” Thấy A Minh thật sự có chút bức dọc, Đoạn Vô Văn vội vàng cố gắng nuốt trôi đồ ăn trong miệng, lấy một tờ giấy mỏng từ trong người ra chuyển cho Chung Minh ở bên cạnh, nịnh nọt nói, “A Minh, người xem đây là gì nè?”

“Gì cơ?” Chung Minh nghi ngờ nhận lấy nhìn thật kỹ, “Chẳng phải đây là...”

“Đúng vậy,” Đoạn Vô Văn mỉm cười, “Hay là người không muốn?”

“Người đứng là không biết tiếc tiền.” Khóe môi Chung Minh gợn lên ý cười nhàn nhạt, “Tuy ta không phải là Đỗ Mạt, nhưng ta vẫn muốn thay hắn cảm tạ người.”

“Cảm tạ cái gì?” Đoạn Vô Văn biếng nhác nói, “Ta làm là vì người, chứ đâu phải vì Đỗ Mạt.” Hắn trịnh trọng mà mê mải nhìn tròng mắt trong suốt của ái nhân, “A Minh, cho dù sự tình đúng như Thượng Quan thúc thúc đã dự đoán, ta cũng tuyệt không buông tay.”

“... Ta hiểu.” Hai người đối mặt một lúc lâu, Chung Minh nhẹ nhàng thở dài, dùng thanh âm gần như không thể nghe thấy, nói: “Ta... hiểu...” - Vô Văn, ta nhất định sẽ không khiến người đợi chờ vô ích.

Ngoài cửa sổ tà dương dần lặn, nội tâm con người cũng tựa như ánh mặt trời từ từ phai nhạt bên song, vương chút đắng cay, cũng mang theo hy vọng đợi chờ một ngày nắng mới.

Giờ Dậu.

Đèn bắt đầu sáng rực.

Khắp phân đà Nhật Nguyệt giáo giăng đèn kết hoa, tiếng người huyền ảo. Đài cao ngoài tiền sảnh đã bị thay bởi hơn mười bàn yến tiệc, trong viện rộn rã ồn ào, đệ tử của giáo đang ngồi người nào người nấy mặt mày hớn hớn, ăn uống linh đình, vô cùng náo nhiệt. So ra, nội sảnh có vẻ quanh què hơn nhiều, những nhân vật ngồi ngay ngắn ở đây cũng lãnh tĩnh hơn những kẻ ngoài kia nhiều lắm.

Sảnh đường hoa lệ quý khí bày đầy một bàn cao lương mỹ vị tinh xảo nóng hổi thơm lừng. Giữa ghế chủ tọa đương nhiên là Đoạn đại giáo chủ - thọ tinh của hôm nay, bên trái là Chung Minh vẻ mặt buồn ngủ, bên phải là một thiếu niên xinh xắn lại lộ ra vài phần giảo hoạt, cùng với một gì gì đó bảo - bảo chủ từ lúc lên đài đến nay vẫn luôn lãnh khốc không gì sánh được, còn vị trí tôn kính cuối cùng không thể nhường ai chính là đà chủ phân đà Dương Châu, ‘fan’ trung thành của thiếu niên xinh đẹp kia.

“Hôm nay là sinh thần giáo chủ,” Mở lời trước tiên chính là Bạch Phó giáo chủ tiểu ý tràn trề, hắn đứng lên nâng chén về phía Đoạn Vô Văn nói, “Tại hạ trước kính giáo chủ một chén, chúc giáo chủ niên niên hữu kim triêu, tuế tuế hữu kim nhật (*), mong giáo ta trăm năm hưng thịnh, đời đời quang vinh.”

(*) niên niên hữu kim triêu, tuế tuế hữu kim nhật: năm nào cũng như năm nay, tuổi nào cũng như tuổi này: ý nói mãi trẻ và khỏe

Chung Minh che miệng ngáp lớn - màn hiểu lầm nhằm chán ban chiều qua đi, hắn đã bị đầu sỏ áp tải về phòng bôi thuốc trị thương tự tay bào chế. Tuy rằng vết thương ở một chỗ nào đó quả thực không hề đau

nhức đến như vậy, bắt quá bởi vì khi ấy vận động quá mức kịch liệt, vừa nghỉ ngơi chưa tới nửa canh giờ đã bị người đánh thức kiên quyết dắt đi tham gia ‘tụ hội mừng sinh thần’ gì gì đó, khó trách Chung đại y sinh lại vác bộ mặt phờ phạc lừ đừ kia. Lúc này nghe Bạch tiểu đệ xinh đẹp vô cùng lại có thể phun ra lời ca tụng dung tục và buồn nôn như thế, Chung đại y sinh càng thêm buồn ngủ, chỉ muốn đi tìm Chu Công để đánh cờ.

Đoạn Vô Văn không buồn để ý đối phương nói thật hay giả, tự nâng chén cùng với Bạch Tiểu Phong một cái, hai người đồng thời uống một hơi cạn sạch.

“Giáo chủ, thuộc hạ cũng mời ngài một chén.” Thấy thế, Phạm Thông liền nhanh nhẹn đứng lên, cầm chén rượu đầy ắp cung cung kính kính nói, “Chúc ngài phúc như Đông hải, thọ tử Nam sơn.”

“Ha ha ha ha... Khá lắm!” Đoạn Vô Văn cười ha hả, rất dứt khoát uống cạn rượu trong ly.

“Xem chừng, Đoạn giáo chủ hôm nay tâm tình tốt vô cùng.” Lạc Dực lạnh buốt quét mắt qua cái tên vừa cười toét miệng nào đó, nhìn kiểu gì cũng thấy không vừa mắt.

“Lạc bảo chủ nói rất đúng.” Đoạn Vô Văn dương dương đắc ý hươ hươ chén rượu rồng về phía Lạc Dực, “Người gặp việc vui tâm tình sáng khoái, hôm nay bản giáo chủ thu được một món lễ vật không tưởng, đương nhiên cực kỳ vui vẻ. Nhưng thương thế của Lạc bảo chủ – “ Nói đoạn, hắt dài giọng, vẻ mặt thân thiết hỏi, “Chẳng biết đã đỡ hơn chút nào chưa?”

“Thương thế?” Bạch Tiểu Phong có vẻ giật mình, “Lạc huynh, người bị thương bao giờ?”

“Chỉ là một chút phần Xích Hạt (*) thôi mà,” Giọng Lạc Dực mang theo vài phần ngạo mạn, “Sao có thể khó dễ được ta?”

(*) phần xích hạt: loại bột đỏ chiết xuất từ bọ cạp, tất nhiên là có độc

“Giáo chủ...” Lúc này không chỉ có Bạch Tiểu Phong giật mình, ngay cả Phạm Thông cũng đầy kinh ngạc – gia nhập Nhật Nguyệt giáo đã tròn hai năm, hẳn chưa từng chứng kiến chủ nhân dụng độc?

“Có gì kỳ quái đâu?” Đoạn Vô Văn nhìn ngang ngó dọc, thản nhiên nói, “Chẳng lẽ các người đều đã quên mẫu thân ta là ai à? Bản giáo chủ biết dùng một chút được, kỳ lạ lắm sao?”

“Giáo chủ,” Bạch Tiểu Phong đảo đảo tròn mắt, “Độc này... Hẳn không phải giáo chủ tự mình hạ đi?”

“Đương nhiên.” Đoạn Vô Văn tự phụ nói, “Bản giáo chủ đối phó một người thì cần gì dụng độc? Chẳng qua,” Bỗng nhiên hắt dài giọng, trước mặt mọi người không hề đỏ mặt mà quàng vai Chung Minh, cười híp mắt nói, “Dù sao bản giáo chủ cũng phải suy tính cho A Minh hơn một chút, ai bảo đầu năm nay lắm kẻ mơ ước bé cưng của người khác như thế chứ?”

“Ấy... Gì vậy...” Vừa ngủ gật vừa mơ mơ màng màng nghe mấy người đó nói chuyện, con sâu ngủ thiếu niên tự nhiên bắt được một tia sáng lóe ra giữa những lời qua ý lại ấy. Lỡ tai bất thành linh bị hai tiếng “bé cưng” này đâm vào, Chung Minh bức bối hết cả người, âm thầm nghiêng răng nghiêng lợi: giỏi thay cho một Đoạn Vô Văn, chúng ta cứ từ từ chờ xem –

“Nói vậy...” Bạch Tiểu Phong nghiêng ngẫm tỉ mỉ vẻ mặt cái người bất đắc dĩ bị Đoạn Vô Văn ôm vào trong ngực, “Độc này là do Chung công tử hạ?”

“Không dám.” Chung Minh cố sức tránh khỏi vòng tay ôm ấp của người nào đó, kiểu cách mà ôm quyền, “Ta chỉ lấy một chút được đối phó mấy tên ngu ngốc ý thế hiếp người từ chỗ lệnh huynh mà thôi, không ngờ được này lại bất cẩn dính vào tay Lạc bảo chủ...”

Dứt lời, một nửa số người đang ngồi ở đây đã biến sắc.

Phạm Thông hít một hơi lãnh khí. Lệnh huynh – cao xanh hời, vị “Chung công tử” này thật đúng là có chí khí mà. Từ hồi cái tên Vô Già Lan miệng mồm ngu xuẩn không biết sống chết bị giáo chủ và phó giáo chủ đồng thời truy sát, đã không còn kẻ nào dám nhắc tới chuyện này, chứ đừng nói chi trước mặt giáo chủ và phó giáo chủ. Lẽ nào... tiểu tử này chán thờ rồi sao?

Đoạn Vô Văn cười khở. A Minh cái gì cũng tốt, ngay cả ăn nói cũng rất thẳng, mấy lời này mình nghe qua thì thôi bỏ đi, nhưng còn Bạch Tiểu Phong... Chỉ nhìn thoáng qua sắc mặt tái mét của hắn, đã biết hắn tuyệt đối sẽ không chịu để yên rồi.

“Chung, công, tử, ” Thấy Đoạn Vô Văn bất động thanh sắc bảo hộ người nọ, Bạch Tiểu Phong hít vào thật sâu – thở ra – lại hít – lại thở... Cuối cùng mới bật từng chữ ra khỏi kẽ răng.”Không ngờ người nói năng khôi hài như thế,” Hắn suýt nữa thì không duy trì được lớp nguy trang của mình, vội vàng cầm bình rượu lên rót đầy một chén, lúc này mới trưng ra vẻ mặt tươi cười hoàn mỹ quanh năm không đổi, cười khan nói, ”A ha ha... Đích thực nên vì lời này của người mà uống cạn một chén mới phải...”

“Thật ngại quá,” Đối mặt với lời mời của mỹ thiếu niên, Chung Minh sờ đầu, thập phần tiếc nuối bày tỏ, “Ta không biết uống rượu.”

“Ách...”

Phụt... Nhìn bộ dạng không biết nên khóc hay nên cười cùng á khẩu vô ngôn của Bạch Tiểu Phong, tâm tình Đoạn Vô Văn sung sướng không gì sánh được. Vẻ mặt này của Bạch gia tiểu đệ thật đúng là trăm năm khó gặp, từ sau khi y được mười tuổi thì đã không còn thấy nữa. Há há... Không ngờ nha... A Minh ơi A Minh à, người đích thị là một thiên tài. Y quay đầu vùi mặt vào hõm vai của Chung Minh, nhin cười muốn xoắn ruột.

“Đoạn giáo chủ,” Biểu tình Lạc Dực phủ đầy sương lạnh, ”Trước mặt mọi người ngang nhiên ve vãn nam thiếp, làm thế còn ra thể thống gì?”

Ta khinh! Sao người này luôn ăn nói khó nghe như vậy?! Chung Minh lập tức dựng thẳng người, nỗ lực trốn mắt trừng trừng nhìn về phía Lạc Dực.

—

“Lạc bảo chủ,” Đoạn Vô Văn từ từ neho mắt, khiêu khích nhìn Lạc Dực, ”Hiện tại ta sẽ nói rõ ràng. Từ nay trở đi, ai vũ nhục A Minh, tức vũ nhục bản giáo chủ. Lạc bảo chủ vốn rất thông minh, hẳn đã minh bạch ý ta chứ?”

“... Thật không ngờ Đoạn giáo chủ lại sủng ái tên nô bộc bản bảo chủ tặng đến thế, không chừng đã thật lòng thích tiểu tử đó rồi đi?” Lạc Dực trào phúng cười lạnh.

“Ha ha...” Đoạn Vô Văn bật cười ha hả, khoan thai nói “Chuyện này ấy à, còn phải đa tạ Lạc bảo chủ đã tác thành cơ. Nếu không nhờ Lạc bảo chủ nhin đau bỏ đi thứ yêu thích, ta hôm nay sao có thể vui vẻ đến vậy? Há há há há...”

“...” Ánh mắt lạnh lùng của Lạc Dực trừng Đoạn Vô Văn đến tóe lửa nổ đom đóm, rồi đột nhiên hắn chuyển đường nhìn sang người Chung Minh, nhàn nhạt lên tiếng, ”Cùng hắn, người cảm thấy hạnh phúc sao?!”

Ánh nhìn này là sao? Gần như muốn “thịt” người ấy. Chung Minh bị nhìn đến nổi ớn hết cả thân, siết chặt bàn tay Đoạn Vô Văn len lén thò qua, định thần, quả quyết trả lời: “Ta hiện thời rất ổn. Vì thế,” cố dùng khẩu khí thương lượng, hắn hỏi tiếp: “Sau này người... có thể đừng ép ta về lại Phi ưng bảo hay không?”

“Người!!!” Ánh mắt Lạc Dực chợt phát bạo hồi lâu, nhưng một lúc sau đã kiềm nén lại, hắn ngồi lạng trên ghế không nói lời nào.

Tội thật nha... Thấy tình địch tự nhiên hết như một bé cà tím phơi sương, Đoạn Vô Văn sau một giây mặc niệm cho người nọ, không thể nào không cười trên nỗi đau của người ta thêm lần nữa, hớ hớ, đằng ấy còn chưa chịu chết tâm sao?

“Giáo chủ... Khỏi, khỏi bẩm giáo chủ...” Ngoại sảnh huyền não ồn ã bất chợt im bật, một bóng người vội vội vàng vàng xông vào. “Đồ đệ của mình chủ bạch đạo Âu Dương Húc - ‘phi vân vạp tuyết’ Hứa Tiểu Ngôn đến mừng thọ.”

“Ồ?” Đoạn Vô Văn ánh mắt chợt lóe, nâng mi nói: ”Cho mời.”

Lát sau, một thanh niên mặt búng ra sữa phiêu dật bước vào, từ tận xa xa đã chấp tay cười nói: “Đoạn giáo chủ, đã lâu không gặp.”

“Phúc đức thay.” Đoạn Vô Văn cũng không đứng dậy, vừa chấp tay trả lễ, vừa lộ vẻ tươi cười quen thuộc “May mà ngày trước chưa từng cạn tàu ráo máng với ai, nên hiện tại vẫn sống tốt, sống rất tốt nha.”

“Giáo chủ nói đùa rồi.” Hứa Tiểu Ngôn không tự nhiên ho khê một tiếng, vẻ ngượng ngùng phơn phớt trên gương mặt tuần tú trẻ tuổi, “Tại hạ phụng mệnh gia sư đến mừng thọ, chỉ là một chút lễ mọn mà thôi, kính ý chẳng thể giải bày tường tận, đành mong Đoạn giáo chủ nhận cho.” Dứt lời, liền dâng lên một chiếc hộp đen dài bốn thước.

Đoạn Vô Văn nâng mắt bảo giáo đồ hầu hạ kề cận đến mở chiếc hộp nọ ra, bỗng một luồng khí mát lạnh phả thẳng vào mặt. Chung Minh chăm chú nhìn kỹ vào hộp, một thanh bảo kiếm dài hơn ba thước đang được đặt bên trong, thân kiếm trơn nhẵn sáng bóng, tựa như một dòng nước mùa thu vậy.

“Hảo kiếm!” Đoạn Vô Văn tán thưởng một tiếng, gạt đầu sai người nhận lấy, cười nói, “Hạ lễ từ Âu Dương minh chủ, tại hạ từ chối sẽ thành bất kính đành thỉnh cầu Hứa thiếu hiệp biểu đạt tạ ý của tại hạ đến tôn sư.”

“Đoạn giáo chủ quá khách khí rồi” Hứa Tiểu Ngôn rất lễ phép nói “Tại hạ nhất định sẽ chuyển lời đến gia sư.”

“Hứa thiếu hiệp” Nét cười của Đoạn Vô Văn phác nên một bức họa rực rỡ, “Lần này thiếu hiệp bồn ba nghìn dặm tới đây, e rằng, ngoại trừ việc tặng lễ vật cho tại hạ hẳn phải có việc trọng yếu khác?”

“Đoạn giáo chủ quả nhiên cực kỳ sáng suốt.” Bất gặp ánh mắt sắc bén thâm trầm từ đối phương, Hứa Tiểu Ngôn lặng lẽ rùng mình, nghiêm túc nói, “Gia sư còn bảo tại hạ truyền lời cho giáo chủ và Lạc bảo chủ, vừa hay hiện thời Lạc bảo chủ cũng ở đây, vậy tại hạ có thể bớt được một chuyến đi.”

“Ồ?” Hai người Đoạn, Lạc đều thoáng liếc mắt nhìn nhau. Sau đó Lạc Dực sầm mặt, khó chịu hỏi, “Chẳng hay Âu Dương minh chủ có điều chi cần chỉ giáo?”

“Gia sư muốn thỉnh nhị vị bớt chút thời gian, ngày năm tháng năm đúng giờ Thìn hội họp tại Hối Anh lâu ở Lạc Dương, thương thảo đối sách chung sống hòa bình của hai phe hắc - bạch chúng ta.”

Cái gì mà ‘thương thảo đối sách chung sống hòa bình của hai phe hắc - bạch’ chứ? Chung Minh nghe vào chỉ thấy cực kỳ, cực kỳ, cực kỳ chói tai. Khá lắm, lý do quang minh chính đại lắm, nhìn tên Hứa Tiểu Ngôn cười đến mức rõ là quái dị đi kìa, đây rành rành là một trận Hồng Môn Yến mà.

“Hối Anh lâu?” Đoạn Vô Văn ha ha cười, sáng khoái nói, “Được, người quay về nhắn với Âu Dương Húc, nói Đoạn Vô Văn nhất định sẽ đến đúng giờ hẹn ước.”

“Còn Lạc bảo chủ...” Hứa Tiểu Ngôn quay đầu sang nam tử vẻ mặt băng hàn kia.

“Đi.” Lạc Dực trả lời bằng một từ duy nhất.

“Được.” Hứa Tiểu Ngôn hài lòng cười cười, ánh mắt khi lướt qua khuôn mặt của thiếu niên tuyệt mỹ ở bên cạnh lại vô tình nhuộm màu oán độc, rồi tùy tiện lướt qua. “Chư vị, hẹn mừng năm tháng năm gặp lại tại Hối Anh lâu.” Nói xong, hần nhanh nhẹn ôm quyền, hai ba bước đã tức thì tiêu thất.

“Cáo từ.” Hứa Tiểu Ngôn vừa đi, Lạc Dực cũng liền đứng dậy.

“Lạc huynh đi đường cẩn thận, hôm khác tiểu đệ nhất định sẽ đến thăm tận nhà.” Bạch Tiểu Phong cười hi hi nói.

“Lạc bảo chủ sao đã vội đi rồi?” Đoạn Vô Văn nhưng lại mở miệng nói mát, “Không muốn lưu lại thưởng thức cảm nghệ cùng vũ kỹ của Ngọc Phương cô nương ở Di Hương viện à? “

“Ừm.” Chán ghét mà liếc nhìn vẻ mặt thân thiết của Đoạn Vô Văn cùng với Chung Minh một cái, Lạc Dực phát tay áo bỏ đi.

13. Chương 13

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Diệp Ly Nan Hoa, Nhiên Nhiên Vi Vũ.

Beta: Mimi.

Đêm xuống.

Trăng sáng sao thưa.

Ngoài cửa sổ ủa vào vài cơn gió mát, trên bàn ánh nến lay động chập chờn.

“Đầu tháng năm này ngươi thực sự định đi Hối Anh lâu?” Chung Minh nửa nằm nửa ngồi trên giường lớn mềm mại, nghiêng đầu nhìn cái người biếng nhác đang dựa sát vào mình, sâu trong con ngươi trong suốt đầy vẻ không đồng ý.

“A Minh.” Đoạn Vô Văn khẽ vuốt ve sợi tóc nhu thuận của tình nhân, “Ngươi đang lo lắng cho ta sao?”

“Đúng vậy.” Chung Minh một bên nhíu mày suy nghĩ một bên gật đầu, “Ta luôn cảm thấy cái yến hội này có vấn đề.”

“Đương nhiên là có vấn đề.” Nghe được câu trả lời khẳng định của tình nhân, Đoạn Vô Văn nhất thời lảng lảng, cả khuôn mặt cười chỉ thấy răng không thấy mắt. “Hắc hắc, không nghĩ tới Âu Dương Húc nhanh như vậy đã không tìm chế được nữa rồi.”

“Vô Văn, ngươi là nói... hần muốn...” Chung Minh lộ ra biểu tình do dự.

“Dĩ nhiên là hần muốn mạng của ta và Lạc Dực.” Đoạn Vô Văn thờ ơ nhún vai một cái, “Âu Dương Húc là một kẻ bưng bưng dã tâm, mới vừa bước lên vị trí minh chủ bạch đạo liền bắt đầu có chủ ý đánh hắc đạo chúng ta, càng ngông cuồng hơn chính là muốn nắm trong tay toàn bộ võ lâm. Trước mắt, hần muốn thống nhất giang hồ thì chương ngại lớn nhất là Nhật Nguyệt giáo và Phi Ưng bảo, chỉ cần ta và Lạc Dực còn sống, hần sẽ không có biện pháp khống chế hắc đạo. Vì vậy,” Y tổng kết lại, “Kể từ nhiều năm trước, hần đã coi chúng ta như cái gai trong thịt, chỉ hận không thể trừ bỏ để mà vui sướng.”

“Vậy mà ngươi còn đi?!” Chung Minh ngốc lảng trong phút chốc, bỗng nhiên lật người lại. “Biết rõ là một cái bẫy, tại sao ngươi còn muốn...”

“A Minh,” thấy ái nhân vì an nguy của mình mà khẩn trương lo lắng đến mức ngay cả thân thể không khỏe cũng ném lên chín tầng mây, bên trong con người Đoạn Vô Văn tràn ngập nhu tình. “Người yên tâm, ta không có việc gì. Ta nhất định sẽ bình yên trở về...”

“Bình – yên – trở – về?” Thấp giọng nhắc lại những chữ này, tức giận giữa hai chân mày của Chung Minh càng lúc càng hừng hực, cuối cùng hấn nhin không được, dùng sức chặn núm lấy vạt áo Đoạn Vô Văn, hung hăng nói, “Người nghĩ bỏ ta một mình ở nơi này, chính mình đi mạo hiểm sao?!”

“À... Về chuyện này... Khụ khụ... Mấy ngày nữa rồi nói... cũng không muộn...” Người họ Đoạn nào đó bắt đầu nhìn trái nhìn phải mà nói với hấn, “A Minh, hôm nay người cũng mệt rồi, không bằng... Sớm nghỉ ngơi một chút...”

“Người đừng tưởng dễ dàng lắng chuyện như vậy.” Chung Minh to tiếng. đáy mắt dần hiện vẻ ảo não, hấn tiếp lời “Nói mau! Có phải người chê ta không biết võ công sẽ mang lại phiền phức, cho nên mới...”

“Làm sao có thể?” Đoạn Vô Văn giơ cao hai tay, vội vàng giải thích. “Ta sao lại chê người được? Tuy là người không biết võ công, song bản lĩnh dùng được của người trong thiên hạ không có mấy người theo kịp. Chỉ là...” Nói đến đây, hấn bỗng thở dài một tiếng, nhẹ nhàng nâng khuôn mặt của thiếu niên lên, tình ý trong mắt dâng trào cuộn cuộn. “Sao ta nỡ để bảo bối tâm can lọt vào nguy hiểm cơ chứ?”

Buồn nôn... Nói chung, sau những ngày tháng trường kỳ rèn luyện, Chung Minh đã có được sự thích ứng và khả năng chống đỡ tương đối mạnh mẽ trước những lời lẽ buồn nôn của người nào đó, vì thế mà lúc này đây hấn vẫn có thể miễn cưỡng ném nhin cảm giác mắc ói đang dâng lên khắp toàn thân, kiên nhẫn truy hỏi tới cùng: “Ta chỉ cần một câu nói của người, đến tốt cùng có mang theo ta đi tới Lạc Dương hay không?”

“Cái này...” Tròng mắt Đoạn Vô Văn xoay chuyển cả buổi, cuối cùng hấn mới chậm rãi nói, “Người đã muốn ở bên ta như vậy, thế thì... một thời gian nữa chúng ta sẽ cùng đi Lạc Dương.”

“Thực sự?” Không ngờ tên tình nhân gian xảo mưu mô đầy mình này lại dễ thương lượng như thế, Chung Minh chính là cảm thấy có chút khó tin.

“A Minh, ta lừa gạt người khi nào?” Đoạn Vô Văn nghiêm túc nói, “Bản giáo chủ nói thì sẽ giữ lời, bảo dẫn người đi thì nhất định dẫn người đi.”

“Được, đến lúc đó không được nuốt lời.”

“Ta sẽ không nuốt lời.” Đoạn Vô Văn lộ ra nụ cười biếng nhác, linh hoạt chuyển đề tài. “A Minh, người biết người được phái tới Đồ gia xúi giục Đồ Tứ đến quấy rối phân đà là ai không?”

“Chuyện này...” Chung Minh nhướn mày, nói, “Không phải Thùng cơm(*) kia nói là người của Phi Ứng bảo à? Chẳng lẽ không phải Lạc Dực?”

(*) Chỉ kẻ vô dụng

“Đương nhiên... Không phải.” Đoạn Vô Văn cười đến là quỷ dị.

“Vậy... nghĩa là tin tức Thùng cơm kia điều tra không chính xác?”

“Không phải thế.” Đoạn Vô Văn rung đùi đắc ý nói, “Tiểu Phạm lấy được thông tin chính xác, chẳng qua là người giật dây lại không phải Lạc Dực mà thôi.”

“Nói như vậy,” Chung Minh trầm ngâm, “Là do người khác?”

“Việc này... Lạc Dực tự nhiên sẽ tìm cho ra kẻ đứng đằng sau,” Đoạn Vô Văn trừng mắt nhìn Chung Minh, “Ta nghĩ hấn cũng đã có dự tính ở trong lòng.”

“Người dựa vào cái gì mà xác định như vậy?” Chung Minh hỏi lại.

“Hắc hắc, đó là bởi vì bản giáo chủ đã bắt đầu hoài nghi từ trước đây thật lâu rồi...”

“Hoài nghi... Cái gì?”

“A Minh, thời điểm chúng ta mới quen, sự tình gặp phải nhiều nhất là gì, chẳng lẽ người không nhớ?”

“Bị người một đường truy sát là chuyện kích thích nhất ta từng trải qua suốt kiếp này.” Đối với đoạn thời gian kia, cho đến bây giờ Chung Minh vẫn nhớ như in, “Lại nói, hết thấy những thứ ấy đều do người ban tặng.”

“Ha ha...” Nở một nụ cười nịnh nọt, Đoạn Vô Văn nói, “Chuyện tới Phi ứng bảo lần đó, ta không cho bất kỳ người nào biết, tuy là Bạch Tiểu Phong vẫn luôn cho thủ hạ giám sát hành tung của ta, nhưng mà bản giáo chủ là ai hử, muốn tránh khỏi những việc này không phải dễ dàng như ăn cơm uống nước hay sao? Hơn nữa để phòng ngừa vạn nhất, ta cũng không cùng Lạc Dực hẹn ngày gặp mặt chính xác, cho nên đoạn đường từ Vân Nam đến Phi Ứng bảo có thể nói là phi thường thuận lợi...”

“Ta biết.” Chung Minh gật đầu, “Hành tung của người nếu như không phải từ người này tiết lộ ra ngoài, vậy thì nhất định là do phía Phi ứng bảo. Nhưng chính là,” Bất chợt, ngữ khí của hắn biến đổi, “Dựa vào điểm ấy, làm sao người có thể khẳng định chuyện này không phải do Lạc Dực làm?”

“Ta vốn dĩ cũng hoài nghi Lạc Dực.” Đoạn Vô Văn nói, “Chỉ có điều, về sau cẩn thận suy nghĩ lại một chút, mấy năm nay bạch đạo luôn nhìn chằm chằm vào hai giáo phái chúng ta, dưới tình huống địch nhân lớn nhất là Âu Dương Húc chưa bị trừ khử thì, Lạc Dực tuyệt sẽ không làm ra loại chuyện ngu xuẩn trai cò tranh nhau để ngư ông đắc lợi đâu. Mà cho dù là hiện tại, trong lòng hắn oán hận nhất cũng chỉ có một mình ta, chứ không phải cả Nhật Nguyệt giáo.”

“... Dù vậy,” Trầm mặc một hồi lâu, Chung Minh chậm rãi nói, “Người làm sao có thể xác định kẻ xúi giục Đỗ Tứ và kẻ tiết lộ hành tung của người nhất định có liên quan?”

“Bởi vì hai chuyện này đều là nhằm vào Lạc Dực.” Đoạn Vô Văn khẽ mỉm cười, ngữ điệu cực kỳ chắc chắn. “Bất kể như thế nào, trong Phi Ứng bảo quả thật có người một mực âm thầm tính toán khơi mào địch ý của ta đối với Lạc Dực.”

“Cái kia... Vô Văn, ít ngày trước người không phải bảo Thùng cơm tra hỏi kẻ chạy đến Đỗ gia xúi bẩy đến tột cùng là người thuộc phân đường nào của Phi Ứng bảo hay sao? Chuyện kể tiếp...”

“A Minh,” Đoạn Vô Văn khẽ ôm lấy thiếu niên nọ, “Thực ra ta vốn không muốn nói cho người biết, người kia... hẳn chết rồi.”

“Người là nói...” Chung Minh chấn động.

“Một đao cắt ngang cổ họng.” Đoạn Vô Văn tiếp lời, “Đao pháp người giết rất tốt, lực tay cũng rất mạnh, ra chiêu sạch sẽ gọn gàng, khó lòng tìm ra đầu mối có giá trị nào trên thi thể.”

“Vậy... lệnh bài... có phải người không thấy lệnh bài trên người xác chết đúng không?”

“Trái lại, lệnh bài vẫn còn nguyên vẹn.” Đoạn Vô Văn thông thả trả lời, “Mặt trên rõ ràng có khắc ba chữ ‘Độc Thánh Đường’, khiến người ta vừa nhìn liền biết hẳn chính là thủ hạ của Tần Tư.”

“Tần Tư?” Chung Minh giật mình, bỗng nhiên bừng tỉnh đại ngộ, “Là tên sát thủ thích dùng độc được giết người? Ta còn nhớ người từng nói, hẳn có biệt hiệu là ‘Độc Thánh’ gì đó thì phải...”

“Là ‘Độc Thủ Độc Thánh.’” Đoạn Vô Văn nói tiếp, “Thế lực Phi Ứng Bảo trải dài khắp Trung nguyên, chia làm ba mươi hai phân đàn riêng biệt chịu sự quản giáo của ba phân đường chính. Ba phân đường ấy là: Huyền Ứng Đường, Tất Sát Đường và Độc Thánh Đường. Huyền Ứng Đường do Lạc Dực tự mình chấp chưởng, Tất Sát Đường do nhị bảo chủ trong truyền thuyết thống lĩnh...”

“Nhị bảo chủ thì cứ gọi là nhị bảo chủ.” Chung Minh ngạc nhiên cắt lời, “Sao lại có thêm mấy chữ ‘trong truyền thuyết’ ở đây?”

“Nghe đâu Tất Sát Đường là phân đường chuyên phụ trách ám sát và xử lý kẻ phản bội của Phi Ứng Bảo, chẳng qua đến tận bây giờ, cũng chưa có một ai thấy mặt vị nhị bảo chủ huyền bí kia. Vì thế cho nên có người nói, thật ra Tất Sát Đường từ trước đến nay không hề tồn tại, chỉ là thứ mà Lạc Dực tạo ra để hù dọa người đời thôi.” Đoạn Vô Văn bĩu môi nói, “Về phần cái phân đường này rốt cuộc có tồn tại hay không, cũng chỉ có người của Phi Ứng Bảo mới nắm rõ được.”

“Thì ra là thế.” Chung Minh vô cùng thần phục, “VẬY, còn Được Thánh Đường gì đó thì sao?”

“Đường chủ Được Thánh Đường chính là Tần Tư, cũng là tam bảo chủ của Phi Ứng Bảo. Hắn chuyên phụ trách nghiên cứu chế tạo được vật, người của Được Thánh Đường từ trên xuống dưới đều trường kỳ sống trong được vật hoặc là y lý. Phương thuốc trước khi người lưu lại Phi Ứng Bảo bị Tần Tư nhìn thấy, hắn chắc chắn sẽ không bỏ qua đâu, về sau nếu có gặp gỡ người này người phải đặc biệt coi chừng.”

“Người đang nói... hắn sẽ tới đàm đạo với ta?”

“Bảo là ‘đàm đạo’ thì quá khách khí rồi.” Nhắc tới Tần Tư, đáy mắt Đoạn Vô Văn lại lóe ra một chút mỉa mai, hắn nói, “Tên kia hành sự tàn nhẫn, có thù tất báo, lòng dạ đặc biệt hẹp hòi. Hắn là người dụng độc, cho nên sẽ không cho phép bất cứ người nào có y thuật cao minh hơn mình tồn tại. Trước kia có một người gọi là ‘Hồi Xuân Tử’ vì cứu giúp kẻ bị Tần Tư hạ độc, nên đã bị hắn chém thành mười bảy mươi tám khúc, vứt xác xuống lòng sông. Còn có một lần...”

“Đừng nói nữa.” Chung Minh vội vã bịt miệng Đoạn Vô Văn lại, chán ghét mà nói, “Vì sao người của Phi Ứng Bảo lại có cái đức hạnh như vậy chứ, cứ thích lạm sát người vô tội thế à?”

“A Minh.” Đoạn Vô Văn nghiêm mặt nói, “Tần Tư này giống si mê đắm chìm vào y thuật, trước khi giết một cao thủ dùng được nào đó hắn sẽ dùng mọi cách để dụ dỗ đối phương hoặc là lấy mạng sống ra uy hiếp, bức bách người đó phải đem sở học cả đời truyền thụ lại cho mình, sau rồi mới xuống tay trừ bỏ – Vì vậy, tài dụng độc của hắn càng ngày càng cao minh.”

“...Thật sự là một phần tử bại hoại của giới y học!” Nghe xong sự tích cuộc đời tên họ Tần nào đó, Chung Minh chỉ còn hai cảm tưởng: một là chán ghét, hai là khinh thường, “Người như vậy căn bản không xứng để bước vào con đường y dược.”

“Đúng vậy...” Đoạn Vô Văn đặt xuống vài cái hôn trên gương mặt xinh đẹp nõn nà của thiếu niên, vẫn còn tràn đầy tức giận nói, “...trên đời này chỉ có A Minh của ta là y sĩ tốt nhất, à... vừa thiện lương lại vừa đáng yêu...”

“Này, người...” Hôn hôn một lát liền hôn tới miệng luôn rồi, toàn bộ kháng nghị của Chung Minh triệt để bị ngăn lại. Cả hai người cứ thế mà triển miên quần quýt hôn đến không cách nào tách ra nổi. Thời điểm nụ hôn chấm dứt cũng là lúc hơi thở bọn họ gấp gáp đổ dồn. Cuối cùng, vì lo lắng cho thân thể Chung Minh, Đoạn Vô Văn không hề tiến thêm một bước, chỉ dùng cánh tay ôm cả thân mình gầy yếu của thiếu niên vào lòng, để tình nhân thoải mái dựa sát lên ngực mình.

“...Đúng rồi!” Bầu không khí yên lặng mà ấm áp chưa duy trì được lâu, Chung Minh lại đột nhiên lên tiếng, “Vô Văn, nói như vậy, cái người đứng sau quầy rồi kia chính là...không, không đúng...” Hắn lẩm bẩm, “Nếu đã muốn giết người diệt khẩu, vì sao còn lưu lại lệnh bài? Chúng cơ này cũng quá rõ ràng đi?”

“Ha ha...” Đoạn Vô Văn cười cười, nhắm mắt, “Chỉ có một điểm có thể khẳng định, tuy rằng Tần Tư dùng kiếm không tồi, thế nhưng đao pháp lại hoàn toàn không thông thạo, cho nên kẻ sát nhân chắc chắn không phải là hắn.”

“Ồ...” Chung Minh nhíu mày vắt óc suy nghĩ, “Người nói kẻ sát nhân trực tiếp... Nói đúng hơn là hung thủ lần này có thể không phải là người đứng sau mọi chuyện...”

“A Minh, người nói đúng mà cũng không đúng. Cứ để tự Lạc Dực hao tâm khổ trí suy nghĩ đi.” Đoạn Vô Văn cười hề hề hệt như kẻ trộm, “Hắn lợi hại như vậy, sao có thể không biết kẻ phản bội mình đến tột cùng là ai?”

“Nói cũng phải.” Chung Minh suy nghĩ, cảm thấy rất là có lý. Bất kể bên phía Phi Ứng Bảo có gà bay chó sủa hỗn loạn như thế nào thì cũng chẳng phải chuyện của mình. Tốt nhất cứ để cái tên thích ra vẻ âm trầm nào đó bận rộn đến vô pháp tìm mình cùng Vô Văn gây phiền toái đi. Chẳng qua – “Vô Văn, ta còn có một câu hỏi.”

“Chuyện gì?” Đoạn Vô Văn lập tức bày ra bộ dạng ‘biết thì sẽ nói, mà nói là liền nói hết’.

“Ta muốn hỏi người, trước đây, thời điểm chúng ta gặp gỡ lần đầu, rốt cuộc là người đang bàn bạc đại sự cơ mật gì với Lạc Dực?”

“Sắc... Cái này...” Đoạn Vô Văn lập tức lộ ra vẻ mặt ‘không ổn rồi’, hần nhìn trái nhìn phải quanh co nửa ngày, rốt cuộc ấp a ấp úng nói, “Thật ra cũng không có gì ghê gớm... Chính là... vấn đề về sau cùng nhau liên thủ tiêu diệt Nguyệt Minh như thế nào... Sau đó... là chuyện chia đôi quyền thống trị vô lâm...”

“... Thì ra... Các người cùng tên Âu Dương Húc kia là cá mè một lứa...” Huân hương theo gió phảng phất lan tỏa trong đêm, có người ai thán cho vận số đen đủi của mình – Vì sao muốn gặp thiện nhân giữa thế gian này lại khó khăn như vậy?

Tựa như minh nguyệt trên cao, lại tựa như sao trời cách xa vạn dặm.

Gió, nhẹ nhẹ thổi qua.

Đêm khuya, giờ tí, tại Ngự Phong các.

Lầu hai.

Một thiếu niên phong tư trác tuyệt nghiêng người dựa vào tay vịn lan can, trên mặt một mảnh thanh lãnh nhẹ nhàng, nội tâm thế nhưng lại sóng trào cuộn cuộn, tức giận khó kìm nén. Vừa nghĩ tới tên tiểu tử khốn dám nhả ra hai chữ ‘lệnh huynh’ ở trước mặt mình, Bạch Tiểu Phong liền nghiêng răng ken két. Đã thế Đoạn Vô Văn còn cẩn thận bảo vệ tiểu tử kia hết lần này đến lần khác, cứ như đang gìn giữ trân bảo quý giá trên đời. Một ma đầu lãnh khốc vô tình giết người không gớm tay lại có thể ôn nhu như nước... Càng nghĩ, rằng Bạch tiểu đệ đã ngứa lại càng ngứa thêm.

“Ai?” Một hồi thanh âm sột soạt rất khẽ vang lên khiến cho con người trong vắt như mặt hồ của Bạch Tiểu Phong lóe ra một tia sát khí rét lạnh thấu xương.

“...Là ta.” Một mỹ nữ đầy đà diễm lệ, tư sắc quyến rũ khó ai sánh bằng tha thướt đi ra từ sau cây cột, “Thiếp là Ngọc Phương của Di Hương viện.” Nói xong, nàng e thẹn thoáng ngẩng đầu để tầm mắt chuyển dời lên lầu cao. Một ánh nhìn này thế nhưng khiến nàng nhất thời hít vào một ngụm lạnh khí. Trong thiên hạ lại có người thanh lệ xuất trần phong hoa tuyệt đại đến thế này sao, mặc dù người nọ là nam nhân cũng vẫn đẹp đến không gì sánh được, khiến hoa khôi đầu bảng của Di Hương Viện như nàng đây còn tự thấy xấu hổ không thôi.

“Thì ra là người.” Bạch Tiểu Phong cười cười gật đầu. Lúc trước chính mình vì tìm người có khả năng chen chân vào giữa hai người kia, nên mới phái thuộc hạ tới Di Hương Viện mời cô nương đang nổi tiếng này. Ai ngờ Đoạn Vô Văn ngay cả con mắt cũng lười liếc nhìn nàng lấy một cái, nữ nhân này cũng quá không được việc rồi, “Đêm khuya tới đây, chẳng hay cô nương có gì chỉ giáo?” Mặc dù trong lòng nghĩ vậy, thế nhưng hần lại không thể hiện một chút bất mãn nào, chỉ nhàn nhạt cười rồi nho nhã hỏi.

“Cái này...” Ngọc Phương nhất thời ngậm nín. Thật sự là vì đêm nay nàng chỉ có thể ở tiền viện đánh đàn ca múa cho đám hán tử thô kệch kia xem, ngay cả mặt của Đoạn công tử cũng không được nhìn thấy, thất vọng vô cùng nên ban đêm mới lén lút rình mò dự định tập kích một phen. Nàng nghĩ, dựa vào nhan sắc của mình, trước tiên cứ đem gạo nấu thành cơm rồi sau này sẽ tính tiếp, không ngờ mới đi dạo vài vòng trong viện đã bị lạc đường, đang dáo dác nhìn ngó chung quanh lại tình cờ gặp gỡ thiếu niên xinh đẹp tựa tiên nhân này. Ngọc Phương cuối cùng cũng đã chết tâm thật rồi. “Ai, xem ra thật không thể khinh thường tiểu tử Linh Nguyệt kia, ngay cả công tử với dung nhan tuyệt thế bậc này cũng phải rơi vào cảnh phòng không gối chiếu, vậy thì thiếp đành phải nhận thua rồi.”

“Cái gì?” Nghe được lời ấy, Bạch phó giáo chủ đầu tiên là mờ mịt, tiếp theo mặt mày liền trắng bệch ra, nụ cười trên mặt cũng đặc biệt dọa người, trầm giọng gọi, “Phạm Thông.”

“Có thuộc hạ.” Ngoài sân đột xuất hiện thêm một người, hắc y như mực dưới ánh trăng, thân thẳng như tượng ngọc, đích thị là Phạm Thông gọi.

“Đưa Ngọc Phương cô nương về phòng, ngày mai liền mời bọn họ xuất phủ.”

“Vâng.” Phạm Thông lĩnh mệnh xoay người rồi vươn cánh tay dẫn đường cho Ngọc Phương, “Ngọc Phương cô nương, mời.”

“Phạm gia?” Trái lại, Ngọc Phương lại nhận ra Phạm Thông, hôm nay ở trước cửa viện, người đã tiếp đón bọn họ chính là hắn. Căn cứ vào hành vi cung kính của mọi người trong phủ, liền có thể nhận ra địa vị người này không thấp. “Nhưng mà...”, nàng ngoảnh đầu nhìn lại thiếu niên trên lầu cao, có phần ngờ vực, “Chẳng phải đã nói tiệc rượu kéo dài ba ngày, mỗi ngày chúng ta đều phải đánh đàn tấu khúc hay sao...”

“Đi nhanh đi.” Phạm Thông sợ nàng tiếp tục nói ra mấy lời không hợp ý chủ tử, nên vội vã dùng sức kéo nữ nhân đang lải nhải này bước ra ngoài cửa viện.

“Quý lên lút!” Đợi hai người bọn họ rời xa, Bạch Tiểu Phong mới bật ra một tiếng hừ lạnh đầy khinh miệt.

“Nói không sai.” Thân ảnh quý mị ở góc hiên thoáng động, thoát cái đã lướt đến bên cạnh Bạch Tiểu Phong.

“...” Bạch Tiểu Phong cả kinh thê nhưng vẫn không lên tiếng, chỉ lùi về phía sau ba bước, trầm ngâm nhìn lại – “Là người!” Trong lúc nhất thời, tinh quang trong mắt hắn chớp động không ngừng.

“Ta có việc muốn tìm người, mà người, hắn cũng có chuyện muốn tìm ta.” Người tới trầm ngâm nói, “Không bằng chúng ta nói chuyện đằng hoàng một lát?”

“...Được.” Bạch Tiểu Phong suy tính một chút rồi bước nhanh vào phòng trong cùng người nọ, sau đó xoay người đóng hết cửa sổ lại. Thời điểm Phạm Thông lặng lẽ quay lại Ngự Phong các, định tiếp tục thưởng thức ‘Phong thần tuyệt thế dưới trăng’ của nhà mình một chút thì, người trong long sớm đã không còn thấy bóng, từ trên xuống dưới lầu các đều là một mảnh âm u tĩnh lặng.

Ngày mười hai tháng tư, giờ Thìn, tại Tín Dương.

Trong một góc trống sau hậu viện phân đàn Phi Ứng Bảo có bày một ghế dựa, một nam nhân trần đầy soái khí thê nhưng mặt mũi âm trầm ngồi ngay ngắn bên trên, phía sau lưng hắn là khoảng ba mươi người đang đứng.

“Đại ca...” Một nam nhân thanh tú thoát nhìn trí thức mười phần từ phía xa chạy tới, “Chẳng hay đại ca vội vã triệu tiểu đệ đến đây như vậy là có chuyện gì hệ trọng?”

“Lão tam.” Nam nhân mặt than đánh giá thiếu niên trước mặt một chút, bất động thanh sắc hỏi, “Vài ngày trước, chỗ chúng ta có một đệ tử ‘Được Thánh Đường’ bị sát hại ở Dương Châu, việc này người biết chứ?”

“Thật có chuyện này ư?” Thiếu niên kinh ngạc vô cùng, “Kỳ quái, ta chưa bao giờ sai người đi Dương Châu cả.”

“A?” Ánh mắt của Lạc Dục thoáng chớp động, “Như vậy, người cũng không biết trong chúng ta có nội gián?”

“Tiểu đệ... quả thật không biết.” Thiếu niên dè dặt quan sát sắc mặt Lạc Dục, “Trong Phi Ứng bảo thực sự có nội gián sao? Chẳng lẽ nội gián đó phái người đi Dương Châu?”

“Không sai.” Lạc Dục đáp lời, “Chỉ tiếc, người nọ đã bị diệt khẩu, nhưng mà yêu bài trên thân hắn đích thực là của Được Thánh Đường, không phải mô phỏng mà là hàng thật.”

“Nói như vậy...” Con người thiếu niên đảo đảo, “Đại ca hoài nghi tiểu đệ?”

“...” Lạc Dục trầm mặc – Im lặng dưới tình huống như vậy, chẳng khác nào là ngầm thừa nhận.

“Đại ca!” Biểu tình vốn đang tao nhã của thiếu niên bỗng thay đổi, ngữ khí theo đó mà kích động cùng cảm phần thêm mấy phần, “Nếu chuyện này thực sự là Tần Tư ta làm, sau khi giết người sao có thể lưu lại lệnh bài trên thân thi thể? Rõ ràng có người vu oan giá họa! Huống hồ mấy tháng nay ta đều đợi ở Phi Ứng Bảo, chưa từng rời đi nửa bước, nếu đại ca không tin, có thể hỏi Từ tổng quản!” Nói xong, hắn thẳng tắp chỉ một ngón tay vào người đứng sau lưng Lạc Dục.

“Ta đã hỏi rồi.” Lạc Dục mắt sáng như đuốc, “Người thật sự không rời khỏi cửa, nhưng mà, giết người cũng không cần tự thân động thủ. Đương nhiên...” Nói đoạn, khẩu khí hắn bỗng nhiên thay đổi, “Dựa vào sự linh hoạt của người, chắc chắn sẽ không lưu lại manh mối rõ rệt như vậy đâu.”

“Phù...” Tần Tư nhẹ nhàng thở ra một hơi, “Đa tạ đại ca tín nhiệm.”

“Hiện giờ, nội gián trà trộn trong Bảo cũng không đơn thuần là nội gián.” Lạc Dục chăm chú nhìn vào Tần Tư, ánh mắt thâm sâu khó mà lường được, “Theo ta thấy, cái mà kẻ đó muốn chính là vị trí bảo chủ này.”

“Cái gì?!” Tần Tư nhảy dựng lên, “Ai lại to gan như vậy?! Chỉ cần một câu nói của đại ca, Tần Tư nhất định sẽ khiến hắc phải ném tư vị vạn độc xuyên tâm!”

“Từ Lạp.” Lạc Dực đột nhiên đứng dậy.

“Có thuộc hạ.” Từ tổng quản của Phi Ưng bảo vẫn luôn đứng ở một bên nghe thể thì khom người hỏi đáp.

“Người thân cận với Âu Dương Húc từ lúc nào?” Lạc Dực xoay người, gần từng tiếng hỏi.

“Từ tổng quản, người...” Tần Tư kinh ngạc trợn trừng con mắt.

“...Bảo chủ nói như vậy, có chứng cứ gì?” Im lặng một chốc, Từ tổng quản tỉnh bơ ngẩng đầu.

“Đương nhiên là có.” Lạc Dực lạnh lùng nói, “Người cho rằng, việc người ‘vô tình’ để lộ hành tung của Đoạn Vô Văn là không có chút sơ hở nào sao? Đáng tiếc,” Khóe môi hắc gợi lên chút ý cười mỉa mai, “Thời điểm bỏ câu bay trở về, vừa vặn bị bản bảo chủ nhìn thấy.”

“...Thì ra, từ lúc đó người bắt đầu hoài nghi ta.” Từ tổng quản hít một hơi dài, “Một khi đã như vậy, người động thủ đi.”

“Hừ, ha ha ha ha...” Lạc Dực đột nhiên ngửa mặt lên trời cười to, tiếng cười vừa dứt, thần sắc trên mặt liền làm người ta không rét mà run, “Chỉ bằng một người như người, chắc chắn không có can đảm soán vị, cho dù người có gan, cũng không đủ mạnh. Miễn là người đồng ý nói ra kẻ hợp mưu, bản bảo chủ liền thưởng cho người một cái chết toàn thây, thế nào?”

“Ta...” Từ tổng quản căng cứng toàn thân, trên mặt không ngừng vã mồ hôi lạnh. Bỗng nhiên hắc hét lớn một tiếng, chĩa thanh lợi kiếm sáng loáng nhắm thẳng tới ngực Lạc Dực.

Lạc Dực cười lạnh, nhẹ nhàng nghiêng người tránh thoát thế công của đối phương, tựa hồ tùy ý vung tay phải lên, chỉ nghe ‘keng’ một tiếng, kiếm trong tay Từ tổng quản đã lập tức bắn đi nơi khác. Đúng lúc ấy, một thanh kiếm mỏng lại lẳng lặng đâm lén sau lưng Lạc Dực, một nhát kiếm này mặc dù rất nhanh, nhưng lại hoàn toàn không tiếng động, góc độ cũng quỷ quyệt vô cùng, khiến người ta không phòng bị kịp. Hiên nhiên, mũi kiếm nhanh chóng đâm vào sau lưng Lạc Dực, người cầm kiếm cũng vì thế mà hoan hỉ cực kỳ. Chính là, ngay thời điểm đó, chẳng biết tại sao hắc đột nhiên thấy hoa mắt, đợi đến khi nhìn kỹ thì, thanh kiếm đang đâm vào lưng Lạc Dực đã bị người nọ đá tới bàn.

“Quả nhiên là người.” Con người Lạc Dực tràn đầy sát khí, “Tần Tư.”

“Hắc hắc.” Đã trở mặt Tần Tư cũng không còn cố kỵ gì, “Không ngờ người sớm đã đề phòng, chẳng trách tại sao người lại yêu cầu gặp ta ở bên ngoài hồng chiếm thế thượng phong, thì ra là đề phòng việc bị ta hạ độc.”

“Đúng vậy.” Lạc Dực ngạo nghễ nói, “Bản bảo chủ là dạng người thế nào? Há lại có thể bị màn kịch nhắm nhử của đám ngu ngốc các người lừa gạt?”

Lời này vừa dứt, ngoài sân đột nhiên truyền đến từng trận hò hét hô hào, còn có tiếng binh khí va chạm vào nhau vô cùng vang dội.

“Ha ha ha ha...” Tần Tư vô cùng tự tin cười to nói, “Lạc Dực, người có thấy chính mình đã quá tự phụ không? Nghe xem đây là tiếng gì? Ta cũng là có chuẩn bị mà đến, dựa vào một cái phân đàn của người mà có thể địch lại toàn bộ quân tinh nhuệ của thánh đường ta sao?”

“Đúng vậy.” Từ tổng quản cuối cùng cũng trở lại bình thường, đi đến chỗ Tần Tư, nịnh nọt nói, “Tam bảo chủ anh khí ngút trời, sớm đã có dự liệu, chuyện này ngay cả ta cũng không biết. Tam bảo chủ, ngài xem, lần này có phải chúng ta nắm chắc thắng lợi rồi không?”

“Câm miệng.” Người này thật đúng là mồm mép tép nhảy – Tần Tư trừng mắt liếc hắc một cái, sau lại mang theo vài phần đắc ý mà nhìn về phía Lạc Dực, “Thế nào? Đệ tử Dực Thánh Đường đã giảng kịch độc bao vây bốn phía rồi.”

“Vô dụng.” Trong mắt Lạc Dực bỗng nhiên toát ra một tia thương hại lạ lùng, “Nếu bản bảo chủ sớm có phòng bị, làm sao có thể để người của Dực Thánh Đường dễ dàng tấn công?”

“Người...” Tần Tư chấn động toàn thân, Từ tổng quản cũng cực kỳ hoảng sợ, “Chẳng lẽ người...”

“Người sẽ không cho rằng Phi Ung Bảo chỉ có một cái Dực Thánh Đường thôi chứ?” Lạc Dực trào phúng nói.

“Người... mang toàn bộ người của Huyền Ung Đường đến rồi?” Tần Tư run giọng nói.

“Không sai.”

“...” Sắc mặt Tần Tư xám ngoét, Từ tổng quản cũng một bộ thất hồn lạc phách không thôi. Một lúc lâu sau, cuối cùng Tần Tư cũng lấy lại tinh thần, cắn răng nói, “Lạc Dực, mặc dù hôm nay ta thất bại, nhưng, một ngày nào đó, nhất định ta sẽ đoạt lấy vàng thái dương ngươi nắm giữ trong tay.”

“Tần lão tam.” Lạc Dực không giận mà chỉ cười nói, “Bản bảo chủ khuyên ngươi một câu, tốt nhất đừng vọng tưởng trốn tới phân đàn ở Lan Châu, Hàm Dương hay Liễu Châu... của các ngươi nữa. Người cũng biết, phạm là kẻ phản bội bản bảo chủ, không một ai có thể tiếp tục sống trên đời này.”

“Người... Người biết hết rồi?” Lợi thế cuối cùng đã bị đối phương bóc trần, Tần Tư hiểu được, bản thân đã hoàn toàn bại trận.

“Chẳng những biết rõ, ta còn phái nhị bảo chủ thống lĩnh Tất Sát Đường điều tra tất cả các phân đường, những kẻ phản bội kia toàn bộ đều phải chết.”

“Tất Sát Đường?” Tần Tư kinh ngạc, “Phân đường này chẳng phải không tồn tại sao? Ví sao ta vào Phi Ung Bảo mười mấy năm cũng chưa từng gặp nhị bảo chủ?” Trong lòng khẽ động, đột nhiên Tần Tư hiểu được, “Thì ra... cho tới bây giờ ngươi chưa từng tín nhiệm ta...”

“Ta... Ta nhập môn bảy năm... cũng chưa từng gặp ...” Từ tổng quản và Tần Tư lắp bắp lùi lại phía sau, ánh mắt nhìn Lạc Dực hết như nhìn Tu La đến từ địa ngục.

“Đi!” Tần Tư không hổ là cao thủ dùng độc, sau khi ra dấu với Từ tổng quản, liền rắc một đồng lớn bột phấn tạo sương mù, thừa dịp bỏ chạy khỏi đây. Đến khi khói mù tan hết, trong đình viện trống trơn chỉ còn lại Lạc Đại bảo chủ lãnh khốc đứng lặng một mình. Nghiêng tai lắng nghe, tiền viện có tiếng binh khí va chạm, Lạc Dực dùng ánh mắt thờ ơ nhìn theo phương hướng hai kẻ kia bỏ chạy, khóe môi chậm rãi cong lên thành một nụ cười đầy châm biếm.

14. Chương 14

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Diệp Ly Nan Hoa, Kyn Tây Tây.

Beta: Mi Mi.

Ngày hai mươi mốt tháng tư, ở phía đông thành Lạc Dương, tại phân đà Nhật Nguyệt giáo.

Gần chính Ngọ, trong Quan Nguyệt các, có người đang tức giận ngắt trời.

“Người nói cái gì?” Chung Minh nổi giận dùng dùng mà trừng mắt nhìn nam nhân vẫn đang cột nhà trước mặt mình, “Đầu tháng năm không mang ta đi Hối Anh lâu?!”

“A Minh...” Đoạn Vô Văn đưa tay dùng dức quàng lên vai của ái nhân, song lại bị Chung Minh cố sức gạt bỏ, hắn không khỏi cười khổ – Lúc này A Minh giận cũng không nhẹ, xem ra không thể dễ dàng qua cửa nhà. “Người hãy nghe ta nói...” Nên từ từ khuyên nhủ thì tốt hơn.

“Ta không muốn nghe!” Người nào đó đang nổi nóng tất nhiên là nghe không lọt, “Tên hỗn đản nhà người thật không đáng tin!”

“Ta... không hề nuốt lời...” Đoạn đại giáo chủ lui lại ba bước, nụ cười trên môi trái lại không thay đổi chút nào. “Chẳng phải ta đã đưa người tới Lạc Dương rồi à?”

“Tên hèn hạ!” Y không đề cập đến việc này thì thôi, hễ cứ nhắc lại là Chung Minh liền giận càng thêm giận, “Thảo nào ngày đó người dễ dàng đáp ứng ta như vậy, thì ra là đang chơi chữ với bản thiếu gia!”

“Chuyện đó... A Minh...” Ngưng mắt nhìn vào đôi con ngươi sáng như sao đang bùng bùng lửa giận của người kia, Đoạn Vô Văn bày ra biểu tình ‘hồn nhiên’ nhất từ lúc sinh ra tới tận bây giờ, “Chơi chữ là cái gì?”

“Người ít giả ngốc với ta đi!” Đối với chiến thuật giả ngu của người họ Đoạn nào đó, Chung Minh gặp mãi cũng thành quen, coi như không thấy mà đứng thẳng lưng mày, từng bước ép sát. “Nói, đến tột cùng có mang ta đi Hối Anh lâu không?”

“Việc này...” Đoạn Vô Văn ngập ngừng trong chốc lát, ho khan một tiếng, rồi quả quyết nói, “Không được.”

“Người...” Nhìn thấy rõ ràng ý chí kiên định trong mắt đối phương, Chung Minh sợ run nửa buổi mới lấy lại tinh thần, lập tức dùng sức lực toàn thân cố gắng đẩy cái tên chướng mắt nọ ra khỏi phòng, tức giận đến mức trên mặt không còn hột máu. Theo một tiếng “Rầm”, cửa gỗ đổ trước mặt Đoạn Vô Văn nhanh chóng đóng chặt lại, mặc cho bên ngoài Đoạn đại giáo chủ có gọi “A Minh, A Minh” đến rất cổ bồng hòng, người bên trong vẫn là một mực nhắm mắt làm ngơ.

Mùng một tháng năm.

Giờ mùi.

Kể từ sau lần ầm ĩ với Đoạn Vô Văn lúc ấy, đã tròn mười ngày Chung Minh không bước chân ra khỏi cửa phòng. Ngoại trừ một ngày ba bữa mở cửa cho nô tài bên ngoài đưa cơm, thời gian còn lại hần đều tự nhốt mình ở trong phòng, bất cứ ai đến cũng không chịu gặp.

“Rốt cuộc người có ra ngoài không?!” Sau hơn trăm lần nỗ lực nhưng vẫn thất bại ê chề, Đoạn đại giáo chủ bắt đầu nổi nóng. “Nếu người không ra ta sẽ phá cửa!”

“...”

Chính là, trong phòng vẫn như cũ, không hề có lấy nửa câu hồi đáp.

“A Minh,” Đoạn Vô Văn híp mắt cười nham nhảm, “Nếu người không mở, chút nữa đừng có hối hận...”

Kết.

Cửa phóng bỗng nhiên mở rộng.

“Người nói cái gì?” Một thiếu niên tóc tai tán loạn đẩy cửa bước ra ngoài, biểu tình có hơi tiêu tụy, song khí thế lại một chút cũng không hề yếu kém. “Người bảo ai hối hận?!”

“Oa!” Trông thấy ái nhân lộ ra đôi mắt gấu mèo, Đoạn Vô Văn không nén được đau lòng, vội vàng dò hỏi, “Người làm sao vậy? Sao mà khóc thành ra thế này, ngay cả hai mắt cũng sưng lên...”

“Ai khóc?” Chung Minh trừng y một cái, nghiêm mặt nói, “Ta hỏi người, bất kể như thế nào người cũng không chịu cho ta đi cũng?”

“A Minh...” Đoạn Vô Văn thở dài một tiếng, vấn đề tại sao lại trở về khởi điểm rồi? “Nếu chỉ là đến Hối Anh lâu uống một chén trà ăn một bữa cơm, ta dẫn người đi bao nhiêu lần cũng được, nhưng là, nếu như có thể khiến người rơi vào hiểm cảnh – ” Y lẳng lẳng nhíu mày, “Chuyện như vậy, có giết ta, ta cũng tuyệt không làm.”

“...” Thiếu niên im lặng, hồi lâu bỗng nhiên kín đáo đưa cho Đoạn Vô Văn một vật mà hần vẫn luôn nắm chặt trong tay. “Này, cầm lấy.”

“Đây là?” Đoạn Vô Văn nhìn kỹ một chút, chỉ thấy một viên được tròn vo màu trắng đang lăn lăn trong lòng bàn tay. Bất chợt y hiểu được tâm ý ái nhân của mình, cũng vì thế mà một dòng nước ầm ập không ngừng chảy tràn trong lồng ngực. “A Minh...” Y nhìn thật sâu vào đôi mắt giăng đầy tơ máu của thiếu niên, “Cảm ơn.”

“Cảm ơn cái gì?” Khóe miệng Chung Minh gợn lên một tia tiểu ý, “Ta chỉ làm chuyện ta có khả năng.” Nói rồi, hần khoa trương ngáp to một cái, “Để làm món đồ chơi này ta đã tốn mười ngày không ngủ không nghỉ đây, bây giờ ta phải ngủ bù.” Lời vừa dứt, người cũng theo đó tiến vào trạng thái mộng lung, lão đảo đi vào phòng, may mà có Đoạn đại giáo chủ nhanh tay lẹ mắt tiến đến đỡ mới không vì buồn ngủ mà ngã như chó gặm bùn.

Vừa vào bên trong, Đoạn Vô Văn liền thấy trên bàn vuông đặt giữa phòng hỗn độn một mảnh, khắp nơi rải rác chai lọ lớn nhỏ không đều, trên mặt đất, trên ghế cũng có không ít được liệu, cả căn phòng tràn ngập mùi được vật.

“Viên được này đối phó với độc được thông thường thì dư sức.” Cho dù đã mệt mỏi đến không mở mắt nổi, Chung Minh vẫn không quên nhắc nhở người bên cạnh, “Với kịch độc, dù không giải được thì cũng có thể kìm hãm được tính, trì hoãn thời gian phát tác. Mặc kệ nói như thế nào, nó chung ít nhiều, oáp ... sẽ có phần hiệu quả...” Hắn vừa ngã xuống giường, vừa mơ mơ màng màng nói, “Đây là ta dựa vào quyển sách của mẫu thân người... nghiên cứu làm ra... nói... nói thật... nàng cũng thật sự... tài giỏi...so với một... thiên tài... như ta...” Vừa nói dứt câu, người đã đi vào mộng đẹp, ngay cả tiếng ngáy bắt đầu vang lên.

“... Tiểu ngu ngốc...” Bật ra một tiếng thanh tho nhẹ nhàng, Đoạn đại giáo chủ vốn dĩ chưa từng được người khác quan tâm không khỏi cảm động trong lòng. Y ôn nhu sờ lên vàng trán của thiếu niên, sau khi xác định người nọ không bị sốt, mới cẩn cẩn thận thận ôm người vào trong ngực, cùng nhau ngủ thật thật say sưa.

Đầu tháng năm.

Ở Lạc Dương, tại phân đà Nhật Nguyệt giáo, vào lúc canh ba, Chung Minh một mình ngáy người ngồi trước cửa sổ phòng ngủ.

Giờ Mão, Đoạn Vô Văn đã xuất phát đi đến điểm hẹn, lúc đi chỉ dẫn theo hai ba thị vệ, ngoài ra không có thêm bất cứ ai, ngay cả Dương Châu, Bạch Tiểu Phong cùng Phạm Thông cũng không được đi cùng, toàn bộ bị bắt ở lại phân đà.

“... Nhất định, phải cẩn thận.” Thiếu niên hồi tưởng lại lời mình đã dặn dò bên tai ái nhân mấy ngày hôm trước và lời nói đầy khí phách của người nọ trước khi đi lúc rạng sáng nay, “A Minh, đừng lo lắng cho ra, hết thủy đã sắp xếp xong rồi, nhất định ta sẽ bình an trở về gặp người.”

Người nói nói năng tràn ngập tự tin, chẳng qua từ trước đến nay Chung Minh không kiêu ngạo được như y, từ tận đáy lòng vẫn luôn bất ổn, luôn có cảm giác chuyện gì đó sắp sửa phát sinh.

Cốc cốc cốc.

Ngoài cửa truyền đến tiếng gõ nhẹ nhàng.

“Mời vào.” Chung Minh đột nhiên giật mình tỉnh lại từ trong những suy nghĩ mơ hồ, điều chỉnh lại biểu tình, hẩn lễ độ cất giọng trả lời.

Một bàn tay thon dài trắng nõn đẩy cửa gỗ đỏ chói, một thiếu niên xinh đẹp môi hồng răng trắng cất bước đi vào.

“Bạch phó giáo chủ,” Chung Minh sáng bừng ánh mắt, cười cười bắt chuyện, “Có chuyện gì không?”

“Không có chuyện gì lớn.” Bạch Tiểu Phong cười nhẹ, “Tại hạ chỉ lo lắng Chung công tử một thân một mình đợi trong phòng sẽ buồn bức mà tổn hại đến thân thể, cho nên mới tới đây đặc biệt mời Chung công tử đi tới biệt viện của ta giải sầu đôi chút.”

“Biệt viện?” Chung Minh kinh ngạc hỏi, “Bạch phó giáo chủ có biệt viện ở Lạc Dương sao?”

“Chẳng lẽ Chung công tử còn chưa biết?” Bạch Tiểu Phong ý vị thâm trường nói, “Chỉ cần nơi đâu có phân đà Nhật Nguyệt giáo thì đều có biệt viện của tại hạ.”

“A...” Chung Minh bừng tỉnh, “Ra vậy.” – Khó trách Vô Văn cả ngày đề phòng tên đệ đệ này, thể lực của Bạch Tiểu Phong quả nhiên không thể khinh thường.

“Chung công tử,” Bạch Tiểu Phong tao nhã lễ độ vươn tay hướng ra phía ngoài, “Mời.”

“Ừm...” Chung Minh đang định đứng dậy, bỗng nhiên phát hiện có điều không đúng, do đó lại ngồi xuống. “À... Bạch phó giáo chủ, dường như ta chưa đáp ứng sẽ đi biệt viện với người?”

“Việc này không phải do Chung công tử làm chủ.” Bạch Tiểu Phong cười hệt như hồ ly, “Giáo chủ không ở đây, tất cả đều do bản phó giáo chủ định đoạt, những lời nói của người khác, tất cả đều không có giá trị gì.”

“Nói như vậy, người định bắt cóc ta?” Chung Minh chậm rãi đứng lên, dùng ánh mắt như gập cườm địch mà nhìn trừng trừng vào Bạch Tiểu Phong.

“Người không cần khẩn trương như vậy.” Khóe miệng khẽ nhếch, Bạch Tiểu Phong chậm rãi nói, “Dù sao hôm nay Chung công tử nguyện ý cũng tốt, không nguyện ý cũng được, việc tới tỵ viện của tại hạ làm khách cũng đã định rồi.” Nói đoạn, hắn nhanh như chớp mà lướt tới, điểm lên người Chung Minh mấy cái. Chung Minh chỉ cảm thấy toàn thân tê dại, tay chân không thể động đậy được nữa.

“Người!” Hắn trợn mắt nhìn Bạch Tiểu Phong – Vì sao mình rõ ràng đã có phòng bị nhưng vẫn không tránh được công kích của đối phương? Vô công cổ đại quả thật sâu không lường được, ngay cả một người đáng dấp xinh đẹp mà bản lĩnh cũng lợi hại như thế này. “Người thừa dịp ta không chú ý mà đánh lén, không cảm thấy bỉ ổi sao?”

“Ha ha,” Bạch Tiểu Phong chớp đôi mắt trong veo ngăn nước, “Ta vốn là kẻ hèn hạ, chẳng lẽ Đoạn Vô Văn không nói trước với người?”

“Ách...” Chung Minh cứng họng.

“Phạm Thông.” Bạch Tiểu Phong cũng không thèm để ý đến phản ứng của đối phương, rũ mắt quay đầu ra ngoài cửa gọi một tiếng.

“Có thuộc hạ.” Một thanh niên áo đen cao ráo mặt mày sắc lạnh đi đến.

“Các người cùng một phe.” Nổi bắn khoăn vẫn luôn chiếm giữ nơi đáy lòng Chung Minh cuối cùng được tháo gỡ, ánh mắt hắn nhìn Phạm Thông cũng không có được mấy bất ngờ.

“Không sai.” Bạch Tiểu Phong ung dung nói, “Phạm Thông vốn là do ta sắp xếp nằm vùng bên cạnh Đoạn Vô Văn, bằng không thì làm sao Phạm Thông mới nhập môn ba năm đã có thể nhanh chóng ngồi lên vị trí Phân đà chủ như thế được?” Hắn cười híp mắt từ trên nhìn xuống Chung Minh, “Mặc dù ta không biết người thu hút người khác ở điểm nào, chính là ta đã đáp ứng Lạc Dực sẽ giao người cho hắn.” Bạch Tiểu Phong nhún vai một cái, quay đầu nói, “Phạm Thông, thay Chung công tử trang điểm một chút rồi đỡ y ra ngoài.”

“Vâng.”

Cái gọi là “Trang điểm”, chính là phủ một tầng phấn trắng lên mặt để che giấu biểu tình. Nhằm không cho Chung Minh mở miệng kêu cứu, Bạch Tiểu Phong còn thuận tay điểm huyết cam của đối phương. Sau khi hóa trang hoàn tất, Phạm Thông và Bạch Tiểu Phong một trái một phải kẹp Chung Minh ở giữa, chậm rãi bước xuống bậc thang lầu các, băng qua dãy hành lang dài, thuận lợi mà đi ra cửa chính.

“Bạch phó giáo chủ, Phạm đà chủ, Chung công tử.” Người túc trực ở cửa chính hôm nay là một thiếu niên Chung Minh nhận biết, nghe Đoạn Vô Văn gọi hắn là “Tiểu Vương”. Tiểu Vương cung kính chào mấy người bọn họ một cái, lại hỏi, “Ba vị muốn xuất môn sao?”

“Đúng vậy.” Bạch Tiểu Phong thập phần tự nhiên nói, “Thân thể Chung công tử có chút không thoải mái, chúng ta đưa hắn ra ngoài gặp đại phu.”

“Chung công tử không thoải mái?” Hiểu rõ người có sắc mặt yếu nhược này có quan hệ với Giáo chủ nhà mình, Tiểu Vương chỉ quan sát hắn một chút rồi gật đầu, “Nhìn thần sắc Chung công tử tái nhợt như vậy, xem ra bệnh tình không nhẹ. Thế nhưng,” Hắn lộ vẻ khó xử nói, “Trước đó giáo chủ từng hạ lệnh, bất kể ai cũng không được mang Chung công tử ra khỏi phủ, ngay cả...” Y cẩn thận nhìn trộm Bạch Tiểu Phong, “Bạch phó giáo chủ cũng không ngoại lệ.”

“Nha?” Bạch Tiểu Phong không chút lo lắng mà lấy một vật ra khỏi ngực áo, “Người xem đây là cái gì?”

“Ngọc lệnh Long Phi Vân!” Tiểu Vương vội vàng xoay người quỳ xuống – Vật này chính lệnh bài được nhiều thế hệ Giáo chủ truyền lại, thấy lệnh như thấy Giáo chủ.

“Tiểu Vương,” Bạch Tiểu Phong thở dài. “Không phải bản phó giáo chủ cầm ngọc lệnh ép người, chẳng qua bệnh tình của Chung công tử không thể kéo dài được, nếu có chuyện gì ngoài ý muốn, Giáo chủ trở về chúng ta biết ăn nói làm sao?”

“Vâng, vâng...” Tiểu Vương đầu đầy mồ hôi, “Thuộc hạ không dám, ngài đi đường thuận lợi.”

“Phạm Thông.” Bạch Tiểu Phong ngông nghênh phát tay, “Đưa Chung công tử lên xe, chúng ta đi.”

Ngày năm tháng năm.

Giờ thìn.

Tại biệt viện ẩn sâu trong rừng rậm cây cỏ trùng trùng của Bạch Tiểu Phong ở ngoại thành phía Đông.

Biệt viện Thanh Thủy đúng như tên gọi của nó, bên trong trúc ảnh đông đưa, nước chảy lượn lờ, toàn bộ đình viện đều thanh tân thoát tục. Có điều giờ phút này, Chung Minh hoàn toàn không có tâm tình thưởng thức phong cảnh, sau khi được bí mật mang vào trong phòng, hắn nhận thấy xung quanh chỉ còn lại hai người.

“Chung công tử,” Nhìn Chung Minh bị Phạm Thông ném vào một góc, Bạch Tiểu Phong hài lòng gật đầu, nói, “Người phải chịu ủy khuất mấy ngày rồi, chờ khi sự tình ở Hối Anh lâu kết thúc, ta sẽ đích thân hộ tống người tới Phi Ưng bảo gặp mặt Lạc Dực.”

“...”

Khổ nỗi Chung Minh không thể mở miệng, chỉ đành phải trợn trắng con mắt biểu thị sự căm phẫn trong lòng mình.

“Phạm Thông.” Bạch Tiểu Phong cười cười ra hiệu cho Phạm Thông ở trước mặt, “Mấy ngày tới phiên người thay ta để mắt tới tiểu tử này...” Đang nói hắn đột nhiên xuất thủ, liên tục ấn vào ba mươi sáu huyết đảo trên khắp thân thể Phạm Thông, chiêu thức của ngon tay mềm mại như hoa bay liễu rủ ấy đặc biệt xuất quỷ nhập thần, so với hành động đối phó Chung Minh ban nãy nhanh hơn gấp mấy chục lần. Phạm Thông bất chợt bị giật mình, không phản ứng kịp mà ngã gục.

“Tại... Tại sao?” Hắn cắn răng nói.

“Người còn hỏi tại sao?” Bạch Tiểu Phong cười tươi rói như ánh sáng giữa mùa xuân, “Âu Dương Thống đại thiếu gia.”

“Người...” Phạm Thông tái mặt, “Biết hết rồi?”

“Âu Dương thiếu gia,” Trên khuôn mặt tuyệt đẹp của Bạch Tiểu Phong mơ hồ hiện ra vài tia cột nỏ, “Người sẽ không cho rằng người của Nhật Nguyệt giáo chúng ta đều mù cả chứ? Cư nhiên ngay cả con trai của bạch đạo Minh chủ chà trộn vào cũng không phát hiện ra?”

“Hóa ra... đã sớm biết.” Âu Dương Thống chán nản nói, “Thế nhưng,” hắn thoáng quay đầu, “Lần này nếu chúng ta có thể trừ bỏ Đoạn Vô Văn tại Hối Anh lâu, chẳng phải cũng như giúp người một ân huệ lớn à...”

“Phụt.” Bạch Tiểu Phong hung hăng phun một ngụm nước lên mặt Âu Dương Thống, “Người cho ta là đứa ngốc à? Chẳng lẽ các người chỉ muốn giết một mình Đoạn Vô Văn? Nói cho người biết, từ lúc sinh ra cho tới bây giờ, lão tử hận nhất chính là đám quỷ quân tử giả nhân giả nghĩa các người!” Hắn ngoài cười nhưng trong không cười nói, “Người sẽ không nghĩ ta ngốc đến mức tranh giành quyền lợi với Đoạn Vô Văn mà triệt để vứt bỏ an nguy của toàn giáo ra sau đầu chứ? Nếu Nhật Nguyệt giáo bị diệt hoàn toàn, ta còn tranh cái rắm gì với y nữa!”

A? Âu Dương Thống hiển nhiên bị đả kích rất lớn – Thiếu niên vẫn luôn nhã nhặn lễ độ, phong thần tuấn lãng, lúc cười lộ lên chẳng khác nào một tác phẩm nghệ thuật kia, ấy vậy mà có thể phun ra những từ ngữ thô tục đến nhường này? Hắn ngẩn ngơ nhìn vào bộ dạng hung thần ác sát của Bạch Tiểu Phong, chỉ cảm thấy chính mình dường như đã tự dấn thân vào một cơn ác mộng.

Thật lợi hại. Chung Minh lén lút lú lười trong lòng, thật có khí thế của một mỹ thiếu niên, không hổ là đệ đệ của Vô Văn. Chính lúc hắn đang suy nghĩ lung tung, khuôn mặt mang theo nụ cười âm hiểm của Bạch phó giáo chủ đã thình lình xuất hiện ngay trước mắt, chỉ nghe đối phương trầm trầm nói: “Tiểu tử thôi, tiệc rượu lần trước người dám hủy đi bàn tiệc của bản thiếu gia, hôm nay phải cho người nếm thử một chút lợi hại.”

Cái gì? Chung Minh âm thầm kêu khổ, xem ra Bạch tiểu đệ cũng thật là một người ngây ngô, chỉ chút chuyện cỏn con song lại ghi nhớ trong lòng, tìm thấy cơ hội liền nhân thể trả thù... Không được! Cần thận! Nếu lúc này hắn có thể mở miệng thì hắn nhất định sẽ cao giọng mà nhắc nhở Bạch Tiểu Phong một phen. Chỉ tiếc—

Nói thì chậm, xảy ra thì nhanh, Âu Dương Thống vốn dĩ còn nằm trên đất như một con cá chết lại bất ngờ nhảy dựng lên, thừa dịp Bạch Tiểu Phong quay lưng lại với mình mà nhanh chóng ra tay. Đến khi Bạch Tiểu Phong nghe được động tĩnh đằng sau thì cũng đã muộn, dưới tình huống bất ngờ không kịp đề phòng, hắn đành phải đẩy thân bỏ nhào về phía trước, nỗ lực tránh thoát thế công ác liệt từ đằng sau. Cuối cùng hắn lại phát hiện hành động này ngoại trừ dụng đau Chung Minh ra thì chẳng ích lợi gì. Mặc dù Bạch Tiểu Phong phản ứng nhanh lẹ nhưng cũng không thoát khỏi trận công kích đã sớm được dự mưu, trong nháy mắt tình thế liền nghịch chuyển, lúc này người bị điểm huyết ngã rạp trên mặt đất lại thành tiểu đệ Bạch gia.

“Thì ra người biết đảo huyết.” Lăn mình vào bên cạnh Chung Minh, Bạch Tiểu Phong dùng ánh mắt sắc bén như mũi tên bắn thẳng về phía Âu Dương Thống.

“Không ngờ à?” Âu Dương Thống ung dung khoanh tay trước ngực, từ trên cao nhìn xuống Bạch Tiểu Phong, sắc mặt có phần đắc ý, “Ta đã sớm biết người hoài nghi ta, cũng đoán được có thể người sẽ động thủ, sao lại dám không phòng bị đây?”

“Hừ” Bạch Tiểu Phong hừ lạnh một tiếng, “Thắng làm vua, thua làm giặc, muốn giết thì cứ giết thôi.”

“Ta sao nỡ giết người?” Âu Dương Thống để tầm mắt rơi trên khuôn mặt tuyệt mỹ của thiếu niên nọ, đáy mắt dần dần dâng lên dục vọng nồng đậm, thanh âm theo đó mà trở nên khàn: “Ba năm, từ sau khi tiến vào ma giáo, ta vẫn luôn nghĩ làm sao để có được người, tới bây giờ, nguyện vọng của ta xem như có thể đạt thành rồi.” Hắn cong người, dùng bàn tay run rẩy chậm rãi miết lên gò má của Bạch Tiểu Phong.

“...” Sắc mặt Bạch Tiểu Phong rốt cục cũng thay đổi, hắn cất lực muốn lui về phía sau nhưng một chút khí lực cũng đều không có.

“Phong...” Ánh mắt nhu tình như nước của Âu Dương Thống dừng trên mặt thiếu niên, ngón tay dọc men cặp chân mày dày rậm ướt qua sống mũi cao thẳng rồi trượt tới phiến môi đỏ hồng, “Người có biết những năm này ta khao khát người đến thế nào không? Ta vẫn ... luôn nhìn ngắm người... A...” Bất ngờ bị Bạch Tiểu Phong há miệng dùng sức cắn vào ngón tay, Âu Dương Thống kêu lên một tiếng, đến khi nắm chặt hàm dưới đối phương để rút ngón tay ra mới phát hiện máu đã nhiễm đầy một mảnh.

Đớp.

Một chưởng không chút lưu tình, lập tức đánh cho thiếu niên lệch mặt sang một bên.

“Phi!” Bạch Tiểu Phong phun tơ máu trong miệng ra cười lạnh nói, “Có bản lĩnh thì giết thiếu gia ta đi! Đồ hèn hạ!”

“Người cứ muốn chết như vậy phải không?” Nhìn chằm chằm vào con người chứa chan lửa giận của thiếu niên cùng khuôn mặt sưng đỏ nhưng vẫn xinh đẹp như xưa của người nọ, Âu Dương Thống vừa mới thoát khỏi dục vọng lại một lần nữa máu nóng sôi trào. “Có điều, ta không muốn giết người, ta muốn ăn người,” Dứt lời, hắn vội vã ôm lấy thiếu niên, nhanh chân đi đến bên giường gấp rút ném người xuống rồi cấp bách đè nặng lên trên.

“Cút ngay! Khốn kiếp!” Khi thanh âm quần áo bị xé toạc vang lên, Bạch Tiểu Phong nhin không được mà lớn tiếng chửi mắng, “Tên cầm thú này!”

“Chửi hay lắm.” Âu Dương Thống liếm liếm môi, cười âm thầm nói, “Thanh âm của người thật là hay, đáng tiếc ngoại trừ tên tiểu tử không thể động dậy trên đất kia ra thì chẳng ai nghe thấy cả. Người không biết sao? Sau khi vào cửa ta liền đuổi đám thị vệ vương vãi đi rồi, hiện tại người có gào đến khản cổ cũng không ai đến cứu người đâu. A...” Một luồng U hương thấm ruột thấm gan mơ hồ truyền đến, Âu Dương Thống hít sâu một hơi, cảm thán, “Thơm quá.”, sau đó hắn bỗng nhiên xé mạnh xiêm y trước ngực thiếu niên ra, cúi đầu.....

“...” Cảm giác được đầu lưỡi trơn trượt đảo loạn trên thân thể mình, toàn thân Bạch Tiểu Phong liền nổi lên da gà, hần liễu chết cứng chẳng chịu phát ra một tiếng, đôi con ngươi vốn dĩ trong veo mà sắc bén bất chợt lại bị khuất nhục nồng đậm giăng đầy. Tiểu tử kia đang làm cái gì? Chẳng lẽ Đoạn Vô Văn gạt ta... Thiếu niên nỗ lực giãy dụa liếc nhìn về nơi góc tường, nhưng vẫn chỉ là phí công vô ích.

“Ach....” Âu Dương Thống đang điên cuồng càn quét bờ bãi bỗng nhiên biến sắc, đôi mắt tràn đầy nhục dục đột nhiên kinh hãi không thôi. Hần chấn động thân thể sau đó nằm vật xuống ngực Bạch Tiểu Phong không hề nhúc nhích nữa.

“Quá tốt rồi.” Chung Minh vẫn đang nằm ở góc phòng lúc này một bên lau mồ hôi lạnh một bên cảm thối tắt bó huân hương nghi ngút khói đang nắm chặt trong tay, đi tới trước giường nơi mà Bạch Tiểu Phong đang vô cùng chật vật trừng mắt nhìn mình. “May là cái tên này sắc dục ngập đầu, căn bản không để ý tới hành động của ta, bằng không hai chúng ta đừng mong có bất cứ ai được sống sót.”

“Phù....” Bạch Tiểu Phong thở ra một hơi thật dài, tiện đà cả giận nói, “Còn không mau ném cái tên mặt người dạ thú này xuống giường đi, đề chết bản thiếu gia rồi!”

“Được, được, được.” Chung Minh lườm đối phương một cái, vị thiếu gia này thật là nóng tính, quả nhiên đúng như Vô Văn đã nói, sâu trong cốt tủy cũng chỉ là một hài tử thôi, trước đây mình thế mà bị vẻ mặt tươi cười ngàn năm không đổi của hắn lừa gạt. Nghĩ thì nghĩ, song hắn vẫn lập tức kéo cái tên to xác nọ bỏ ra khỏi thân thể Bạch Tiểu Phong, thuận tiện đập cho hắn ta mấy cái. Kế tiếp Chung Minh lấy một viên thuốc đỏ sậm ra bỏ vào trong miệng Bạch Tiểu Phong, “Đây là thuốc giải, vừa nãy ngươi cũng ngửi được mùi hương đi?”

“...” Thoáng nhìn Chung Minh dùng sức đập tên sắc lang nào đó, Bạch Tiểu Phong cũng bớt giận đi, hần nuốt viên thuốc trong miệng xuống, phần nọ nói, “Xem ra Đoạn Vô Văn nói người biết sử dụng được đúng là sự thật.”

“Người, các người...” Người nào đó đang nằm dưới mặt đất dùng ánh mắt không thể tin mà nhìn về phía hai thiếu niên ở trên giường.

“Ngu ngốc.” Bạch phó giáo chủ vẫn chưa giải được huyết đạo trên người, nhưng mà miệng lưỡi cũng không chịu tha cho bất cứ ai. “Người cho rằng vừa rồi ta cố ý ngã lên người hắn là vì cái gì hà? Chỉ vì ta căn bản không tránh khỏi một cú kia của ngươi sao?”

“Thì ra....” Âu Dương Thống bỗng nhiên sáng tỏ, “Người tranh thủ thời cơ va chạm để giải khai huyết đạo cho hắn.....Nhưng là, các người không phải.....sao lại thế được.....”

“Đây là ước định của ta cùng Đoạn Vô Văn.” Bạch Tiểu Phong châm biếm nói, “Bất hòa nội bộ cùng với đe dọa bên ngoài, người nói trước tiên nên giải quyết cái nào?”

“....” Nhìn ánh mắt trong suốt như nước lại sáng như gương của đối phương, Âu Dương Thống nhất thời câm nín.

“Nếu vậy, người làm gì mà phải điểm huyết ta đến mức toàn thân không thể động đậy nha? Hơn nữa ngay cả nói không được.” Chung Minh bất mãn lắm lắm, “Ta cũng không phải không phối hợp diễn kịch cùng người, trước đó ta và Vô Văn đã dàn dựng và luyện tập đến cả chục lần.”

“Người như vậy cũng gọi là phối hợp?” Bạch Tiểu Phong khịt mũi coi thường, “Bản thiếu gia xưa nay chưa từng thấy kẻ nào diễn tồi hơn người đâu. Không điểm huyết đạo của người, chẳng lẽ chờ người bị lật tẩy rồi mới xoay sở?”

“Ta thấy rõ ràng người là muốn lợi dụng việc công trả thù riêng!” Chung Minh đỏ mặt lên, “Còn nói muốn cho ta nếm mùi ‘lợi hại’ này nọ... Khả khả” Con người linh động chuyển đảo vài vòng, hần giả dối cười, nói, “Bây giờ để ta cho người nếm mùi ‘lợi hại’ trước đi.” Nói xong, Chung Minh nhích mông ra về muốn ngồi lên người Bạch Tiểu Phong.

“Chờ chút.” Căn cứ vào ý nghĩ hão hán không chấp chỉ thiết thời trước mắt, Bạch Tiểu Phong miễn cưỡng nhin xuống cảm giác không cam lòng, bất đắc dĩ nói, “Lần này người đã cứu ta, sự kiện kia coi như bỏ qua đi, chúng ta không ai nợ ai nữa.”

“Không được.” Chung Minh thề nhưng không chịu buông tha, “Như vậy ta cũng quá thiệt thòi rồi, người phải đáp ứng sau này không được tìm ta gây phiền toái nữa.”

“Được.” Bạch Tiểu Phong tiếp tục nhấn nhai, “Bản thiếu gia đáp ứng.”

“Người nói thì phải giữ lời đấy.”

“Hừ, lời nói của Bạch Tiểu Phong ta đáng giá ngàn vàng, tuyệt không đổi ý.”

“Ừ.” Chung Minh hài lòng gật gù đầu, lúc này mới hỏi, “Huyệt đạo của người làm sao bây giờ, có muốn ta hỗ trợ không?”

“Người biết giải huyệt?” Bạch Tiểu Phong vạn phần không tin nhiệm mà dò xét nhìn Chung Minh, “Người biết huyệt đạo ở nơi nào sao?”

“Đương nhiên.” Chung Minh móc một chiếc hộp bèn bẹt từ trong ngực ra, lại lấy mấy cây ngân châm dài ngắn khác nhau khỏi hộp, “Có điều...”, hần trầm ngâm, “Tuy ta học được thuật châm cứu, nhưng trên thực tế chưa từng thử nghiệm. Nếu như người đồng ý, ta sẽ thử xem....”

“Ta không đồng ý.” Nhìn mấy cây ngân châm bóng loáng sáng lấp lánh lúc ẩn lúc hiện ở trước mắt, Bạch Tiểu Phong lập tức từ chối. “Ta tự giải”.

“Thời đại này người có tinh thần thực nghiệm càng ngày càng ít.” Chung Minh có chút tiếc nuối thu hồi ngân châm, “Vậy người cần bao nhiêu thời gian để giải khai huyệt đạo? Ta giúp người trông chừng tên vô dụng kia.”

“Mê hương của người có thể khiến hần vô lực trong bao lâu?” Bạch Tiểu Phong hỏi ngược lại.

“Bốn tiếng...ách... Hai canh giờ không thành vấn đề.” Chung Minh bảo đảm.

“Ta chỉ cần nửa canh giờ là đủ rồi.” Bạch Tiểu Phong nói xong, tự mình nhắm mắt lại, chuyên tâm vận công giải huyệt.

Chung Minh rảnh rỗi vô cùng, đảo mắt nhìn đông ngó tây mấy cái, sau cùng dùng một ánh mắt sáng rực mà liếc tới tên tội phạm cường bạo đang bất động trên mặt đất kia, với tay vào trong ngực lấy đồng ngân châm vừa cất vào hộp ra, cười hì hì nói: “Ồ đây chẳng phải có sẵn vật thí nghiệm sao? Thùng cơm.” Hần đoàng hoàng trịnh trọng tuyên bố với người nào đó đang trưng ra vẻ mặt đầy đau khổ, “Ta chỉ là thử một chút vị trí của huyệt đạo thôi, sẽ không quá đau, người chỉ cần nhìn một chút là được rồi.”

15. Chương 15

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Diệp Ly Nan Hoa, Kyn Tây Tây, Nhiên Nhiên Vi Vũ.

Beta: Mi Mi.

Chương 15

Nửa canh giờ sau.

Bạch Tiểu Phong sinh khí dồi dào mà nhảy xuống giường, ra tay ngăn chặn Chung Minh lúc ấy đang chơi trò ‘luyện tập’ khiến con sắc lang nào đó sống dở chết dở, rồi hung hăng giáng xuống vài cái tát thật mạnh lên mặt hắn ta. Vừa đánh hắn vừa mắng chửi Âu Dương Thống: “Mẹ nó, người nghĩ người là ai mà lại dám đánh vào mặt bản thiếu gia!” Từ nhỏ đến lớn hắn vẫn chưa từng bị đánh, hôm này rõ ràng thua thiệt rất nhiều, trong lòng sớm đã lòi cả mười tám tổ tông nhà Âu Dương Thống ra thăm hỏi hết thấy một lượt. “Cái tên súc sinh nhà ngươi!”

Bạch Tiểu Phong còn muốn đánh tiếp, song lại bị Chung Minh kịp thời ngăn cản: “Đừng đánh, đánh nữa sẽ chết người. Chẳng phải chúng ta còn muốn dùng hắn để đối phó với tên mình chủ bạch đạo kia sao?”

“Đúng vậy.” Bạch Tiểu Phong suy nghĩ một chút, sắc khoái ném cái kẻ đã mềm nhũn như một vũng bùn xuống. “Người không nói suýt nữa ta đã quên.”

Xong đâu đó, hắn đi tới chỗ chiếc tủ ở một bên phòng tắm mới thay ra, dùng phong thái ưu nhã sửa sang quần áo, triệt để khôi phục hình tượng mỹ thiếu niên thanh cao một lần nữa. Chính là, thời điểm nhìn vào trong gương, hắn liền thấy trên cổ mình xuất hiện những dấu vết hồng hồng tím tím, sâu trong con ngươi

đen láy lập tức lóe ra một tia sát khí nồng đậm. “Kỳ thật, ta nên chặt người thành vạn đoạn mới đúng.” Hắn chớp chớp đôi mắt trong vắt như nước hồ thu, khẽ nhếch khóe miệng, lại nói, “Ta có một ý kiến rất hay. Người xem, nếu ta biến người thành thái giám thì thế nào?” Giọng nói nhu hòa chậm chạp thế nhưng lại khiến Âu Dương Thống tựa hồ như rơi thẳng xuống hầm băng.

“Đừng...” Ánh mắt lạnh lẽo của Bạch phó giáo chủ làm cho Chung Minh âm thầm rung mình một cái, “Như vậy có phải tàn nhẫn quá hay không?”

“Tàn nhẫn?” Bạch Tiểu Phong Cười nhạt, “Đối với loại người cầm thú cũng không bằng này, làm như vậy vẫn còn dễ dàng cho hắn lắm.”

“Ách... Ý của ta là,” Chung Minh móc một bình nhỏ tinh xảo từ trong tay áo ra, đổ vào lòng bàn tay một viên dược màu xanh biếc. “Ta mới làm đây, vẫn chưa có người nào thử qua, ta muốn để hắn thử được giúp ta một chút, có được không?”

“Đây là cái gì?” Bạch Tiểu Phong cười cười, lại mang theo vài phần hiếu kỳ hỏi.

“Cái này...” Chung Minh lại gần, ghé vào lỗ tai đối phương bí mật thì thầm vài câu.

“Phụt...” Bạch Tiểu Phong nhin cười nói, “Thật có hiệu quả đó?”

“Tám, chín phần mười.” Chung Minh sờ sờ cằm, “Chính là Vô Văn không chịu cho ta thử, nên ta đành phải nhờ Âu Dương tiên sinh giúp đỡ một chút vấn đề vụn vặt này.”

“Ừm.” Bạch Tiểu Phong nghiêm túc gật đầu, “Ta nghĩ hắn sẽ rất vui lòng giúp người đấy.” Dứt lời, hắn cũng không thèm nhìn đến ý nguyện của tên sắc lang nọ, cùng với Chung Minh, một người bóp mũi, một người cạy hàm, thật sự bỏ dược vào miệng Âu Dương Thống.

“Đại công cáo thành.” Chung Minh thoải mái vỗ tay một cái, đứng lên – Từ trước đến nay, hắn vẫn là ghét cay ghét đắng đám tội phạm hung bạo, cho nên tuyệt đối không nương tay.

“...Ha ha ha ha ...” Âu Dương Thống bị ép nuốt vào dược hoàn thì bất thành linh phát ra một trận cười cuồng loạn như điên, “Các người cho rằng các người sẽ thắng chắc?!” Hắn cười mãi đến khi hít thở không thông mới ngừng lại, trên trán xuất hiện mấy đường gân xanh, khuôn mặt nghiêm chỉnh lại trở nên phi thường vặn vẹo. “Giờ phút này, phân đà ma giáo Lạc Dương đã rơi vào trong tay chúng ta rồi, các người còn không mau giao giải dược ra đây, bằng không sau này sẽ phải hối hận...”

“Âu Dương công tử cứ nói đùa,” Bạch Tiểu Phong cười ha hả, “Chỉ dựa vào một kẻ tầm thường như đà phủ phân đà Lạc Dương - Lý Tam Chính, căn bản chẳng gây được uy hiếp gì đâu.”

“Người... Người đã biết...?” Âu Dương Thống chấn động, trong mắt tràn đầy kinh ngạc.

“Người cho rằng Lý Tam Chính được phụ thân tự mình đề bạt với nguyên lão thì chúng ta sẽ không nghi ngờ hắn sao?” Bạch Tiểu Phong lộ ra một nụ cười chói lọi, “Có phải người tiền cử người vào giáo chính là hắn không? Cho dù phụ thân ta hồ đồ, song, ta và... khụ... Đoạn Vô Văn thì không.”

“... Thảo nào Đoạn Vô Văn lại an bài ta làm Phân đà chủ phân đà Dương Châu.” Trầm mặc trong chốc lát, Âu Dương Thống thở dài một hơi, căm hận nói, “Nơi đó có Thượng Quan Tranh giám sát kỹ càng, hắn tất nhiên không sợ ta bày mưu tính kế.”

“Vì vậy người có thể hiểu được, bất kể ở Dương Châu phát sinh chuyện gì, đều không thể qua được tai mắt của Đoạn Vô Văn.” Bạch Tiểu Phong chấp tay sau lưng, nhàn nhạt nói, “Kì thực, người không nên thay Tần Tư động thủ giết kẻ mà hắn phải tới Đồ gia, nếu như không có sự kiện kia, chúng ta nhất định chưa thể xác định thân phận người nhanh như vậy.”

“...” Âu Dương Thống tái mặt, đồng tử liên tục co rút, cuối cùng há hốc miệng, hơi thở mong manh nói, “Thất bại chỉ trong gang tấc... Mà thôi...”

– Hai người nọ nói qua nói lại một hồi, Chung Minh nghe được chỉ thấy toàn thân run rẩy vì kinh hãi – Giang hồ quả nhiên hiểm ác, đánh tới đánh lui thế này mà không biết mệt mỏi sao. Nếu đối lại là hắn, thà rằng đem đầu óc để nghĩ cách chữa bệnh cứu người chứ tuyệt không nguyện ý dây dưa chém giết lẫn nhau như vậy.

“Âu Dương thiếu gia hà tất phải nản lòng như thế?” Bạch Tiểu phong lại nở nụ cười tươi rói, nói, “Không bằng chúng ta tới Hối Anh lâu dạo chơi một chút đi?”

“Ta cũng muốn đi.” Nghe được một câu như vậy, Chung Minh lớn tiếng phát biểu ý kiến của mình.

“Người đi làm gì?” Bạch Tiểu Phong nghiêng mắt liếc hắt, “Vượng tay vượng chân, vẫn là ở lại đây chờ chúng ta về thì hơn.”

“Làm sao người biết ta vượng tay vượng chân?” Chung Minh hùng hồn phản bác, “Bạch Phó giáo chủ không quên ai vừa cứu người chứ?”

“Tiểu tử thôi!” Thực sự là không nên xen vào chuyện người khác! Bạch Tiểu Phong nghiêm mặt nói, “Bản thiếu gia tâm tình không tốt, người bớt chọc ta đi!”

“Người đã đáp ứng không làm khó cho ta.” Chung Minh không thêm để ý tới thái độ của Bạch Tiểu Phong, “Dù sao đi chăng nữa, ta cũng đã quyết định đi rồi. Người không mang ta theo, ta tự mình tới đó.”

“Người...” Bạch Tiểu Phong tỉ mỉ quan sát Chung Minh, sau khi xác định hắn không nói đùa thì đảo loạn con ngươi một hồi, rồi nghiêm mặt hỏi, “Người có biết hiện tại đi Hối Anh lâu là liều lĩnh nguy hiểm đến thế nào không?”

“Đương nhiên biết rõ.” Chung Minh trả lời không chút đắn đo, “Cho dù nguy hiểm, ta cũng phải đi xem thử một cái.”

“Người thật sự yêu Đoạn Vô Văn đến vậy?” Bạch Tiểu Phong nhướng cao lông mày, rành rọt từng chữ nói, “Vì y mà không sợ xông pha nơi khói lửa, có chết cũng không từ?”

“Ta không vĩ đại như vậy đâu.” Chung Minh bật cười, “Ta biết rõ Đoạn Vô Văn không muốn ta mạo hiểm, có điều...” Dừng ánh mắt sắc bén nhìn thẳng vào Bạch Tiểu Phong, hắn chậm rãi tiếp lời, “Nếu ái nhân của người bị vùi sâu vào hiểm cảnh, người sẽ chọn trốn ở nơi ăn toàn để nhìn y đối mặt một mình sao?”

“...” Im lặng suy ngẫm một lát, cuối cùng Bạch Tiểu Phong cười nhẹ, “Được, ta dẫn người đi.”

Ngày năm tháng năm, tại Hối Anh lâu ở Lạc Dương.

Giờ Thìn.

Hôm nay, Hối Anh lâu đã sớm được bao trọn, cà tửu lâu lớn như vậy nhưng chỉ có lác đác vài người.

Trong nhà gian rộng lớn trên lầu hai, người nghiêm chỉnh ngồi tại vị trí cao nhất chính là minh chủ bạch đạo đương nhiệm – ‘Thương lãnh đạo’ Âu Dương Húc. Mặc dù đã trung tuổi, nhưng khí thế của hắn vẫn cực kỳ hiên ngang, tác phong cũng phi thường linh hoạt. Mà ngồi bên tay trái hắn, chính là ma giáo giáo chủ vẫn luôn mỉm cười bí hiểm cùng với Lạc Dục lãnh khốc băng hàn; bên phải lần lượt là các trưởng môn của Thái Sơn, Hoa Sơn, Thanh Thành, đương gia Đông Phương thế gia và cung chủ cung Bích Thủy.

“Âu Dương minh chủ...” Đoạn Vô Văn khách khí chấp tay với Âu Dương Húc và các nhân sĩ bạch đạo đang ngồi ở đây, “Các vị trưởng môn, đương gia, đã lâu không gặp.” Nói đoạn, y nhanh chóng quét mắt qua Trần Khải Phong, mệnh danh Vô Nhai Kiếm, trưởng môn phái Thanh Thành. Tuy rằng đáy mắt lóe lên hàn quang sắc bén, thế nhưng trên mặt lại chẳng lộ ra một chút biến hóa nào, “Quà gặp mặt lần đầu mà Trần trưởng môn tặng cho tại hạ ngày ấy, tại hạ vẫn luôn ghi nhớ trong lòng, chắc chắn phải đáp lễ vào một thời cơ thích hợp.”

“Hừ.” Biết đối phương đang ám chỉ việc mình hạ thủ với y giữa rừng rậm hoang vu lúc trước, Trần Khải Phong hạ bàn tay đang vuốt chòm râu xuống, hừ lạnh một tiếng, dự định phản bác. Chính là, ngay lúc ấy, hắn lại bị ánh mắt dâng đầy sát khí của Đoạn Vô Văn làm cho căng thẳng, nhất thời cứng miệng, không nói được lời nào.

“Khắp chốn giang hồ có kẻ nào không biết Huyền băng liệt hỏa trưởng của Đoạn giáo chủ phi thường lợi hại?” Âu Dương Húc khẽ nhíu mày, ha hả cười nói, “Ngày nào đó, nếu có cơ hội xin được tỉ mỉ luận đàm cùng Đoạn giáo, dùng võ kết bạn cũng không tồi đúng không. Chẳng qua...” Ánh mắt hắn đột nhiên ngưng tụ lại, lóe lên một tia tinh quang cực kỳ sắc bén, “Hôm nay, chúng ta đặc biệt tới đây lại là vì muốn thương

thảo kế sách để hai phái hắc - bạch có thể chung sống hòa bình, chẳng biết Đoạn giáo chủ và Lạc bảo chủ có chấp nhận không?”

“Âu Dương minh chủ nói rất có lý.” Đoạn Vô Văn nghiêm túc vuốt cằm, “Tại hạ xin được kính cẩn lắng nghe.”

“...” Về mặt của Lạc Dực vẫn lạnh lẽo y như lúc trước, một mực bào trì trầm mặc, tựa như từ đầu đến cuối hẳn căn bản không đem lời Âu Dương Húc nói để vào tai.

“Lạc bảo chủ,...” Dương gia đương nhiệm của Đông Phương thế gia – ‘Huyền thiên chương’ Đông Phương Nhất Diệp nghiêm túc hỏi, “Minh chủ nói vậy, chẳng hay người có nghe rõ ràng không?”

“Rất rõ ràng.” Lạc Dực lạnh lùng nói, “Đông Phương đương gia sẽ không cho rằng tại hạ giống như ngài, tuổi già lãng tai chứ?”

“Người...” Lời nói trắng trợn này khiến một người mới 37 tuổi là Đông Phương Nhất Diệp liên tục biến sắc mặt lần, cuối cùng dưới ám hiệu ngầm của Âu Dương Húc mới cố nén được cơn giận dữ mà im lặng.

“Hai vị...” Âu Dương Húc nhìn thẳng vào hai người Đoạn - Lạc, nghiêm mặt nói, “Đứng đầu hắc đạo võ lâm hiện nay là Nhật Nguyệt giáo và Phi Ưng bảo, hai bên mạnh mẽ chiếm giữ hai nơi, một nam - một bắc, mà bạch đạo thì lại để cử ta đứng ra làm minh chủ...”

“Âu Dương minh chủ,...” Đoạn Vô Văn cười, ngắt lời, “Tại hạ không hiểu rõ về tình thế võ lâm hiện nay, minh chủ có diệu kế sao không nói thẳng, để hai bên hắc - bạch khỏi phải động binh đao, tại hạ cùng Lạc bảo chủ sẵn sàng xem xét cẩn thận một phen.”

“Đoạn giáo chủ hà cớ gì phải nóng vội?” Chương môn phái Hoa Sơn – ‘Kinh phong kiếm’ Liên Thuận Phong vừa lùn vừa béo, vuốt hai chòm râu tiếp lời, lại ngoài cười nhưng trong không cười hỏi, “Sao không đợi Âu Dương minh chủ nói cho xong?”

“Dài dòng.” Lạc Dực nhú mày, đưa ra một kết luận vô cùng thẳng thắn.

“Họ Lạc kia,...” Liên Thuận Phong trầm mặt, nghiêng răng ken két nói, “Người nói ai dài dòng?”

“...” Lúc này, Lạc Dực dứt khoát không nói gì, ngay cả con mắt cũng từ từ khép lại.

“Lạc bảo chủ,...” Một tia sát khí âm thầm lóe ra từ trong mắt Âu Dương Húc, hắn nói “Bản minh chủ mời hai vị đến đây là muốn cùng hai vị thương lượng dàn xếp việc tranh đấu của hắc bạch lưỡng đạo. Như lời bản minh chủ vừa nói, Phi Ưng bảo ở phía Bắc, Nhật Nguyệt giáo ở phía Nam, nơi mà hai vị đang đặt phân đàn lại thuộc phạm vi sở hữu của bạch đạo, bản minh chủ muốn mời hai vị di dời hai phân đàn này về lãnh địa của mình, như vậy, hai phe hắc - bạch chúng ta liền nước sông không phạm nước giếng, cùng sống an ổn với nhau.”

“Ha ha ha ha...” Đoạn Vô Văn ngửa mặt lên trời cười lớn, “Âu Dương minh chủ không thấy yêu cầu này quá mức hoang đường hay sao? Nếu là bạch đạo đề xuất, đáng lẽ các người phải tiên phong rút đi mới đúng, tại sao Âu Dương minh chủ không đề cập đến chuyện mang phân bộ của bạch đạo ở hai phía Nam - Bắc chuyển về?”

“Điều này... Đương nhiên là vì chúng ta muốn lưu lại phân đà để tiện giám sát động tĩnh từ Nam đến Bắc, miễn là từ nay về sau các người không vi phạm ranh giới, chúng ta tự nhiên không làm khó dễ các người.” Bích Thủy cung chủ - ‘Lăng ba tiên tư’ Lãnh Tâm trả lời, đồng thời trưng ra vẻ mặt đúng lý hợp tình, cây ngay không sợ chết đứng.

“Nói bừa!” Lạc Dực đột nhiên mở mắt, đôi con ngươi lạnh lùng bắn thẳng vào khuôn mặt nhu mì xinh đẹp đến động lòng người ở phía đối diện. Ánh mắt ấy kiêu ngạo mà băng lãnh không gì sánh được, trực tiếp làm cho Lãnh Tâm - cung chủ trẻ tuổi của Bích Thủy cung sợ tới mức câm nín.

“Điều kiện hết mức vô lý như vậy cũng dám mang ra thương thảo với ta sao?” Đoạn Vô Văn châm biếm nói, “Ta thấy thân trí các người không được tỉnh táo, đúng không? May mắn đám hòa thượng cùng đạo sĩ Thiếu Lâm và Võ Đang vẫn còn thanh tỉnh, không tham gia vào loại chuyện hồ đồ này, nếu không thể diện của bạch đạo chắc chắn sẽ bị ném đi không còn một mảnh.”

“Họ Đoàn kia, người đừng có khinh người quá đáng!” Chương môn phái Thái Sơn – ‘Quyền kiếm song tuyệt’ Vương Phi Hồ đập bàn rống giận, chòm râu quai nón trên mặt nhất thời cũng dựng đứng cả lên.

“Khinh người quá đáng?” Đoàn Vô Văn ngạo mạn nói, “Ta khinh người đấy thì làm sao?”

“Khốn nạn!” Vương Phi Hồ buột miệng mắng to.

“Cáo từ.” Thấy tình hình cực kỳ không như ý, ở lâu cũng là vô ích, Lạc Dực liền phất tay áo, nhanh chóng rời đi.

“Khoan đã.” Mấy bóng người bỗng nhiên chớp động, nhất thời Thuận Phong, Đông Phương Nhất Diệp, Lãnh Tâm và Trần Khải Phong đã bao vây bốn phía xung quanh Lạc Dực, “Lạc Bảo chủ vội vã đi đâu?”

Lạc Dực bất chợt dừng bước, tay phải lạng lẽ đặt lên chuôi đao ở bên hông, sát khí lập tức xé toạc không gian mà mạnh mẽ bắn ra.

Ầm.

Bên kia Vương Phi Hồ đã gấp đến nỗi không thể chờ được nữa, hấn vung nắm đấm lớn hàm chứa sức mạnh của một tiếng sấm chuyển đất rung trời, trực tiếp nhắm vào Đoàn Vô Văn.

Chỉ thấy Đoàn Vô Văn nhẹ nhàng động thân bay lên, kế tiếp Vương Đại chương môn bởi vì thay y chịu một đòn bắn lên không trung như một con chim lớn, sau khi đập mạnh vào cửa phòng thì liền ngã vật xuống, không thấy cử động gì nữa.

Cùng lúc đó, lưỡi dao trong tay Lạc Dực lóe sáng, người đầu tiên bị trúng đòn là Thuận Phong. Người nọ ngay cả công kích cũng chưa kịp đã ngã xuống, trên cổ xuất hiện một vết máu, cổ họng bị cắt đứt chỉ với một nhát đao.

Trong phòng, nhân sĩ bạch đạo lộ ra vẻ mặt kinh hãi, tất cả đều biến sắc. Chỉ một khoảnh khắc, bọn họ đã tổn hao hai cao thủ, mặc dù thực lực của hai người này là yếu nhất bọn, thế nhưng từ đó cũng đủ thấy rõ võ công thâm sâu không lường được của hai đại ma đầu kia. Âu Dương Húc nhận thấy tình thế bất ổn, hét lớn một tiếng: “Giết!”

Nhất thời, cả dưới lầu lẫn trên nóc nhà đều vang lên rất nhiều tiếng động, vô số nhân sĩ ‘chính nghĩa’ từ chỗ ẩn nấp ào ào đổ ra, ai nấy có đao rút đao, dùng kiếm rút kiếm, hăm hở vọt vào đại môn mà chém giết. Đáng tiếc, chạy được nửa đường bọn chúng đã bị một đám người áo xanh và áo đen cản lại. Binh khí song phương va chạm vào nhau, sát khí cùng ý chí chiến đấu sục sôi hừng hực.

“Âu Dương minh chủ.” Đoàn Vô Văn tao nhã phất tay áo, khoanh tay đứng yên tại chỗ, “Chẳng lẽ người nghĩ rằng ta về không chuẩn bị gì mà dẫn thân tới chốn này phò mặc cho người đẩy vào tử lộ?”

“Đương nhiên là không.” Âu Dương Húc đã khôi phục sự trấn định ban đầu, “Chẳng qua, bản minh chủ thật vất vả mới mời được hai vị đến đây, do đó, không có khả năng để hai người tùy tiện rời đi.”

“Hừ.” Đáy mắt Lạc Dực ngưng kết một tầng sương lạnh, sát khí không ngừng tràn ra, “Vậy để xem ai trong số các người còn giữ được đầu mà lưu ta ở lại.”

“Lạc bảo chủ.” Đoàn Vô Văn chớp động đôi mắt, “Không phải chúng ta còn có ước hẹn tử thí sao? Có gì không trực tiếp đấu luôn lúc này?”

“Được.” Lạc Dực sáng khoái đáp ứng, “Ta ba, người một, người nào giết hết trước người đó thắng.” Nói như vậy, không phải là hấn khinh thường địch thủ, mà vì hắn hiểu rõ một mình Âu Dương Húc còn khó đối phó hơn cả ba kẻ đang đứng trước mặt hắn đây.

“Rất công bằng.” Đoàn Vô Văn hài lòng mà gật gật đầu, vô cùng lễ độ chấp tay với Âu Dương Húc, “Âu Dương minh chủ, mời.” Một câu chưa nói dứt, hàn quang lóe ra từ lưỡi đao đã mang theo cuồng phong thổi đến, tập kích toàn thân thể y.

Đoàn Vô Văn cười hì hì, mũi chân điểm nhẹ, thân hình nhoáng lên một cái, khéo léo mà nhẹ nhàng tránh được mũi đao, đồng thời tung chưởng. Ngay sau đó, một luồng khí lạnh từ bàn tay y bắn ra, đánh về ngực trái Âu Dương Húc, khiến đối phương không thể không thu đao né tránh. Song, trong chốn vô lâm, Âu Dương Húc cũng là cao thủ hiếm có, giữa thế tiến công như chớp giạt của đối phương, hắn bình ổn thối lui

ba bước, không chịu yếu thế vùng đao chém liên tiếp về phía Đoạn Vô Văn. Hồi thứ nhất hai người tỉ thí, trong một khoảng thời gian ngắn đã tung đến hơn hai trăm chiêu. Đoạn Vô Văn vẫn luôn mỉm cười, hàn khí từ chưởng lực vừa thu đã lập tức đánh một luồng nhiệt nóng hầm hập vào mặt Âu Dương Húc. Chưởng này tiềm ẩn rất nhiều biến hóa, y dám chắc Âu Dương Húc tuyệt không thể tránh thoát được...

Chẳng ngờ vùng bụng y bỗng nhiên thất lại, chưởng phong mới đến nửa đường đột nhiên tiêu hao nửa phần công lực, khiến cho Âu Dương Húc chẳng những dễ dàng hóa giải đòn thế chết người mà còn thừa cơ phản lại một đao. Đoạn Vô Văn cố nén đau nhức trong bụng, cấp bách vận khí né tránh, nhưng vẫn bị đao phong quét qua vai trái, tơ máu đỏ sẫm bên khoe miệng tức thì tràn xuống.

“Ha ha ha ha...” Âu Dương Húc nhìn thấy tình hình như vậy, mới nâng đao cười ha ha, “Đoạn Vô Văn à Đoạn Vô Văn, để xem ngươi còn có thể điên cuồng tới khi nào!”

“Khụ khụ...” Đoạn Vô Văn ho khan vài tiếng, dùng ống tay áo lau đi vết máu bên môi, vẻ mặt bình tĩnh, nói, “Ngươi hạ độc.”

“Ha ha...” Âu Dương Húc lộ ra một nụ cười quỷ quyệt, đảo mắt lên nhìn chung quanh mới phát hiện phe mình đã có tận ba người nằm dài trên mặt đất, hai chết một bị thương, chỉ còn lại Trần Khải Phong to mồm nhưng chẳng có bao nhiêu sức lực. Chính là, thời điểm hắn nhìn thoáng qua Lạc Dực, cũng là lúc đối phương đang vươn tay đè chặt bụng mình, vì thế không khỏi đắc ý mỉm cười một lần nữa. “Sai rồi, không phải ta hạ độc mà là hắn.” Nói xong, Âu Dương Húc búng tay một cái, liền có hai người từ sau tấm bình phong nhàn nhã bước ra. Người trước mặt mày ôn nhuận, tuấn nhã trẻ trung; còn người theo sau là một nam nhân khoảng chừng ba mươi tuổi, trắng trẻo ôn hòa. Hai người này không phải ai khác, chính là Tần Tư và Từ tổng quản đã bỏ chạy khỏi phân đà Tín Dương của Phi Ưng bảo ngày xưa.

“Hóa ra là ngươi” Ánh mắt lạnh như băng của Lạc Dực rơi xuống mặt Tần Tư, bên trong tràn đầy lãnh khốc và tàn nhẫn.

“Nhiều ngày không gặp, khí sắc đại ca không được tốt cho lắm nha.” Tần Tư không để ý đến phản ứng của Lạc Dực — một con rắn đã bị rút đi nọc độc thì còn có gì đáng sợ nữa đâu?

“Công phu dụng độc của ngươi rất tiến bộ” Lạc Dực hừ lạnh, “Có thể qua mặt được ta và Đoạn Vô Văn cũng coi như hiếm thấy.”

“Đại ca quá khen rồi.” Tần Tư khiêm tốn nói, “Nếu không phải trong lúc hỗn chiến hai người các ngươi đều sơ xuất, vậy thì tiểu đệ đã không dễ dàng đắc thủ.”

“Tần bảo chủ” Âu Dương Húc không cho là đúng nói, “Phí lời với hắn như vậy làm chi? Sau này, ngươi làm bảo chủ của ngươi, ta làm minh chủ của ta, cùng nhau chấn giữ hai phe hắc – bạc chẳng phải rất tốt?”

“Âu Dương minh chủ nói đúng.” Tần Tư nở nụ cười ôn hòa điềm đạm, nhã nhặn nói, “Đại ca, Đoàn giáo chủ, lát nữa, thời điểm chúng ta ra tay, kính xin hai vị tuyệt đối đừng nên phản kháng. Bây giờ độc đã thấm vào lục phủ ngũ tạng, chỉ cần hai vị vận khí một chút sẽ lập tức mất mạng ngay, vì lẽ đó...”

“Vì lẽ đó,” Đoạn Vô Văn cười khổ, “Nếu chúng ta không muốn độc phát thân vong thì chỉ còn một con đường, đó là để các ngươi giết chết, đúng không?”

“Đoàn giáo chủ thật là thông minh.” Âu Dương Húc vỗ tay tán thưởng. Hắn cất bước đi tới trước mặt Đoạn Vô Văn, chậm rãi giơ trường đao sáng loáng lên, “Thấy ngươi thông minh như vậy, bản minh chủ liền cho ngươi chết đủ thống khoái.”

Lời vừa dứt ánh sáng từ lưỡi đao thoáng chốc lóe lên.

Sự việc nói thì chậm, xảy ra lại rất nhanh, một tia sáng sắc lạnh mà chói mắt xẹt ngang qua không khí, sau một tiếng “leng keng”, đao trên tay Âu Dương Húc rớt xuống, mà bản thân hắn cũng chặt vật ngã khụy trên sàn nhà.

“Ngươi...” Chỉ chốc lát sau, Âu Dương Húc ôm chặt cánh tay bị thương lão đảo đứng dậy, ánh mắt dâng đầy hoài nghi mà nhìn vào cái kẻ vẫn đang lạnh lặn đứng trước mặt mình: “Ngươi, tại sao...”

“Ngươi muốn hỏi tại sao ta không chết?” Tĩnh bỡ ngỡ xuống vị tanh nồng nơi cổ họng, Đoạn Vô Văn ung dung nói.

“Đúng vậy.” Biểu tình tao nhã của Tần Tư đã bị quét sạch sành sanh, hấn xanh mặt nói, “Dược của bản độc thánh ta đây vốn chưa từng có sơ sẩy, rõ ràng ngươi đã trúng độc sao còn có thể vận công?”

“Đó là bởi vì, ngay sau khi trúng độc ta lập tức ăn dược của thần y đệ nhất thiên hạ chế ra.” Nói đến ái nhân của mình Đoạn Vô Văn vô cùng đắc ý. Loại độc này đối với người kia căn bản không tính là gì, tùy tiện cũng có thể hóa giải được.

“Không thể nào!” Tần Tư bỗng chốc rống to, “Ngươi nói vậy! Tuyệt đối không thể! Độc thánh ta trải qua nhiều năm mới có thể nghiên cứu thành công loại kịch độc ‘Đoạt phách’ vô sắc vô vị này, ngoại trừ chính ta thì trên đời này không một ai có thể giải được!”

“Một khi đã như vậy, tại sao ta còn có thể sống?” Đoạn Vô Văn có chút châm chọc nói, “Chẳng lẽ là ngươi hạ nhầm dược rồi?”

Tần Tư im lặng mà oán hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, khuôn mặt cũng theo đó lộ vẻ dữ tợn cực kỳ.

Tiếng chém giết bên ngoài phòng chẳng biết đã ngừng lại từ lúc nào. Tiếp theo, một bàn tay trắng nõn vỗ nhẹ lên cánh cửa gỗ lớn, thoáng chốc cánh cửa liền vỡ tan thành mười bảy, mười tám mảnh vụn, nối tiếp nhau rơi xuống đất. Chờ khi bụi bặm tan đi, một thiếu niên tuyệt mỹ thế gian không ai bì kịp đã xuất hiện trong phòng, trong tay nắm chặt cổ tay một tên khác, mà bên cạnh còn có một thiếu niên thanh tú thư sinh.

“A Minh!” Đoạn Vô Văn ngẩn ra, “Sao ngươi lại tới đây?”

“Vô Văn.” Thiếu niên thanh tú nhanh chóng liếc nhìn chung quanh một lượt rồi chạy đến trước mặt Đoạn Vô Văn, thân thiết hỏi: “Ngươi không sao chứ?”

“Ta không sao.” Không hề do dự trả lời, Đoạn Vô Văn nhú mày nhìn về phía thiếu niên xinh đẹp nọ, “Chẳng phải ta đã nói không được mang A Minh tới nơi nguy hiểm này hay sao?”

“Nha?” Bạch Tiểu Phong cười mà như không cười, đáp “Ta đã từng đáp ứng ngươi à?”

“Hửm? Mặt ngươi...” Chú ý tới vết bầm tím trên khuôn mặt xinh đẹp của thiếu niên, sát khí trên mặt Đoạn Vô Văn liền tràn ra, “Là tên khốn kiếp nào hạ thủ? Ta đi....”

“Đã bị thương rồi ngươi còn muốn làm cái gì?”

Hai chữ ‘giết hấn’ còn chưa kịp nói ra, Chung Minh vừa bắt mạch cho y vừa giận tím mặt cắt lời, “Ngươi có biết ngươi không chỉ bị nội thương mà còn bị trúng kịch độc hay không?”

“Phải...phải... ta.... ta không muốn làm gì hết...” Đoạn đại giáo chủ mới vừa rồi còn oai phong lẫm liệt, lúc này tự nhiên bày ra biểu tình dè dặt, bên miệng còn hàm chứa ý cười thực ôn nhu, khiến Âu Dương Húc suýt nữa thì rút cả trông mắt ra ngoài.

“Ầy” Chung Minh lấy một viên dược từ trong chiếc bình màu lục đưa cho Đoạn Vô Văn, “Trước tiên nuốt cái này đi.”

“Ừm”. Đoạn Vô Văn ngoan ngoãn bỏ dược vào trong miệng, nuốt xuống.

“Ngươi chính là Linh Nguyệt?” Một thanh âm trầm thấp từ phía đối diện truyền đến, Chung Minh quay đầu lại, liền nhìn thấy một nam tử bề ngoài tao nhã nhưng ánh mắt lại hung tàn đang quan sát mình.

“Ngươi là ai?” Không thích ánh mắt khiêu khích của đối phương, Chung Minh nhướng mày hỏi ngược lại.

“Hắn chính là người ta từng nhắc ngươi phải cẩn thận.” Đoạn Vô Văn khẽ ôm vai Chung Minh, vô tình mà như cố ý đem thiếu niên bảo hộ trong lồng ngực, đảo mắt liếc nhìn Tần Tư một cách đầy cảnh cáo.

“Ta biết rồi.” Chung Minh bỗng nhiên bừng tỉnh mà nhìn Tần Tư, “Thì ra ngươi là tên ‘Độc thánh thủ đoạn tàn bạo’ gì gì đó!”

“Không sai.” Tần Tư nhìn chằm chằm thiếu niên yếu đuối mong manh trước mặt, lại nói: “Hai phương thuốc ở Phi Ưng bảo là do ngươi lưu lại?”

“Ách....” Chung Minh đang định trả lời thì bị một tiếng gào thét bất chợt vang lên cắt đứt.

“Tên họ Bạch kia, còn không mau thả sư huynh của ta ra!” Người nhả vào trong phòng chính là đệ tử của Âu Dương Húc – ‘Phi vân đạp tuyết’ Hứa Tiểu Ngôn. Hắn hung hăng trừng mắt nhìn Bạch Tiểu Phong, từng tia từng tia âm hàn liên tiếp bắn ra.

“Muốn ta thả người, không khó”. Bạch Tiểu Phong thoải mái đá đá vào người Âu Dương Thống đang vì trúng độc mà xụi lơ trên đất, cười híp mắt nói, “Chỉ cần sư phụ của ngươi đáp ứng điều kiện ta đã đưa ra.”

“Điều kiện?” Âu Dương Húc nhìn khắp bốn phía, lại liếc nhìn đứa con độc nhất đang nằm trong tay kẻ địch, không khỏi cười khổ một tiếng – trận chiến ngày hôm nay quả nhiên là thất bại thảm hại rồi: “Ngươi có điều kiện gì?”

“Bất luận điều kiện gì, Âu Dương minh chủ cũng sẽ không đáp ứng.” Cướp lời Bạch Tiểu Phong, Tần Tư thay hắn từ chối.

“Tần Tư.” Trầm mặc một lúc lâu, Lạc Dục một tay ôm bụng dưới ngồi dậy nhìn thẳng vào mắt đối phương, “Ngươi biết kết cục khi phản bội Phi Ưng bảo chứ?”.

16. Chương 16

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Diệp Ly Nan Hoa, Kyn Tây Tây, Đất Kỷ.

Beta: Mi Mi.

Chương 16

“Hừ... Ha ha ha...” Dưới ánh mắt rét lạnh đến xuyên thấu tâm can của đối phương, Tần Tư lập tức dùng tiếng cười che đậy sự cứng ngắc trên thân thể mình. “Lời này, đại ca nói sai rồi.” Hắn làm bộ thở dài,

“Trong chốn vô lâm, ai mà chẳng biết bảo chủ Phi Ưng bảo - Lạc Dực trời sinh tính tình tàn bạo, giết người không chớp mắt. Tiểu đệ chỉ là không nhẫn tâm chứng kiến đại ca lạm sát người vô tội, reo rắc tai họa khắp chúng sinh, cho nên mới bắt đắc dĩ đưa ra hạ sách như vậy...”

“Phụt...” Y còn chưa nói hết lời, Chung Minh đã nhin không được mà cười ra thành tiếng, “Ha ha ha... Vô Văn, da mặt hần còn dày hơn cả người...”

“Chung công tử nói không sai.” Bạch Phó giáo chủ nghiêm túc gật đầu, “Tại hạ cũng là lần đầu gặp được một người mặt dày mày dạn mà ra vẻ đạo đức hơn cả giáo chủ bản giáo.”

“...” Đoạn Vô Văn chẳng biết nên khóc hay nên cười, trôn trối nhìn ái nhân cùng đệ đệ dī mẫu của mình.

“Các người...” Sắc mặt Tần Tư thay đổi mấy lần, rốt cuộc vẫn dè xuống cơn tức giận trong lòng, khoe môi khe khẽ cong lên, “Tại hạ chỉ muốn cho các vị hiểu rõ, bạch đạo sẽ không đáp ứng bất cứ điều kiện gì.”

“Thì ra Tần tam đệ đã đảm nhiệm chức vụ minh chủ vô lâm của bạch đạo rồi sao?” Lạc Dực trào phúng nói, “Như vậy, bản bảo chủ cũng muốn chúc mừng cho người.”

“Hần?” Tần Tư còn chưa trả lời, Hứa Tiểu Ngôn hừ lạnh, “Lạc bảo chủ nói sai rồi, minh chủ liên minh bạch đạo của chúng ta, ngoài sự phụ ra tuyệt không một ai xứng đáng. Huống hồ, Tần tam bảo chủ còn là người của Phi Ưng bảo, không phải sao?”

“Tiểu tử thối,” Tần Tư ngoài cười nhưng trong không cười mà liếc nhìn Hứa Tiểu Ngôn một cái, “Đừng tưởng người là đồ đệ của Âu Dương Húc thì bản độc thánh ta không dám động đến người.” Đoạn, hần khinh miệt nói, “Lần này, nếu chỉ dựa vào sức của các người thì bạch đạo sớm đã bị Lạc Dực cùng Đoạn Vô Văn giết sạch không còn một mống.”

“Người...” Hứa Tiểu Ngôn trợn mắt.

“Người cho rằng chỉ cần hạ độc thì Bản bảo chủ không làm gì được người?” Sâu trong đôi mắt âm trầm của Lạc Dực ánh lên một tia mỉa mai không sao nói hết được, “Động thủ!”, hần bắt thình lình hét lớn một tiếng.

“Dạ!” Thanh âm đáp ứng vang lên, một đường kiếm nhanh lẹ như tia chớp lóe lên.

“A!” Chung Minh kinh hãi hô to, nhìn kỹ, chỉ thấy một thanh lợi kiếm lạng lẽ kề vào cổ Tần Tư, sát đến không còn kẽ hở.

“...” Sắc mặt Tần Tư từ trắng chuyển xanh, từ xanh chuyển trắng mấy lần, cuối cùng hần bật ra hai chữ giữa kẽ răng. “Là người!”

“Là ta.”

“Người chính là đường chủ của Tất sát đường?”

“Không sai.” Từ tổng quản nắm chặt chuôi kiếm, ung dung cười nói. “Ngại quá, bây giờ ta mới nói cho người biết.”

“Không sao.” Tần Tư nghiêng răng, “Bây giờ cũng chưa phải là muộn.”

“A?” Từ tổng quản cảm thấy có chút kỳ lạ, “Không biết lời này là có ý gì?”

“...” Tần Tư im lặng, một chữ cũng không nhả ra.

“Âu Dương minh chủ,” Thấy tình thế đột ngột thay đổi, Bạch Tiểu Phong bất động thanh sắc hướng đôi con người đen láy sâu tựa đáy hồ về phía Âu Dương Húc, thần nhiên mỉm cười. “Chúng ra có thể nói chuyện một chút không?”

... Đương nhiên có thể. Liếc nhìn thanh kiếm kề sát trên cổ Tần Tư, lại nhìn nhi tử báo bối duy nhất của mình toàn thân vô lực nằm xoài trên mặt đất, Âu Dương húc đành phải gật đầu.

“Thứ nhất,” Bạch Tiểu Phong giơ một ngón tay lên, chậm rãi nói, “Trong vòng ba năm, bạch đạo các người không được gây rắc rối cho Nhật Nguyệt giáo chúng ta.” Nói đến đây, ánh mắt hần có hơi hạ xuống, chạ

mắt với Đoạn Vô Văn, âm thầm trao đổi ý tứ, rồi mới liếc sang Lạc Dực, “Không biết ý tứ của Lạc bảo chủ như thế nào?”

“Cũng thế.” Lạc Dực ngắn gọn nói.

“Được.” Âu Dương Húc một hơi đáp ứng, “Như các vị nói, trong vòng ba năm bạch đạo chúng ta tuyệt không ôm dịch ý với Nhật Nguyệt giáo cùng Phi Ưng bảo.”

“Nói miệng không có chứng cứ,” Bạch Tiểu Phong cười tươi như hoa nở, “Chuyện này phải phiên minh chỉ viết giấy cam đoan.”

“Làm càn!” Hứa Tiểu Ngôn giận dữ, “Sư phụ ta có thân phận như thế nào? Lời ngài nói sao có thể là giả được? Bạch Tiểu Phong, người đây là lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử!”

“Ha ha.” Bạch Tiểu Phong cười nhạt, hai tay ôm ngực, “Cũng không biết là ai nói muốn cùng bọn ta bàn luận nghiêm túc về vấn đề chung sống hòa bình của hai phe hắc - bạch, kết quả thì sao nào? Không chỉ mai phục bốn phía, mà còn hạ độc ám toán bỉ ổi như vậy, chẳng lẽ đây là tín - nghĩa của bạch đạo các người?”

“Ách...” Hứa Tiểu Ngôn nhất thời nghẹn họng, chỉ biết dùng ánh mắt tràn đầy oán hận nhìn chằm chằm thiếu niên xinh đẹp kia.

“Tại hạ có thể đáp ứng yêu cầu của các vị.” Sau khi im lặng hồi lâu, Âu Dương Húc trầm mặt nói, “Chỉ có điều, cũng xin các vị đáp ứng lại hai điều kiện của ta.”

“Sao?” Bạch Tiểu Phong nhú mày, “Âu Dương minh chủ, xin cứ nói.”

“Thứ nhất,” Âu Dương Húc trầm ngâm, “Trong vòng ba năm, Phi Ưng bảo, Nhật Nguyệt giáo cũng không được cố ý khơi mào tranh chấp giữa hai bên hắc - bạch, triệt để không xâm phạm lẫn nhau, thứ hai, thả nhi tử của ta.”

“Điều thứ nhất, bản giáo chủ đáp ứng người.” Ở một bên trầm mặc thật lâu, cuối cùng Đoạn Vô Văn lười biếng lên tiếng, “Ta nghĩ,” Nói đoạn, y lại nhìn về phía Lạc Dực, “Lạc bảo chủ cũng sẽ không phản đối, đúng không?”

Thấy Lạc Dực lạnh lùng gật đầu, y mới dài giọng nói tiếp, “Về điều thứ hai — phải xem ý của Phó giáo chủ.” Như y phỏng đoán, vết thương trên mặt người nào đó hiện tại, chắc chắn có liên quan đến nam nhân đang co quắp dưới mặt đất kia.

“Ta có thể thả Âu Dương Thống.” Bạch Tiểu Phong ngược lại phi thường dứt khoát, “Có điều, phải chờ sau khi Âu Dương minh chủ ký tên cam kết.”

“Được.” Âu Dương Húc trầm giọng phân phó, “Người đâu, mang bút mực tới đây.”

“Dạ.” Một nô tài lên tiếng đáp ứng ra khỏi phòng mang giấy bút trở vào. Âu Dương Húc trầm mặc mà nhận lấy, hạ xuống những nét bút như rồng bay phượng múa, sau cùng tâm không cam tình không nguyện ký tên.”

Bạch Tiểu Phong nhận lấy minh ước, xem qua rồi giao lại cho hai người Lạc và Đoạn nhìn một lượt, thấy bọn họ không có dị nghị gì thì liền gấp lại, cất vào trong ngực.

Sắc mặt Âu Dương Húc đặc biệt âm trầm, hẩn hỏi, “Hiện tại Bạch phó giáo chủ có thể thả người chưa?”

“Tất nhiên.” Bạch Tiểu Phong nở nụ cười phi thường sảng khoái, phất tay giải huyệt cam trên người Âu Dương Thống, dùng sức đẩy vị thiếu chủ bạch đạo còn chưa thoát khỏi khống chế của dược liệu kia ra.

“Sư huynh!” Hứa Tiểu Ngôn vội vàng tiến lên đỡ hẩn, quan tâm thăm hỏi, “Huynh không sao chứ?”

A – Chung Minh vừa nhìn liền có chút sáng tỏ, chẳng trách Hứa Tiểu Ngôn luôn dùng ánh mắt tràn đầy oán hận nhìn Bạch tiểu đệ, thì ra là như vậy.

“Thuốc giải...” Huyệt cam được giải, Âu Dương Thống cố gắng phun ra hai chữ.

“Thuốc giải?” Hứa Tiểu Ngôn ngăn ra, tiếp theo liền bình tĩnh, quay đầu cảm tức nhìn Bạch Tiểu Phong, “Khó trách người đáp ứng nhanh như vậy, thì ra đã hạ được lên người sư huynh! Mau đưa thuốc giải ra đây!”

“Thuốc giải?” Bạch Tiểu Phong cười nhạo, “Độc này không phải ta hạ, ta lấy đâu ra thuốc giải?”

“Nói láo!” Hứa Tiểu Ngôn căn bản không tin, “Ngoài người ra còn có tên tiểu nhân nào âm hiểm như vậy chứ? Mau giao thuốc giải ra, nếu không...”

“Thật có lỗi, ta phải cắt ngang một chút.” Chung Minh giơ tay lên tiếng, “Hứa tiên sinh, ngài nghĩ sai rồi.”

“Nghĩ sai cái gì?” Hứa Tiểu Ngôn liếc mắt nhìn thoáng qua kẻ vừa lên tiếng, phát hiện đối phương là nam sủng của Đoạn Vô Văn thì lập tức khinh thường nói, “Người biết cái gì? Bớt nói bậy đi.”

“Ta không nói bậy.” Chung Minh chỉ chỉ Âu Dương Thống, “Độc trên người hần là do ta hạ.”

“Cái gì?” Hứa Tiểu Ngôn có chút không thể tin vào lỗ tai mình.

“Hi hi,” Chung Minh ngượng ngùng gãi gãi đầu, “Tên ‘tiểu nhân âm hiểm’ mà ngài vừa nói, chính là ta.”

“...”

“Y không trúng độc.” Chung Minh giải thích. “Ta chỉ đem một loại dược phẩm vừa nghiên cứu ra thí nghiệm trên người y mà thôi, không có gì đáng lo đâu.”

“Đúng vậy,” Bạch Tiểu Phong xấu xa liếc nhìn nửa thân dưới Âu Dương Thống một cái, khoé môi gợi lên ý cười khoái trá, “Chẳng qua muốn Âu Dương thiếu minh chủ thanh tâm quả dục (*) mấy năm thôi, không chết được.”

(*) Giữ cho tâm hồn trong sáng, ít ham muốn, đại khái là ‘ăn chay’ ấy =)))

“Cái... Cái gì...” Hứa Tiểu Ngôn tròn tròn con mắt, “Các... các người, tại sao...”

“Việc này phải hỏi Âu Dương thiếu minh chủ.” Trong đôi mắt của Bạch Tiểu Phong nhanh chóng hiện lên vẻ âm hàn, hần nói, “Nếu hần không phải là người bị sắc dục che mờ lý trí, vậy thì, sao lại rơi vào kết cục này?”

“Ách...” Hứa Tiểu Ngôn thầm oán trong lòng, lại cắn răng nói, “Nhưng giải được...”

“Giải được còn chưa nghiên cứu ra.” Chung Minh nghiêm túc nói, “Có điều, chỉ cần cho ta chút thời gian, biết đâu qua ba năm hay năm năm nữa ta có thể làm ra.”

“Người nói cái gì?” Âu Dương Húc và Hứa Tiểu Ngôn đồng loạt kinh hô, “Ba đến năm năm?!”

“Không có biện pháp.” Chung Minh tiếc nuối nhún vai, “Cũng vì không có giải được, nên Vô Văn mới không cho ta thử. Nhưng ta lại rất muốn biết được hiệu ra sao, vì thế buộc lòng phải ủy khuất Thùng Cơm... Á không... Âu Dương thiếu gia.” Nói đến đây, hần liền nhận thấy sắc mặt hai người trước mắt rất xấu, thậm chí mơ hồ tỏa ra sát khí, vội vàng nói tiếp, “Nhưng các người yên tâm đi, một ngày nào đó ta nhất định sẽ nghiên cứu ra giải được, đến lúc ấy, nhất định để Âu Dương thiếu minh chủ thử nghiệm đầu tiên.”

“...” Âu Dương Húc, Hứa Tiểu Ngôn ngơ ngác nhìn nhau. Một ngày nào đó? Đến tận cùng là ngày nào a...

Mặc dù rất không cam lòng, nhưng dưới tình huống bị đề đầu cưỡi cổ thế này, nhóm nhân sĩ chính nghĩa của bạch đạo không thể không cắn răng nhẫn nhịn, tạm thời nuốt xuống phần uất ngập lòng, lũ lượt kéo nhau rời đi – Rốt cuộc, trận hồng môn yến bạch đạo bố chí tại Hối Anh lâu triệt để kết thúc trong thất bại.

“Hừ ... Ha ha ha ha ha...” Mắt thấy đám anh hùng hào kiệt bên bạch đạo rút lui sạch sẽ, Tần Tư chẳng thèm bận tâm lưỡi kiếm sắc bén trên cổ mình, ngửa mặt lên trời cười lớn, tơ máu đỏ tươi dọc theo cổ chậm rãi chảy xuống. “Cao thủ võ lâm với chúng môn bạch đạo cái gì? Ta khinh, tất cả đều là một đám vô dụng ngu xuẩn!”

“Không phải người cũng thế cả sao?” Từ tổng quản một bên nắm chặt lợi kiếm trong tay, một bên nhàn nhàn mỉm cười. “Hợp tác với một lũ ngu thì là thế loại gì?”

“Hừ,” Tần Tư quỉ dị cười lạnh một tiếng, “Người cho rằng ta đã hoàn toàn thất bại ư?”

“Chẳng lẽ không?” Trong lòng Từ tổng quản âm thầm cảm thấy bất ổn, song trên mặt vẫn không bộc lộ ra, “Ta đã không chế ngự người thì chắc chắn không để người có cơ hội hạ độc.” Vừa rồi hắn vẫn luôn chú ý nhất của nhất động của Tần Tư, chỉ cần đối phương có chút khác thường, sẽ sớm ra tay kết liễu.

“Ừm...” Toàn thân Lạc Dực bỗng nhiên chấn động, dùng tay ôm chặt vùng bụng – Vừa rồi chỉ là diễn trò, nhưng lần này hắn đã thực sự trúng kịch độc, vì thế lập tức nhắm mắt ngồi xếp bằng hai chân, tận lực vận công chống đỡ.

“Bảo chủ!” Từ tổng quản lộ vẻ xúc động, “Xảy ra chuyện gì?!” Hắn lớn tiếng quát hỏi Tần Tư.

“Ha ha... Ha ha ha ha ha...” Tần Tư càn rỡ cười to, “Lạc Dực ơi là Lạc Dực, người thế nhưng cũng có ngày hôm nay! Từ Lạp,” Hắn thần nhiên nói, “Ta biết người không hiểu, chuyện tới nước này, ta cũng không giấu diếm nữa. Nói thật cho người biết, ba năm trước ta đã âm thầm hạ dược lên người Lạc Dực ...”

“Không thể nào.” Từ tổng quản không tin, “Bảo chủ đã sớm phòng bị người, hàng năm đều mời các danh y khắp nơi tới chẩn bệnh, chưa từng phát hiện trong người có độc. Huống chi,” Hắn nhấn mạnh, “Cho dù khả năng dụng độc của những người đó kém hơn người, song, tuyệt đối không thể có chuyện trúng độc hay không cũng không hay biết.”

“Bọn chúng đương nhiên sẽ không thể phát hiện được.” Tần Tư mỉm cười, “Bởi vì loại dược ta hạ không phải là độc dược, mà là ‘Thanh thần tán’ có tác dụng dưỡng sinh an thần. Loại dược này không màu không mùi không vị, cũng không có hại đối với cơ thể con người, những ‘danh y’ kia rất nhiên không thể nào biết được, cho dù có phát hiện, cũng sẽ không để ý đâu.”

“Ta biết rồi.” Chung Minh ở một bên nghe thế thì liền hiểu rõ, “Trên đời, có một vài loại dược vật khi sử dụng đơn độc thì không có hại, nhưng nếu phối chung với dược vật khác lại trở thành độc tố hàng đầu.”

“Không hổ là người ta nhìn trúng.” Tần Tư hí hóp mắt nhìn Chung Minh, ha ha cười nói. “‘Thanh thần tán’ kia đã được độc thánh ta đặc biệt điều chế, sau đó âm thầm đưa vào mai phục trong cơ thể người ba năm. Ban đầu, ta hạ độc chỉ là để phòng ngừa vạn nhất, nào có lường trước ngày hôm nay thật sự phải mang ra dùng. Ha ha ha ha...”

Cái gì gọi là “Người ta nhìn trúng”? Chỉ sợ người chính là nhìn trúng cái mạng ta đi? Nhớ tới thời điểm Đoạn Vô Văn kể cho hắn nghe tính tình của Tần Tư, Chung Minh kim lòng không được mà rung mình lùi về phía sau vài bước, song lại bị tên gian tà nào đó vừa vặn ôm chặt lại.

“Thì ra là thế.” Từ tổng quản bình tĩnh, “‘Đoạt phách’ hôm nay người dùng, một khi hợp với ‘Thanh thần tán’ sẽ trở thành kịch độc, thảo nào giải dược ta đưa cho Bảo chủ không hề có tác dụng...”

“Người lầm rồi.” Tần Tư nói, “Giải dược kia rất hữu dụng, độc ‘Đoạt phách’ lập tức bị phân rã ngay. Chỉ có điều, giải dược này hòa với ‘Thanh thần tán’ trong cơ thể hắn, sẽ biến thành một loại độc lợi hại khôn cùng – tên là ‘Văng tích’. Trúng ‘Đoạt phách’, còn có thể giải, nhưng nếu trúng ‘Văng tích’...” Hắn âm trầm nở nụ cười, chậm rãi phun ra ba chữ, “Hết thuốc chữa.”

“Người đừng hòng lừa gạt ta!” Từ tổng quản nghe vậy thì vừa giận lại vừa kinh, bàn tay nắm kiếm cũng bắt đầu dùng sức, máu tươi vừa mới ngừng lại liền tiếp tục chảy xuống trên cổ Tần Tư.

“Mau đưa giải dược ra!”

“Người có ép, ta cũng không đưa, hơn nữa cho dù người có thể chế ra giải dược cũng không còn kịp nữa. Người trúng ‘Văng tích’, trong vòng một canh giờ phải chết, điều này là không thể nghi ngờ. Có thể cùng bảo chủ Phi Ưng bảo oai phong lâm liệt bước xuống hoàng tuyền, ta đây có chết, cũng xem như đáng giá.” Lời vừa dứt, thân thể hắn liền trở nên mềm nhũn rồi từ từ ngã xuống.

“Không ổn!” Từ tổng quản thấy thế liền vươn tay bắt mạch cho Tần Tư, phát hiện đối phương đã tự đoạn mạch tim, khó bề cứu sống.

“Thật là độc ác,” Chung Minh hít vào một hơi lãnh khí, “Trước khi chết còn muốn kéo người làm đệm lưng.”

“Chuyện này có gì lạ đâu?” Bạch Tiểu Phong cười nhạt, ý như ‘chẳng qua người gặp quá ít chuyện lạ mà thôi’. “Chỉ là, không biết Lạc bảo chủ nghĩ sao?”

“...” Từ khi biết mình đã trúng độc, Lạc Dực vẫn luôn bất động vận công bức độc, dồn khí vào đan điền, trái lại Từ tổng quản mồ hôi túa ra như mưa, trong lòng cũng nóng như lửa đốt.

Chung Minh nhìn xuống mặt đất, xác định Tần Tư nay đã là một cỗ thi thể, mới bất thành linh bước lên, cẩn thận lục lọi khắp thân thể đối phương một hồi, lại ghé mũi ngửi ngửi một chút, đến khi chắc chắn không có độc liên đới một đồng lớn chai chai lọ lọ ra. Hắn mở từng cái lọ, tỉ mỉ quan sát phán đoán hồi lâu, song vẫn không tìm được thứ mà mình mong muốn, không khỏi thất vọng ngáp lòng.

“Kỳ quái, sao lại không có chứ?”

“Người đang tìm cái gì?” Bạch Tiểu Phong tò mò hỏi.

“Tìm giải được a.”

“Giải được?!” Ánh mắt Từ tổng quản bỗng chốc sáng bừng lên, hắn hỏi, “Là giải được của ‘Vãng ích’ sao?”.

“Đương nhiên.... Không phải.” Chung Minh nhìn hắn một chút rồi chậm chậm đứng dậy: “Người không thấy trước lúc chết hắn đã nói loại độc ‘Vãng tích’ này không có giải được sao? Thứ ta tìm là giải được của ‘Đoạt phách’ ”.

“Đoạt phách?” Từ tổng quản khó hiểu: “Độc trên người Đoạn giáo chủ không phải đã được hóa giải rồi ư? Bằng không thời điểm hắn vận lựa đã sớm độc phát thân vong rồi.”

“Nào có dễ dàng như vậy? Chẳng phải tên kia được xưng tụng là ‘độc thánh’ sao?” Chung Minh có chút không biết phải nói thế nào, “Độc của ta chỉ có thể tạm thời trì hoãn độc tính, nếu muốn trị tận gốc phải phối giải được khác.” Nói đoạn, hắn quay đầu nhìn Đoạn Vô Văn, thấy y khẽ gật đầu mới tiếp lời: “Vừa nãy ta đã thay Vô Văn bắt mạch, loại độc này tuy không quá khó giải song muốn phối được cần tới một - hai tháng trời...”

“Chung công tử chớ lo,” Bạch Tiểu Phong bỗng nhiên tươi cười rạng rỡ, “Thường ngày giáo chủ quá bận rộn, hiện tại vừa vận có thể nhân cơ hội này mà nghỉ ngơi, về sự vụ ở trong giáo.....”, sóng mắt khẽ lưu chuyển, hắn nói, “Nếu giáo chủ không chê có thể giao cho tại hạ phụ trách, chờ khi độc tố trong mình giáo chủ hóa giải hoàn toàn, lại bắt tay vào xử lý giáo vụ cũng không muộn.”

Tên này đúng là đang thừa nước đục thả câu! Chung Minh vừa định châm biếm một hồi, không ngờ lại nghe Đoạn Vô Văn dứt khoát đáp ứng –

“Được” Đoạn đại giáo chủ thế nhưng không chút để tâm, nói: “Gần đây bản giáo chủ cảm thấy có hơi mệt mỏi, đang định tìm một chốn phong thủy hữu tình để an dưỡng một vài năm. Nếu Bạch phó giáo chủ tự nguyện giúp ta phân ưu, vậy thì trong vòng một năm kế tiếp, tất cả sự vụ trong giáo đều giao cho người xử lý.”

?!

Người nào đó tức thì hóa đá, trợn mắt há miệng một câu cũng nói không nên lời.

“Phụt....ha ha ha ha.....” Nhìn bộ dáng như gặp quỷ của thiếu niên đẹp đẽ kia, Chung Minh nhin không được mà cười vang thành tiếng.

“Linh.... Ách..... Chung công tử,” Từ tổng quản nhìn bảo chủ nhà mình trắng bệch cả mặt mày, mồ hôi lạnh ròng ròng chảy xuống thì không khỏi lo lắng vạn phần, hắn suy nghĩ trong chốc lát, cuối cùng chấp tay với Chung Minh, nói: “Ngày xưa bảo chủ đã từng đắc tội với Chung công tử, chính là hy vọng công tử rộng lượng bao dung. Ở đây tại hạ có một viên giải được của ‘đoạt phách’ có thể tặng cho Đoàn giáo chủ...”

“Không cần.....” Đoạn Vô Văn vừa thốt ra hai tiếng đã bị Chung Minh bịt miệng.

“Có sẵn thuốc giải tại sao lại không cần?” Chung Minh cười hì hì nhìn Từ tổng quản, “Ta biết rồi, có phải người muốn ta giải độc cho Lạc Dực?”

“Chuyện này...” Từ tổng quản đỏ mặt song cũng thẳng thắn thừa nhận, “Đúng vậy”.

“Nhưng là...” Chung Minh nhìn vào vẻ mặt gian nan của Lạc Dực lúc ấy đang tập trung tinh thần vận công bức độc, do dự nói.

“Chung công tử,” Từ tổng quản tưởng Chung Minh không chịu cứu người vội vã cắt lời: “Người nhất định là cảm thấy bảo chủ quá mức lạnh lùng lại khó mà ở chung, đúng chứ?”

“.....” Chung Minh không nói gì. Đây chỉ là khó ở chung? Rõ ràng là lãnh khốc tàn nhẫn đến mức vô tình.

“Kỳ thực chuyện này cũng có nguyên nhân, mười sáu năm về trước...”

“Từ Lạp, không muốn chết thì câm miệng lại!” Lạc Dực bỗng nhiên mở to đôi mắt, lạnh lùng nói.

“Bảo chủ, chuyện này...”

“Dù ta có chết cũng không cần hấn cứu!” Lạc Dực nói chắc như đinh đóng cột.

“Vâng vâng.” Từ tổng quản một bên đáp lời cho có lệ, một bên ra hiệu với Chung Minh, kế tiếp hai người bọn họ một trước một sau ra ngoài, ngoài ra còn có Đoạn giáo chủ bởi vì không an lòng mà đi theo.

“Ta nói cho người biết...” Ra khỏi cửa, Từ tổng quản lén lút nhìn xung quanh một chút mới bắt đầu nhẹ giọng nói –

Mười sáu năm trước, khi ấy Lạc Dực vẫn là một đứa nhỏ chưa đến mười tuổi, sống trong vòng tay cha mẹ. Phụ thân hắn là đại hiệp danh tiếng lừng lẫy khắp chốn giang hồ, còn mẫu thân hắn là một thiên kim tiểu thư không biết võ công. Mặc dù hai người bọn họ có xuất thân không tương đồng, thế nhưng tình cảm lại keo sơn gắn kết, thật sự tốt đẹp không gì sánh được. Sống dưới sự thương yêu của cha mẹ từ khi còn nhỏ, Lạc Dực vô cùng ngây thơ, thuần khiết, đáng yêu và rất đối thiện lương.....

Mà sự tình sau đó cũng giống như những gì thường được viết trong tiểu thuyết: Bằng hữu của phụ thân hắn vì mơ ước tẩu tử xinh đẹp mà ngầm hạ độc thủ, đem cả nhà nghĩa huynh giết sạch không còn một ai. Mẫu thân hắn khi đó đã lập tức tự sát theo phu quân, khiến cho ý đồ giết huynh cường đoạt tẩu tử của tên xấu xa kia trở thành phí công vô ích. May mắn hôm ấy Lạc Dực ra ngoài xem hoa đăng cho nên mới thoát được, nhưng là, từ đó về sau, nam hài vốn dĩ xán lạn như ánh mặt trời dần dần trở nên trầm mặc kiệm lời và lãnh khốc không gì sánh được.... Câu chuyện về sau, chính là một hồi báo thù rửa hận. Mấy năm kế tiếp, Lạc Dực một trận thành danh, không chỉ tiêu diệt toàn gia kẻ thù mà còn thành lập võ lâm đệ nhất Phi Ưng bảo. Nhưng hắn mãi mãi không tin tưởng bất cứ kẻ nào.....

Thật đúng là một cổ sự thối nát – Đây chính là cảm tưởng của Chung Minh sau khi nghe xong câu chuyện.

“Người là ai?” Đoạn Vô Văn hăm dọa nhìn Từ tổng quản, ánh mắt không ngừng chớp động: “Chuyện này từ đâu mà người biết được?”

“Ta là sư huynh của bảo chủ, cũng là người cùng đi xem hoa đăng với hắn mười sáu năm về trước. Ta nhìn hắn lớn lên, coi hắn như đệ đệ của mình” Nói tới đây, Từ tổng quản liền thổn thức, “Ồi, không ngờ sự kiện kia lại đã kích tới hắn nhiều như vậy. Sau khi sư phụ cùng sư nương qua đời, ta cũng chưa từng thấy sự đệ được vui vẻ. Chung công tử,” Nói đoạn, hắn quay đầu nhìn Chung Minh, dùng một ánh mắt tràn đầy cầu xin và mong mỏi: “Bất luận như thế nào, tại hạ đều muốn xin người hiệp trợ việc này, cầu xin người đáp ứng...”

“Cũng không phải là ta không đáp ứng,” Chung Minh nói, “Cứu người vốn là trách nhiệm của bác sĩ.... ách... của đại phu. Có vài loại độc được mặc dù không có thuốc giải nhưng vẫn có khả năng cứu chữa được.” Trầm ngâm trong giây lát, hắn tiếp lời, “E rằng biện pháp duy nhất hiện nay chính là châm cứu, thế nhưng... tuy ta có học qua phương pháp này, song chưa từng thử qua cho nên cũng không biết có hiệu quả hay không....Từ tổng quản,” Chung Minh nghiêm túc nhìn người nọ: “Không phải ta không chịu cứu mà là ta không biết mình có cứu được hắn hay không.”

“....Cứ làm hết sức mình, còn lại đành phải nghe theo mệnh trời.” Trầm tư một lúc thật lâu, Từ tổng quản chậm rãi nói: “Chỉ cần Chung công tử đồng ý thử một lần, mặc kệ kết quả có ra sao, tại hạ cũng xin khắc cốt ghi tâm ân nghĩa này.”

“...Được” Chung Minh đáp lời: “Nhưng đầu tiên vẫn phải phiền Từ tổng quản đi thuyết phục Lạc Dực phối hợp trị liệu mới được. Muốn tiến hành châm cứu, bệnh nhân nhất định phải thả lỏng hoàn toàn.”

“Cái này...” Từ tổng quản còn chưa dứt lời trong phòng đã truyền những thanh âm ‘ầm ầm’ liên tiếp, kèm theo mấy tiếng hét vang đầy kinh ngạc

“Bảo chủ!”

“Bảo chủ, ngài làm sao vậy?!”

Từ tổng quản đột nhiên biến sắc, nhún mũi chân phi thân vào phòng.

Trong phòng.

Lạc Dực nằm ngửa trên nền đất, sắc mặt trắng xanh, hoàn toàn hôn mê bất tỉnh. Đám người của Phi Ứng bảo hùng hổ trợn mắt nhìn về phía thiếu niên tuyệt mỹ đang đứng ở một bên, mà giáo chúng Nhật Nguyệt giao lại như sắp sửa ra trận, bộ dạng sẵn sàng đón địch. Song phương giường cung bạt kiếm, không khí căng thẳng đến mức chỉ cần khẽ động một cái là liền bùng nổ.

“Chuyện gì thế này?” Từ tổng quản trầm giọng hỏi.

“Bẩm nhị bảo chủ, bảo chủ bị... bị...” Một hắc tử áo xanh đang trả lời bỗng nhiên bị người khác lên tiếng cản lại.

“Kỳ thực cũng không có gì”. Bạch Tiểu Phong trưng ra vẻ mặt tràn ngập ý cười, nói: “Chẳng qua ta chỉ nói vài vâu với Lạc bảo chủ mà thôi, ai ngờ hắc tử đột nhiên kích động như vậy. Chẳng phải hắc tử đang vận công bức độc sao? Lần này chính là khí huyết dâng trào, tự nhiên đứng không vững nữa mới bất thành linh ngã xuống, đầu lại vô tình đập trúng góc bàn nên hôn mê bất tỉnh đấy mà...”

“Người, người...” Nghe hắc tử nói vậy, nam tử áo xanh liền tức không kìm được: “Nếu không phải người nói bảo chủ là kẻ nhu nhược, không dám nói chuyện cùng người khác, hắc tử sẽ không...”

“Câm miệng!” Từ tổng quản càng nghe càng thấy khó chịu, sau cùng nhịn không được mà mở miệng quát tháo.

“Vâng.” Nam tử áo xanh oan ức ngậm miệng.

“Ồ...” Chung Minh cũng không để ý Bạch Tiểu Phong đã nói linh tinh cái gì, làm một thầy thuốc, việc đầu tiên hắc tử phải làm chính là quan sát tình huống bệnh nhân. Nhận thấy ngoại trừ một cục u ở sau đầu ra thì người nọ không có ngoại thương nào khác, hắc tử liền gật gật đầu nói: “Hôn mê cũng tốt, đỡ phải tốn nước miếng thuyết phục, động tay chân cũng dễ dàng hơn.”

Dứt lời, hắc tử lấy ra một gói dược ra khỏi ngực áo, giao cho Từ tổng quản, “Trước cho hắc tử ăn cái này đi. Công dụng của nó tương tự như thuốc gây mê, để phòng ngừa hắc tử có tỉnh lại giữa chừng cũng không làm vướng víu tay chân.” Nói xong, Chung Minh liền vươn tay ra, “Giải dược ‘đoạt phách’ đâu?”

Từ tổng quản không nói lời nào, từ trong tay áo lấy ra một viên dược màu đỏ sậm đặt vào tay của Chung Minh. Sau khi tỉ mỉ xem xét viên dược trước mắt một hồi, hắc tử đưa cho Đoạn Vô Văn dùng, kể đó lại giúp đối phương bắt mạch kiểm tra một lần nữa mới hoàn toàn an tâm mỉm cười. Quả nhiên Từ tổng quản không gạt người, độc tố trong mình Vô Văn đã được hoàn toàn loại bỏ.

“Giúp ta chuẩn bị một căn phòng sạch sẽ có giường, một thùng nước ấm thật lớn, cùng một vài dược liệu.” Chung Minh đem những dược vật cần thiết nói với Từ tổng quản để hắc tử đi chuẩn bị, sau đó lại đưa ra một yêu cầu: “Thời gian tiến hành châm cứu yêu cầu yên tĩnh tuyệt đối, Từ tổng quản, người đưa Lạc Dực vào phòng còn những người khác đều lui xuống.”

“A Minh...” Đoạn đại giáo chủ vừa định dị nghị đã bị ánh mắt sắc bén của tình nhân ngăn trở.

“Tuy rằng chất độc trên người người đã được giải, thế nhưng nội thương vẫn còn cần phải tĩnh dưỡng một thời gian. Nếu người đã đem sự vụ trong giáo giao cho Tiểu Bạch, vậy người cũng đi xuống dưới lầu nghỉ ngơi tử tế cho ta, chờ khi châm cứu xong ta lại đến xem người.”

“Ừm...” Mặc dù Đoạn đại giáo chủ có chút không cam lòng, nhưng cũng đành bịn rịn nhìn người nọ một lúc rồi theo đám người còn lại chen chúc đi xuống dưới lầu.

Thời điểm bắt gặp Bạch Tiểu Phong, y liền hung ác mà nhả ra một câu – “Lần sau mà còn như vậy ta liền làm thịt người.”

—

17. Chương 17

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Kyn Tây Tây, Đất Kỷ.

Beta: Mi Mi.

Chương 17(Hoàn):

Tại một gian phòng sáng sủa rộng rãi.

Sau khi Từ tổng quản cởi sạch quần áo trên người Lạc Dực rồi khẽ khàng đặt xuống bên giường, Chung Minh liền khách khí mời hắn rời khỏi, tạm thời chờ đợi ở phòng ngoài, tiếp theo “ầm” liền đóng chặt cửa lại.

“Bình tĩnh, bình tĩnh.” Hắn vừa tự nhủ nhất định phải trấn định tập trung, vừa lấy một cái hộp quẹt ra, lặng lẽ mở nắp, nhìn chằm chằm vào mấy chục cây kim dài ngắn khác nhau ở bên trong. Ánh mắt Chung Minh có phần bất định – dù sao, đây cũng là lần đầu tiên hắn ứng dụng thuật ‘châm cứu’, đối với vấn đề xảy ra sau khi ngân châm đâm xuống, hắn căn bản không nắm bắt được. Lại nói, mạng người quan trọng, mặc dù hắn không có cảm tình với Lạc Dực song cũng không muốn một người đang sống sờ sờ cứ thế biến mất khỏi nhân gian. Hít một hơi thật sâu, đem tất cả tâm tư phiền muộn cùng hỗn tạp đẩy khỏi đầu óc, Chung Minh tập trung toàn bộ sức mạnh tinh thần, chậm chậm mà kiên định rút ngân châm.....

Thời gian cứ thế từng khắc từng khắc trôi qua, Từ tổng quản với khuôn mặt phủ kín mồ hôi không ngừng đi đi lại lại. Hắn đã đợi đủ nửa canh giờ, nhưng vẫn không thấy người từ trong phòng bước ra, vì thế mà tâm tư không khỏi cảm thấy bất an thấp thỏm như thể đeo một gánh nặng ngàn cân. Chính là, hắn lại một

mực không dám nhấc tay gõ cửa, chỉ lo quấy rầy tới việc trị liệu của đại thần y, khiến bảo chủ bảo bối nhà mình xảy ra chuyện bất trắc, vậy thì thật sự là cực kỳ không ổn.

Kết—.

Âm thanh cánh cửa mở ra hết như tiếng sấm trời truyền tới lỗ tai Từ tổng quản, hắn nhanh chóng vọt vào bên trong, thậm chí suýt nữa đem vị thần y vừa mới cực cực khổ khổ cứu người đẩy cho ngã nhào. Song, chung quy hắn vẫn tương đối nhạy bén, kịp thời dừng bước vươn tay một cái liền miễn cưỡng đỡ được cái người đang lao đao lảo đảo kia.

“Xin lỗi.” Từ tổng quản vội vã mở lời, “Chung công tử, người không sao chứ?”

“Đừng ngại, ta không sao.” Vừa mới tập trung chăm hết chín chín tám mươi một cây kim liền một mạch, Chung đại thần y chính là mồ hôi ướt đầm toàn thân, khí lực kiệt quệ vô cùng, nhưng chỉ cần nhìn vào nụ cười bên khóe miệng cùng với ánh mắt hàm chứa ý cười của y, đã có thể dễ dàng nhận ra hắn phi thường hài lòng với lần chăm cứu đầu tiên của mình.

Lạc Dực vẫn chưa tỉnh, nhưng khi tức hỗn loạn đã dần bình ổn, trên khắp thân thể cũng tràn ra những tia máu độc màu đen.

“Chuyện còn lại liền giao cho người.” Chung Minh mệt mỏi phất phất tay, “Đặt hắn vào bên trong thùng nước ấm đi, nếu nước chuyển thành màu đen thì cứ tiếp tục thay nước cho đến khi không còn đen nữa mới thôi. Xong xuôi, sắc được liệu này cho hắn uống.” Dứt lời, hắn liền chỉ tay vào đồng dược vật lớn trên bàn, “Mỗi ngày ba lần, dùng được liên tục mười ngày thì không còn vấn đề gì nữa. Phương thuốc ta cũng đặt ở đó rồi, cáo biệt.”

Chung Minh vừa ngáp dài, vừa loạng choạng ra khỏi gian phòng, xuyên qua hành lang bước xuống xuống lầu, chính là mới đi qua chỗ quẹo đã nghe thấy tiếng Đoạn đại giáo chủ luôn miệng gọi to —

“A Minh, cuối cùng ngươi cũng ra rồi! Mọi việc thuận lợi chứ? Nhìn ngươi dường như rất mệt.....” Vừa nói, y vừa đứng dậy tiến lên đón người.

“Vô Văn.” Nhìn thấy ái nhân, tinh thần Chung Minh bất giác trở nên tốt hơn hẳn, hắn nhanh chóng bước lại gần, “Mọi việc đều thuận lợi. Thời điểm ta chăm cứu...” Bởi vì mải lo nói chuyện mà không để ý dưới chân, hắn bất thành linh vấp phải một vật cứng nhô lên khỏi mặt sàn, chỉ thấy hai chân tức thì mềm nhũn, cả người theo đó mà lảo đảo từ trên cần thang xuống. Trước khi chìm vào hắc ám, thứ cuối cùng Chung Minh nhìn thấy chính là thân ảnh đang vội vàng lao tới cùng với đôi mắt đầy hoảng loạn của Đoạn Vô Văn.....

“Mau tỉnh lại.....Tiểu Mạt, Tiểu Mạt..... Em làm sao vậy.....Tỉnh lại đi.....” Một thanh âm quen thuộc vang lên bên tai, Chung Minh mở bừng hai mắt.

“Quá tốt rồi!” Một người đàn ông cao to đẹp trai với khuôn mặt tràn đầy lo lắng nhanh chóng thở phào một hơi rất dài, mỉm cười dịu dàng nói, “Tiểu Mạt, rốt cuộc em cũng tỉnh rồi”

“....” Vừa thấy người này, Chung Minh trực tiếp tiến vào trạng thái hóa đá.

“Làm sao vậy?” Nhìn bộ dạng ngơ ngác của Chung Minh, người nọ còn cho rằng hắn đang sợ hãi quá độ, vì thế liền đưa tay nhẹ nhàng đặt lên trán đối phương, lo lắng hỏi: “Em không bị thương chứ? Đầu có đau không? Trước tiên tôi vẫn nên đưa em tới bệnh viện kiểm tra thì hơn.....”

“Tôi.... không có chuyện gì.” Chung Minh khó khăn bật ra mấy chữ.

“Phù.... Không có chuyện gì là tốt rồi, vừa nãy em làm tôi sợ muốn chết.” Người nọ vừa nói vừa đưa tay cần thận đỡ Chung Minh đứng dậy khỏi mặt đất. Nhìn thấy khuôn mặt vốn đã thanh tú cùng đôi mắt đen lấp lánh như sao của người bên cạnh giờ khắc này lại phủ lên một tầng mê man, người đàn ông nhất thời sinh tâm yêu mến, kim lòng chẳng dặng mà cúi đầu xuống.....

“La Phương Lăng, ông muốn làm gì?!” Chung Minh bất chợt hoàn hồn, liều mạng dùng tay ngăn trở người đàn ông đang định ghét sát miệng vào miệng mình, lớn tiếng quát.

“Á...” Bị thanh âm đột ngột vang lên làm cho giật mình, trên khuôn mặt đẹp trai của người đàn ông nọ đầu tiên lộ ra vài tia mờ mịt, tiếp đó là ngạc nhiên đến trợn tròng con mắt. Bỗng chốc, hần giống như bị người đâm cho một đao, dùng một ngón tay run rẩy chỉ vào Chung Minh, hét lớn “A Minh!”

“Chính là tôi.” Nhìn bạn tốt lộ ra vẻ mặt vô cùng khiếp sợ, biểu tình tựa hồ bị đả kích cực kỳ, Chung Minh liếc mắt nói, “Nhìn vẻ mặt của ông thì hình như không hề cao hứng khi gặp tôi hả?”

“Không, không có...” La Phương Lăng rớt cuộc cũng tỉnh táo lại, chậm rãi nở một nụ cười mừng rỡ: “Mấy ngày nay tôi vẫn luôn mong nhớ ông, chẳng biết ông ở Minh triều có tốt hay không...”

“Làm sao ông biết tôi tới Minh triều?” Chung Minh lấy làm kinh hãi, nghĩ đi nghĩ lại: “Có phải Đỗ Mạt nói cho ông biết?”

“Chính em ấy nói với tôi. Tôi đoán nếu em ấy đến đây, vậy rất có khả năng ông đã tới Minh triều.” Nhắc tới Đỗ Mạt, La Phương Lăng lộ vẻ sầu lo cùng đau buồn rõ rệt, lẩm bẩm nói, “Không biết Tiểu Mạt về bên kia sẽ như thế nào..... có còn bị phụ thân ngược đãi hay không....”

“Ông yên tâm đi, hần không sao.” Chung Minh tin rằng, cho dù linh hồn có bị hoán đổi Vô Văn vẫn sẽ vì mình mà chăm sóc tốt cho người kia. “Nếu đã chờ về, trước hết tôi đi thăm chú La và thím La một chút, sau đó sẽ nghĩ biện pháp quay về, vậy là được rồi”, hần vô tư nói.

“Quay về?” La Phương Lăng nghe vậy thì sợ hết hồn, “Ông muốn về lại Minh triều?”

“Đúng vậy.” Kỳ thực, Chung Minh vẫn luôn cân nhắc tự hỏi khả năng trở về thời hiện đại, nhưng giờ đây hần đã quyết định sẽ cùng cái tên vô lại kia đây đưa dấn dng cả đời, vì thế bất luận ra sao, hần cũng sẽ nghĩ cách để quay trở về.

“Ông.... có phải muốn gặp ai đó hay không?” Dán mắt vào vẻ mặt đang nghiền ngẫm của Chung Minh, La Phương Lăng phỏng đoán.

“Ừ.” Không hề che giấu bạn tốt bất cứ điều gì, Chung Minh thẳng thắn gật đầu, đồng thời đem những chuyện lớn đã phát sinh ở thời cổ đại kể lại một lần.

“Không ngờ ông sẽ thích một ‘người.’” Nghe xong cổ sự của bạn thân, La Phương Lăng cảm khái, “Tôi còn tưởng trong mắt ông không có cái gì quan trọng hơn y học chứ.”

“Vậy còn ông?” Chung Minh liếc mắt khinh thường, hần cũng không quên tên này vừa có hành động gây rối với mình, cứ nghĩ tới là lại nhin không được mà nổi một thân da gà da vịt, “Ông không có người để yêu thích à?”

“...Có chứ.” La Phương Lăng lập tức trầm mặt, giữa hai đầu lông mày thoáng chốc ngập đầy lo lắng sầu vương cùng nghi hoặc, dường như đang sợ rằng người quan trọng nhất cuộc đời này sẽ rời đi không cách nào gặp lại. “Tiểu Mạt.... Tôi là nói tới Đỗ Mạt. Khi em ấy mới tới nơi này, tôi vô cùng chán ghét, cứ luôn cảm thấy vì em ấy mà tôi mất đi một người bạn thân. Hơn nữa... ông cũng biết mà..... từ nhỏ em ấy đã bị phụ thân ngược đãi đánh đập, vì thế lúc nào cũng cẩn thận từng li từng tí bất kể là đối diện với ai, dáng vẻ lo lắng sợ sệt như thế khiến người ta nhìn mà bưng bưng lừa giận. Chính là,.....” Nói tới đây, bỗng nhiên La Phương Lăng mỉm cười, đáy mắt ẩn chứa thâm tình cùng ôn nhu khó mà diễn tả cho hết được, “Có lẽ vì lúc nào tôi cũng tìm em ấy tra hỏi sau đó quan sát lâu ngày liền bắt tri bắt giác lún sâu vào..... Thời điểm tôi phát hiện ra thì ánh mắt của tôi đã không cách nào rời khỏi người em ấy. Càng về sau tôi càng nhận ra, kỳ thực Tiểu Mạt không phải loại người e dè nhu nhược chỉ biết gọi dạ bảo vâng...”

“Đương nhiên.” Chung Minh nở nụ cười – Một người thật sự nhu nhược yếu đuối đến cực điểm, tuyệt đối không chạy trốn khỏi kỷ viện khi đã biết trước hậu quả chắc chắn là bị tóm về, thậm chí có khả năng bị đánh gãy tay chân.

“Nói có ông biết một chuyện,” La Phương Lăng có chút kiêu ngạo, “Tiểu Mạt là thiên tài ngôn ngữ. Bất luận là ngôn ngữ của quốc gia nào, em ấy đều học được rất nhanh. Hiện tại chẳng những Tiểu Mạt có thể nói được nhiều thứ tiếng mà còn đặc biệt tinh thông tiếng Anh, tiếng Pháp, tiếng Đức nữa....”

Toát mồ hôi.... Chung Minh trầm mặc không nói, thật không ngờ một người cổ đại chạy tới hiện đại còn lợi hại hơn cả người từ hiện đại xuyên về như mình, chỉ ít hần thừa nhận bản không có bất cứ nghiên cứu

sâu xa nào đối với ngôn ngữ học.

“Đúng rồi!” Đầu óc quay một vòng lớn, bỗng nhiên Chung Minh nghĩ đến một chuyện, hấn dùng sức tóm chặt cổ áo La Phương Lăng: “Học vị tiến sĩ của tôi?! Nếu người kia thay thế tôi đến chỗ này, vậy học vị của tôi.....”

“Ông còn nói đến cái này làm gì?” La Phương Lăng nhún vai một cái, “Tiểu Mạt không hề có hứng thú đối với loại chuyện giải phẫu xác chết đầy máu tanh này, tôi cũng không muốn để em ấy ngất lên ngất xuống khi nhìn thấy máu, cho nên đã sớm cấm em ấy mò tới cái trường học rách nát kia rồi.”

“Cái gì mà trường học rách nát?!” Chung Minh giận giữ “Đây chính là trường XX nổi danh toàn quốc, người khác muốn mà còn không vào được đây! Cái thằng khốn nhà ông, cứ vậy mà bảo tên kia vứt bỏ sao, ông.... ông trả học vị tiến sĩ lại cho tôi....”

“Được rồi, được rồi.” La Phương Lăng gơ hai tay lên đầu hàng, song vẫn không chịu trách nhiệm nói, “Chẳng phải ông chuẩn bị trở về Minh triều ư, nơi đó cũng cần học vị tiến sĩ sao? Có hay không cũng thế cả thôi mà.”

“....Nói cũng phải.” Chung Minh gãi đầu suy nghĩ một chút, nhưng cuối cùng vẫn không cam lòng hét lớn một tiếng: “Học vị tiến sĩ của tôi nhaaaaaaaa –”

Ba tháng sau, tại thế kỉ hai mươi mốt.

Bầu trời ban đêm đen kịt không có lấy một vì sao.

Đã nhiều ngày trôi qua, nhưng một chút tiến triển cũng không hề có, hai người đàn ông thất bại ủ rũ ngồi trên sàn nhà ở lầu hai, dáng vẻ vô cùng tiêu tụy và suy sụp

“Tại sao?” Chung Minh ôm đầu khổ sở suy nghĩ, “Tại sao lâu như vậy vẫn chưa thể trở về?”

Chú thím nhà họ La vẫn trước đối xử với hấn tốt như lúc ban đầu, La Phương Lăng cũng vẫn là anh em tốt của hấn. Thế nhưng, không biết tại sao mỗi đêm hấn đều khó lòng an giấc, bất kể khi mơ hay lúc tỉnh đều không cách nào kiềm chế mà nhớ đến người kia. Vừa mới xa nhau có mấy ngày, hấn đã ném đủ tư vị của tương tư rồi. Đoạn Vô Văn à, thời gian ta vắng mặt tốt nhất là người đừng có ra ngoài làm loạn, cẩn thận khi ta trở về liền hạ độc giết chết người – Chung Minh nghiêng răng nghiêng lợi nghĩ, tên kia quá ư tùy tiện khiến người ta khó mà tin tưởng y sẽ có thể thanh tâm quả dục một thời gian dài.

“Tiểu Mạt, chừng nào em mới có thể trở lại đây?” La Phương Lăng trưng ra vẻ mặt đưa đám lăm bầm: “Tôi nhớ em, nhớ đến mức sắp phát điên rồi, em có nhớ tôi không...” Thời gian trôi qua, ngày tôi nhớ em đêm cũng nhớ em, ăn không ngon, ngủ cũng không yên, một lòng một dạ lo lắng cho em.

Rốt cuộc, ở bên kia người nọ có được yên ổn hay không? Căn cứ vào tính cách của Đỗ Mạt thì, bất luận ở chung với ai cũng đều phải gánh chịu nhiều thua thiệt..... Mặc dù Chung Minh luôn miệng bảo đảm về an toàn của đối phương, nhưng La Phương Lăng vẫn mãi không thể yên lòng. –

“Ài...” Hai người không hẹn mà cùng thở dài, khoảnh khắc bốn mắt chạm nhau, đều thấy sự sợ hãi trộn lẫn mê man phản chiếu trong đáy mắt đối phương - không phải là vĩnh viễn không thể trở về đây chứ? Nếu như chẳng còn có dịp tương phùng...

“Không muốn.” Chung Minh cảm thấy đau thắt trong tim, đứng bật dậy, nói lớn, “Dù thế nào đi chăng nữa, tôi nhất định phải trở về, chú Thượng Quan đã từng nói, có thể trở về hay không đều phụ thuộc vào bản thân tôi, chỉ cần ý nguyện đủ kiên định, chắc chắn có thể trở về!”

“Ấy... A Minh,” La Phương Lăng đã lĩnh giáo qua N lần học thuyết về chủ nghĩa duy tâm của hấn, vì thế cũng không ôm tí hy vọng nào, ngược lại đề ra một kiến nghị có phần thực tế hơn.” Ông có từng nghĩ tới, ông xuyên đến thời cổ đại ra sao thì làm y như thế là liền về được thời hiện đại?”

“Điều này tất nhiên tôi đã từng nghĩ đến,” Chung Minh vừa cầm lấy cái tách định bụng xuống lầu, vừa quay đầu trả lời câu hỏi của La Phương Lăng, “Hai lần đều là trượt chân té xuống.”

“Tiểu Mạt cũng thế.” La Phương Lăng sáng bừng con mắt, “Em ấy cũng té đến đây. Ông nghĩ xem, có khi nào chỉ cần hai người té cùng một lúc, linh hồn lập tức được hoán đổi hay không?”

“Ông nói đúng.” Chung Minh phấn khích, “Chỉ cần tôi và người kia lại đồng thời té một thêm lần nữa, biết đâu bọn tôi có thể đổi chỗ cho nhau... Nhưng mà,” Vừa nghĩ tới tính khả thi và tính ngẫu nhiên trong đó, hắn lại tiếp tục mặt ủ mày chau, “Bình thường, trên đời này, sao có thể phát sinh nhiều trùng hợp như thế? Nếu tôi té mà người ta không té, và ngược lại người ta nhưng tôi lại chẳng làm sao thì...” Trong lúc lải nhải, bỗng nhiên dưới chân Chung Minh lại hẫng đi một cái –

“Cẩn thận!” La Phương Lăng không kịp ngăn lại, chỉ đành trừng mắt nhìn Chung Minh lăn từ chỗ khúc quẹo cầu thang xuống thẳng lều một...

Lúc Chung Minh tỉnh lại đã thấy chính mình đang nằm dài trên mặt đất. Hắn ôm đầu mơ màng bò dậy, thăm mắng: Mẹ nó, té thêm vài lần nữa không bị ngu luôn cũng ừ. Chính là, thời điểm hắn mở mắt cẩn thận nhìn lên chỉ thấy kỳ lạ vô cùng, khung cảnh xung quanh dường như có hơi quen thuộc, trừng mắt quan sát kỹ lại một lần, hắn lập tức phấn khích đến nhảy dựng lên.

“Tốt quá rồi! Rốt cuộc ta đã quay trở lại!” - Đây chẳng phải là khách sảnh của Nhật Nguyệt giáo tại phân đà Dương Châu sao?

“Buồn cười thật.” Một giọng nói kiêu mị đầy giễu cợt từ trên lầu truyền tới, “Kẻ này rõ ràng lăn từ trên lầu xuống, đã thế còn vui vẻ như vậy, các người nói xem có khi nào hắn bị điên rồi hay không?”

“Đương nhiên.” Một thanh âm thanh thúy đáp lời, “Ta nghĩ hắn vì bị giáo chủ vứt bỏ cho nên tinh thần đã trở nên bất bình thường.”

“Ha ha, không tự cân nhắc một chút xem bản thân có bao nhiêu phân lượng, dung mạo cũng bình thường thế kia, giáo chủ sao có thể không phát chán chứ? Chắc chắn chơi xong sẽ vứt bỏ thôi.”

“Đúng vậy đúng vậy, ề, tiểu tử lầu dưới, người nên hết hy vọng đi. Giáo chủ đã không cần người từ lâu rồi, còn không ngoan ngoãn cút xéo đi à.”

Ban đầu Chung Minh còn chưa hiểu rõ, chỉ xoa xoa mình mấy ề ầm định bụng để chịu một chút sẽ đi tìm Đoạn Vô Văn bày tỏ nỗi nhớ nhung, nhưng càng nghe lại càng thấy không thích hợp. Dần dần, sự phẫn nộ từ dưới đáy lòng hừng hực dâng trào, hắn lại ngẩng đầu nhìn mười mấy nhân vật thiên kiều bá mị ở trên lầu, mỹ nam nữ mỹ loại hình nào cũng có, lập tức giận không chỗ trút, hai mắt rực lửa mà điên lên. Được lắm, đồ khốn vô tâm vô phế, vô tình vô nghĩa nhà người! Hôm nay lão tử không đánh người thành đầu heo, chữ “Chung” trong họ lão tử sẽ viết ngược lại! Chung Minh tức đến run rẩy toàn thân, siết chặt hai nắm đấm, lặng lẽ xoay người rời khỏi khách sảnh.

“Giáo chủ của các người đâu?!” Ở trên đường tiện tay vô được một tên mặc giống kiểu hạ nhân, Chung Minh nổi giận dùng đùng đùng hỏi.

“Chung... Á... Đồ công tử,” Bị lửa giận cực độ bành trướng trên người Chung Minh bộc phát ra áp đảo, hạ nhân nọ nơm nớp lo sợ chỉ vào một hành lang gấp khúc khác. “Ngài... ngài ấy ở Phi Vân đường cùng... đà chủ các nơi thương... thương nghị...” Lời còn chưa dứt, người vừa túm lấy mình đã chạy mất dạng chẳng khác nào một làn khói.

“A! Đau!” Tới khúc quẹo hành lang, Chung Minh va phải một người, song phương đều chạy khá gấp vì thế mà đồng thời ngã xuống.

“Lạc, Lạc Dực?!” Không ngờ lại gặp được người nọ vào lúc này, sắc mặt hơi tái đi một chút, nhưng là Chung Minh vẫn nhanh chóng bật dậy thụt lùi cả chục bước.

“Ta đâu phải Lạc Dực,” Nam nhân đối diện ngẹn ngào rồi nghiêm túc thanh minh, khuôn mặt vốn dĩ anh tuấn cùng lãnh khốc của hắn lúc này lại lộ vẻ khôi hài. “Ta là Tiểu Dực mà, ‘Tiểu’ trong lớn bé, ‘Dực’ trong đôi cánh chao liệng giữa không trung.”

??

“... Tiểu - Dực?” Chung Minh cẩn thận nhìn trước nhìn sau, nhìn trái nhìn phải Lạc Dực một hồi, xác nhận bản thân kẻ kia không có gì kỳ quái, mới cẩn thận hỏi, “Người biết ta là ai không?”

“Ta không biết.” Lạc Dực dùng ánh mắt trẻ thơ non nớt nhìn nhìn Chung Minh, “Đại ca ca, người là ai vậy?”

Trời cao hời - Chung Minh cầm nín, người này thế mà lại mất trí nhớ. Chắc chắn là do cú té lần trước quá xuất sắc, đập đầu mạnh đến nỗi đập mạch, phát sinh hiện tượng thoái hóa ký ức rồi. Nhìn vào bộ dạng này, e rằng hẳn đã xin được một vé trở về tuổi thơ.

“Đại ca ca, người cũng muốn đi tìm Tiểu Tiểu sao?” Khuôn mặt Lạc Dực tràn ngập nét cười hồn nhiên trong sáng, Chung Minh nhìn mà tái xanh cả mặt - gớm quá má ơi.

“Tiểu, Tiểu Tiểu là ai?”

“Người không biết à? Tiểu Tiểu là hảo bằng hữu của ta đó, giờ ta muốn đi tìm hân chơi cùng, người muốn đi chung với ta không nè?”

“Không, không cần...” Chung Minh diên cuồng lắc đầu, “Đại, đại ca ca còn có chuyện khác phải làm, tự người đi tìm Tiểu Tiểu chơi nha.”

“Ừm.” ‘tiểu bằng hữu’ Lạc Dực hiển nhiên có chút thất vọng, có điều hẳn vẫn lễ phép nói một câu, “Đại ca ca, tái kiến.”

“Tái kiến.” Nói xong, Chung Minh nửa khắc cũng không dám dừng lại, vội vội vàng vàng chạy đi tìm người tính sổ.

“Đoạn Vô Văn, người là đồ bạc tình, phóng đảng thành tính, hạ lưu vô sỉ, lăn ra đây cho ta!” Thiếu niên vẻ ngoài văn nhược thanh tú song khí thế lại vô cùng hùng hổ cứ thế xông thẳng vào đại môn Phi Vân đường.

Trong đại sảnh đường hoàn toàn tĩnh lặng, người người quay đầu tròn mắt há miệng nhìn về phía người vừa xuất hiện, chỉ thấy đối phương đang bị thị vệ hai bên giữ chặt ngăn không cho giầy dụa.

“To gan!” Cuối cùng cũng có người hoàn hồn, lập tức lớn tiếng quát tháo, “Chỉ là một nam sủng mà dám gọi thẳng tục danh của giáo chủ, người cần rõ quá rồi!”

“Người đâu!” Lại có người hạ lệnh, “Lôi tên tiểu tử không biết trời cao đất dày kia ra ngoài đánh cho mạnh vào...”

“Chờ đã.” Một thiếu niên tuyệt mỹ đoan đoan chính chính ngồi trên chủ vị giữa đại sảnh đường khoát tay, đại sảnh ồn ào huyền não thoáng chốc lặng ngắt như tờ. “Ai cho phép các người đánh hân, chẳng lẽ các người đã quên lời dặn của giáo chủ rồi? Chỉ cần Đỗ công tử thiếu mất một cọng tóc, các người cứ việc xách đầu tới gặp y đi.”

“Tiểu Bạch?” Chung minh ngẩng đầu nhìn lên, ngạc nhiên nói, “Tại sao lại là người? Không phải giáo chủ đang thương nghị ở đây sao? Đoạn Vô Văn đâu?” Hân phẫn nộ, “Gọi y ra gặp ta!”

“Ta đã nói nếu còn gọi ta như thế một lần nữa, ta liền làm thịt người.” Bạch Tiểu Phong sầm mặt, bắt quá chỉ trong nháy mắt về âm trầm liền chuyển thành khiếp sợ, trực tiếp đứng bật dậy, “Chung - Minh?!”

“Không sai, chính là ta.” Dù biểu cảm giết mình tròn mắt của Bạch tiểu đệ nhìn rất đáng yêu, song hiện tại Chung Minh không có tâm tư thương thức, “Đoạn Vô Văn đâu? Tên khốn kia trốn đi đâu rồi?”

“Thật tốt quá!” Bạch phó giáo chủ thiếu chút nữa mừng đến hoa chân múa tay, hân lắc mình tiến tới trước mặt Chung Minh, đôi mắt lấp lánh tràn đầy chờ đợi, “Người về là tốt rồi. Mấy ngày nay tên kia quẳng tất cả sự vụ trong giáo cho ta, còn nói muốn nhường lại cái ghế giáo chủ này, hại bản phó giáo chủ bận rộn tới mức không có thời gian đi ngủ!” Nói đoạn, hân kéo tay Chung Minh, nghiêng rằng nghiêng lợi, “Người đi nói cho y biết, lão tử không làm!”, lại móc từ trong ngực ra khối “Bích phi long vân lệnh” vẫn luôn xem như trân bảo nhét vào tay của Chung Minh, “Cái này tặng người, coi như ta chúc người tương phùng vui vẻ đi.”

“Vui vẻ?” Chung Minh cười nhạt, “Vui vẻ ở đâu ra? Chẳng phải y mới vợ về rất nhiều mỹ nhân đấy à?!”

“A...” Bạch Tiểu Phong nghe xong thì đực mặt, đôi con ngươi đen láy đảo đảo một hồi, sau cùng giả hoạt cười nói, “Cái này... người cứ tự mình đi hỏi y là được, y đang ở ngôi nhà gỗ nhỏ trong hậu viện đó.”

“Ta đi ngay đây.” Biết được đáp án, Chung Minh chỉ nóng lòng muốn đánh người, không hề để ý về quỷ dị lóe lên trong mắt Bạch tiểu đệ, cứ thế sải bước chạy về hậu viện.

“Hôm nay nghị sự tạm đến đây đi.” Bạch Tiểu Phong cười híp mắt bỏ mặc những kẻ liên quan ngơ ngác nhìn nhau, nhẹ nhàng như mây trôi mà lướt về phía đại môn, rời khỏi Phi Vân đường theo đuôi Chung Minh ý đồ rình trộm kịch hay. Không ngờ vừa ra tới cửa hắn đã bị một người xông tới ôm chặt thắt lưng.

“Tiểu Tiểu, ta tìm được Tiểu Tiểu rồi!” Một thanh âm vui sướng vang lên, vẻ mặt Bạch Tiểu Phong lập tức sa sầm xuống. Tại sao từ lúc tỉnh lại người này vẫn luôn bám riết lấy mình không tha chứ hả? Đầu tiên hắn gọi mình là “ca ca xinh đẹp”, sau khi biết tên mình thì bắt đầu í ới “Tiểu Tiểu” luôn mồm. Cũng chẳng hiểu mình gặp cái hạn gì mà lại phải chiếu cố một nhóc con to xác như thế, đáng hận nhất là không ngờ tên họ Từ kia dứt khoát buông tay mặc kệ, dẫn người ung dung quay về Phi Ứng bảo, bỏ lại bảo chủ kiêm sư đệ một thân một mình ở lại Nhật Nguyệt giáo, với danh nghĩa hoàn hảo chính là “giao lưu tình hữu hảo”. Đây đại khái cũng là báo ứng, Bạch Tiểu Phong cười khổ, nếu ngày đó mình không kích thích hắn thì tốt biết bao, như vậy hắn cũng sẽ không bất tỉnh, không bất tỉnh liên không...

Nhìn cái tên “hài tử” to lớn bám chặt lên thân thể mình hết như chim non e ấp kia, Bạch Tiểu Phong chỉ biết ngửa đầu lên trời mà thở dài thật là dài...

18. Chương 18: Vĩ Thanh

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Đát Kỷ.

Beta: Mi Mi.

Vĩ thanh

Hậu viện.

Mùa hạ gõ cửa, cây cối càng thêm tươi tốt, quanh ngôi nhà gỗ nhỏ những dây Tử Đằng vắt vẻo vào nhau, phủ kín toàn bộ mái hiên. Trên thảm cỏ xanh biếc có một người đang nằm nghỉ.

Chung Minh tức giận ngập lòng, chạy đến bên cạnh cúi đầu nhìn xuống, quả nhiên là tên đầu sỏ khiến mình nổi trận lôi đình.

“Người ngồi dậy cho ta...” Dứt lời, Chung Minh chợt mím môi, thu hồi cẳng chân vừa đạp ra được nửa chừng.

Dưới làn tóc xõa tung lộ ra một khuôn mặt vừa gầy vừa tiều tụy, người nọ thần sắc tái xanh, hốc mắt hõm sâu, bên mép râu tua tủa, cả người nồng nặc mùi rượu, còn có mười mấy cái bình lăn lóc ở một bên. Nào còn khí phách đường đường, cuồng ngạo bất tuân của trước đây, người trước mặt này rõ ràng là một hán tử say xỉn, tang thương, suy sụp.

“... Vô Văn?” Nhìn vào bộ dạng này, xem ra mấy ngày nay y đã nếm trải chẳng ít đắng cay - thì ra, cả hai chúng ta đều như vậy. Trong mắt Chung Minh dần dần thấm đượm ôn nhu cùng trù mến, hắn cúi người nhẹ nhàng thì thầm bên tai Đoạn Vô Văn. “Vô Văn, tỉnh lại đi...”

“Ừm...” Đoạn Vô Văn trở mình, mơ mơ màng màng mở mắt. “A Minh...” Đương lúc nửa tỉnh nửa mê nhìn thấy người mình ngày đêm tưởng niệm, Đoạn Vô Văn vui mừng khó nén, bật người ôm lấy đối phương, định nhiệt tình hôn môi. Nhưng là, vào khoảnh khắc bốn cánh môi sắp chạm vào nhau, y bỗng nhiên khựng lại, mạnh tay đẩy thiếu niên trong ngực ra.

“Chẳng phải ta đã bảo người đừng lắc lư trước mặt ta sao?” Đoạn Vô Văn tràn đầy bất mãn, hung ác nói, “Cút mau, đừng khiến cho bản giáo chủ chúm chím!”

Cái gì? Chung Minh ngạc nhiên, đồng thời diên tiết, siết chặt nắm đấm nhắm ngay bụng người nào đó mà hung hăng nện một cú.

“Khốn kiếp! Người vừa nói gì?!”

“A, A Minh?” Người bị ăn đòn lại không hề nổi giận, trái lại lộ ra vẻ mặt u mê mờ mịt nhìn Chung Minh, chậm rãi nhắm hai mắt, một lát sau mới cẩn cẩn thận thận chứng thực, “Người... là A Minh?”

“Không ta thì còn ai vào đây nữa?” Chung Minh tức giận nói, “Sớm biết thế ta đã không trở lại! Người dám bảo ta cút, mẹ nó...” Một bụng oán khí còn chưa kịp xả, người đã rơi vào trong vòng tay quen thuộc, ngay sau đó nụ hôn cuồng dã từ thì ập đến. Ôm xiết tựa hồ muốn hòa người kia vào máu thịt, song phương môi lưỡi giao triền, hôn càng lúc càng sâu, đến khi đôi bên đều thở hổn hển mới dừng lại, chỉ còn màn sương mờ mịt nhuốm đầy dự vọng cùng khát khao hiển hiện trong mắt đối phương.

“Người gãy đi rồi.” Đoạn Vô Văn vuốt ve khuôn mặt Chung Minh, thanh âm khản đặc.

“Người cũng vậy.” Đôi mắt Chung Minh đỏ ngầu, rơi trên dáng vẻ hao gầy của ái nhân, ghen ngào nói, “Xin lỗi.” – Xin lỗi, đã để người chờ lâu như vậy.

“Không sao cả.” Đoạn Vô Văn cong môi, khoe nụ cười đầu tiên dâng lên từ nội tâm thật sự trong suốt mấy tháng qua, giờ khắc này, trái tim y rất cuộc hoàn toàn yên ả. “Không đi nữa?”

“Ừ.” Chung Minh dứt khoát trả lời một tiếng, lại đột nhiên sực nhớ ra, “À mà, chẳng phải vừa rồi người còn muốn ta cút hay sao?”

“Làm gì có chuyện đó?” Đoạn Vô Văn không thừa nhận, bắt đầu trở mặt. “Ta có bao giờ nói ra mấy lời vô vị này đâu?”

“Cho dù ta có là Đỗ Mật đi chăng nữa, cũng không được bảo ta cút.” Chung Minh nghiêm mặt nói, “Không phải ta đã sớm nói với người rồi sao, vạn nhất Đỗ Mật có trở về cũng phải chiếu cố hân thật tốt, người quên rồi?”

“Ta... Không phải là đã chăm sóc hân đằng hoàng rồi đấy à?” Đoạn Vô Văn không phục, “Mỗi ngày cho hân ăn ngon ngủ kỹ, cái gì cũng có kẻ hầu người hạ, còn chưa đủ sao?”

“Người không cảm thấy vừa rồi thái độ của người rất ác liệt ư?” Chung Minh nhíu mi, “Còn không phải rất bất mãn hả?”

“Ta... Ta đó là... Ta...” Đoạn Vô Văn lầu bầu, “Ai bảo hân cứ trưng cái gương mặt đó ra như thế... Ta... Ta cũng...”

“Vô Văn?” Thấy y đông dài hồi lâu vẫn không nói vào trọng điểm, Chung Minh nghi ngờ áp sát lại gần để quan sát vẻ mặt Đoạn Vô Văn, không ngờ người nào đó lại lập tức ngoảnh đầu sang một bên. Nhìn kỹ hơn một chút, cái tên vốn không biết đồ mặt nạ ấy vậy mà ngay cả cấn cổ cũng rục hồng.

“Hừmm - ta hiểu rồi.” Chung Minh bưng tỉnh đại ngộ, nhin cười thưởng thức kỳ cảnh khó gặp trước mắt, “Ra là người sợ sẽ nhận nhầm hân thành ta rồi say rượu mà mất đi lý trí...”

“A Minh, “ Đoạn Vô Văn lắc đầu cãi, “Người quá coi thường ta rồi. Bản giáo chủ sao có thể sẽ phạm sai lầm ngu xuẩn như vậy? Ta chỉ...” Dừng một chút, y ấp a ấp úng nói, “Không muốn thấy... rõ ràng là khuôn mặt giống hệt... nhưng lại là hai người thực sự bất đồng...”

“Ồ...” Chung Minh gạt đầu ra vẻ thấu hiểu, “Khó trách ta luôn cảm thấy khi quay về thời hiện đại, có đôi khi ánh mắt tiểu La nhìn ta có chút kì kì...”

“Tiểu La là ai?” Đoạn Vô Văn không bỏ qua bất kỳ tình địch tiềm ẩn nào, ngữ khí hùng hổ như lâm đại địch, “Hân ở đâu? Hân với người có quan hệ thế nào?”

“Tiểu La chính là hảo bằng hữu mà ta đã từng nói với người - La Phương Lăng.” Chung Minh đáp, “Lần này, sau khi quay về may mà có chú thím La gia chiếu cố mấy tháng đấy.”

“Vậy à...” Biết rằng người nọ ở tận mấy trăm năm sau, Đoạn Vô Văn mới dần an tâm, ung dung nói, “Ừ, nếu có cơ hội, ta nhất định phải cảm tạ bọn họ đằng hoàng...”

Nói cái rắm gì mà quang minh chính đại vậy? Chung Minh đảo đảo con mắt, khinh thường nói: “Ta biết người luôn phong lưu thành tính, không chịu nổi phòng không chiếc bóng...”

“A Minh người đừng oan uổng ta nha.” Đoạn Vô Văn liên tục kêu oan, cảm thấy ủy khuất vô cùng, “Ta vì người mà nóng gan nóng ruột, ngày nhớ đêm mong, hôm nào cũng mượn rượu tiêu sầu...”

“Người gạt ai đó?” Nhớ lại tình cảnh ban nãy vừa nhìn thấy, miệng Chung Minh chua lè, “Nói vậy, ý người là một bầy mỹ nhân trong khách sảnh cũng do ta tự tưởng tượng ra có đúng hay không?”

“Ấy...” Đoạn Vô Văn lúc này mới sực tỉnh, thâm hô không ổn, cuống quýt giải thích.”Trung thu hàng năm là thời điểm phân đà chủ Nhật Nguyệt giáo các nơi tập trung lại, à thì... Năm ngoái... cuộc tụ hội kia... là lúc...”

“Ra vậy.” Chung Minh sáng tỏ, “Hàng năm đều có người tặng người mỹ nhân ôn hương nhuyễn ngọc, người thật đúng rất tốt số ha.” Hắn vừa nghiêng răng vừa cười nhả nhở.

“Không có, những người đó ngay cả nhìn một cái ta cũng chưa từng nhìn qua.” Đoạn Vô Văn vội vã biện minh, “Ta vẫn vì người thủ thân như ngọc, kiên trinh bất khuất...”

“Phụt...” Cái đồng từ hình dung lộn xộn gì vậy chứ? Chung Minh một buồn cười mà phì ra tiếng.”Ha ha...”

“Người cười rồi.” Không chớp mắt ngắm nhìn vẻ mặt tươi cười thuần khiết của ái nhân, một loại xúc động mất rồi tìm lại được bỗng chốc dâng lên trong lòng, Đoạn Vô Văn chăm chú dõi vào ánh mắt sáng ngời như ngọc thạch của thiếu niên, trầm mê không khỏi mỗi lúc một sâu thêm.

“Này, người còn ở đó làm gì?” Đến khi thiếu niên hươ hươ tay trước mặt, Đoạn Vô Văn mới hồi phục tinh thần.

“A Minh,” Đoạn đại giáo chủ liếm liếm khóe môi, trưng ra vẻ mặt vô cùng đói khát, “Ta đói.” Nói đoạn, y đột nhiên dề con dê béo trước mặt ngã nhào xuống đất, nôn nóng khó nhịn lập tức giở trò.

“... Người đúng là có thể động dục ở bất cứ đâu bất cứ lúc nào nha...” Chung Minh cảm thán.

“Lẽ nào người không muốn?” Đoạn Vô Văn lộ ra một mặt cười đặc biệt gian tà bên khóe miệng, mê đắm nhìn thiếu niên quần áo xộc xệch dưới thân, hơi thở lập tức trở nên hỗn loạn. “Đừng hòng phản kháng, hôm nay người đừng hòng trái ý bản giáo chủ.”

“Phụt... Cái tên này...” Chung Minh bật cười, “Không phải là ta không muốn, nhưng mà...” Ở chung cùng người nào đó đã lâu, da mặt hắn tự nhiên dày hơn rất nhiều, “Người không nghĩ rằng chúng ta hẳn là nên tắm trước rồi hãy hành sự à?” Hắn ngử ngử người Đoạn Vô Văn, cau mày nói, “Đến tột cùng người đã không tắm bao lâu rồi?”

“Mỗi ngày ta nhớ người còn không kịp, sao có thời gian rảnh rồi mà đi tắm rửa?” Đoạn Vô Văn vừa dỡ ngon dỡ ngọt, vừa nắm tay thiếu niên, “Chúng ta tắm cùng nhau đi, được không?”

“Được.” Chung Minh mỉm cười, vẻ tươi tắn dưới ánh dương quang tràn đầy mê hoặc, “Đi nào.”

“A Minh,” Đoạn Vô Văn ôm niên thiếu cười lớn, “Ta thật yêu người quá đi mất!” Nói xong, y hôn mạnh một cái lên mặt Chung Minh. Hai người cứ thế tay trong tay cùng nhau đi về phòng chính, vừa đi vừa tán dóc –

“Ban nãy ta gặp Lạc Dực, không ngờ hắn lại mất trí nhớ...”

“Quan tâm đến hắn nhiều thế làm chi? Dù sao thì kiểu gì cũng sẽ có người chiếu cố hắn.”

“Ta còn gặp Tiểu Bạch nữa, hắn vẫn đẹp như trước.”

“Hừ.”

“Ha ha, người ghen à?”

“...”

“Hắn nói với ta, cuộc sống của một giáo chủ gì gì đó, đích thực không phải thứ dành cho con người. Hắn đình công rồi, mời người tới thu thập cục diện hỗn loạn đấy.”

“Ha ha, bản giáo chủ đã dự đoán hắn sẽ bỏ chạy giữa chừng mà.”

“... Ra là người gian xảo như thế.”

“Sai rồi. Người hần phải khích lệ bản giáo chủ tài trí hơn người, anh minh thần võ, liệu sự như thần, ngọc thụ lâm phong, anh tuấn phong lưu, tiêu sái lỗi lạc, người gặp người mê...”

“ ... ”

Lẳng lặng nghe ái nhân thao thao bất tuyệt, lại nhìn xuống bàn tay đang đan cài thật chặt của cả hai, Chung Minh mỉm cười vô cùng vui vẻ – ha ha, cú ngã này của mình thật thực sự rất là đáng giá.

- HOÀN -

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/truot-chan>